dr Džon Kolman

HIJERARHIJA ZAVERENIKA:
KOMITET 300

dr Džon Kolman

HIJERARHIJA ZAVERENIKA: KOMITET 300

Naslov originala

dr. John Coleman

CONSPIRATORS' HIERARCHY:

THE STORY OF THE COMMITEE 300

Copyright © 1992 by Dr. John Coleman

SADRŽAJ

PREDGOVOR 9

OSVRT I NEKI SLUČAJEVI 11

INSTITUCIJE POMOĆU KOJIH SE SPROVODI KONTROLA 52

BIVŠE I SADAŠNJE INSTITUCIJE/ORGANIZACIJE KOMITETA 300 I ONE KOJE SU DIREKTNO POD[7] NJEGOVOM KONTROLOM 207

SPECIJALNE FONDACIJE I INTERESNE GRUPE 213

BANKE 214

UDRUŽENJA ADVOKATA I ADVOKATSKE KUĆE ___ 219

KNJIGOVODSTVO/REVIZIJA 219

INSTITUCIJE INSTITUTA TAVISTOKU SJEDINJENIM AMERIČKIM DRŽAVAMA 220

BIVŠI I SADAŠNJI ČLANOVI KOMITETA 300 232

BIBLIOGRAFIJA, SAŽECI I BELEŠKE 239

TABLICA KOMITETA 300 253

STRUKTURA MASONA 254

Ovu knjigu posvećujem svojoj supruzi Leni
i našem sinu Džonu, koji mi pružaju podršku
već dugi niz opasnih i napornih godina,
te čvrsto i hrabro podnose odricanja,
neprilike i nalete zle sudbine.

PREDGOVOR

Dok sam radio kao profesionalni oficir tajne službe često sam imao pristup vrlo poverljivim dokumentima, ali sam tokom službe u Angoli u Zapadnoj Africi, gde sam bio zadužen za politička istraživanja, imao priliku da vidim niz strogo poverljivih dokumenata sa neuobičajeno očiglednim sadržajem. Ljut i ogorčen onim što sam tamo video, krenuo sam na put s kojeg od tada nisam skretao, s namerom da otkrijem koja je to sila koja kontroliše britansku i američku vladu, te njima upravlja.

Bio sam potpuno upoznat sa svim dobro znanim tajnim društvima, kao što su Kraljevski institut za međunarodne poslove (Roval Institute for International Affairs, RIIA), Veće za spoljne poslove (Council on Foreign relations, CFR), Bilderberška grupa, Cionisti, Masonerija, Boljševizam, Rosenkrojceri i čitav niz njihovih poddruštava. Kao oficir tajne službe, čak i pre toga kao student, u Britanskom muzeju (British Museum) u Londonu, sve sam ih temeljno proučio, kao i znatan broj drugih poddruštava za koja sam mislio da su Amerikancima dobro poznata.

Ali kada sam se 1969. vratio u Sjedinjene Američke Države otkrio sam da su imena poput Reda sv. Jovana Jerusalimskog (The Order of St. John of Jerusalem), Rimskog kluba (Club of Rome), Nemačkog fonda Maršal (German Marshall Found), Fondacije Čini (Čini Foundation), Okruglog stola (Round Table), Fabijanista (Fabianists), Venecijanskog Crnog plemstva (Venetian Black Nobility), Klubova pakla (Hellfire Clubs), i mnoga druga, u Americi potpuno nepoznata, ili su, ako su i bila poznata, ljudi o njihovoj pravoj ulozi znali vrlo malo ili skoro ništa.

Godine 1969. i 1970. odlučio sam da to stanje popravim uz pomoć niza biltena i kaseta. Bio sam nemalo iznenađen kada sam, malo posle toga, ot-

krio koliki broj ljudi olako citira imena tih društava, kao da su za njih znali od samog njihovog nastanka. Iako nisu ni najmanje bili upućeni u tu temu, nisu bili spremni da navedu izvor tih tek otkrivenih podataka. U tom momentu utešila me je pomisao da je oponašanje najiskreniji oblik laskanja.

Uporno sam nastavio svoje istraživanje, uprkos ozbiljnim rizicima, napadima na moju suprugu i mene, finansijskim gubicima, neprestanom uznemiravanju, pretnjama i klevetama - ukratko, dobro osmišljenom i usklađenom programu s namerom da me diskredituju, a sve pod patronatom državnih agenata i doušnika, upletenih u mrežu „hrišćanskog desnog krila", „Pokreta za identitet" (Identity Movement) i desnih „patriotskih" grupa. Ti agenti delovali su i još uvek deluju pod maskom snažnog i neustrašivog otpora judaizmu kao svom najvećem i glavnom neprijatelju, tj. oni žele da mi bar tako mislimo. Ti agenti-doušnici deluju pod vodstvom i nadzorom jedne grupe homoseksualaca, koje religiozni i konzervativni ljudi širom Sjedinjenih Američkih Država cene i poštuju.

Njihov program kleveta, laži, mržnje i dezinformacija o mom radu nastavlja se nesmanjenom žestinom i ide čak dotle da u poslednje vreme moj rad pripisuju drugim autorima. Ipak, svi njihovi napori ostali su bez željenih rezultata. Ja ću nastaviti da se bavim svojim poslom sve dok ne skinem masku ćele tajne paralelne vlade iz visokih krugova, koja upravlja Velikom Britanijom i Sjedinjenim Američkim Državama. Ova knjiga predstavlja deo tih mojih napora.

dr Džon Kolman, decembra 199.

OSVRT I NEKI SLUČAJEVI

Među nama sigurno postoji velika većina koja je svesna da ljudi koji stoje na čelu naših vlada nisu isti oni ljudi koji zaista upravljaju političkim i državnim pitanjima, kako unutrašnje tako i spoljne politike. Mnoge od nas to je navelo na traženje istine u alternativnoj literaturi, kod autora biltena koji su poput mene tragali, ali nisu uvek uspeli da otkriju šta je zapravo razlog zbog čega su Sjedinjene Američke Države smrtno bolesna zemlja. „Traži pa ćeš naći" nije uvek bilo načelo koje je važilo za tu grupu ljudi. Ali, otkrili smo činjenicu da ljudi žive u potpunom mraku, da većini do toga nije stalo i da se ne trude da otkriju kuda se to njihova zemlja uputila, potpuno sigurni u to da će je uvek imati i da će ona uvek biti tu. Najveći deo stanovništva je izmanipulisan da upravo tako reaguje i takav stav je upravo ono što tajna vlada želi da postigne.

Često čujemo kako „oni" čine ovo ili ono. Izgleda kao da „oni", bukvalno, prolaze nekažnjeno za ubistva. „Oni" su ti koji povećavaju poreze, šalju naše sinove i kćerke da ginu u ratovima od kojih zemlja nema nikakve koristi. Čini nam se da su „oni", izvan našeg domašaja, daleko od očiju, frustrirajuće nedostižni kada je reč o pokretanju bilo kakve akcije protiv „njih". Takvo stanje traje već decenijama. U ovoj knjizi ćemo identifikovati tu tajnu, „njih", a onda samom narodu ostaje da svoje stanje popravi, ako se da popraviti.

Dana 30. aprila 1981. godine napisao sam članak u kome sam otkrio postojanje Rimskog kluba i identifikovao ga kao subverzivno telo Komiteta 300. Bilo je to prvo javno spominjanje obe ove organizacije u Sjedinjenim Amenckim Državama. Čitaoce sam upozorio da ne dozvole da ih zavara osećaj kako taj članak opisuje nešto neverovatno i povukao sam paralelu između

članka i upozorenja koje je izdala nemačka Vlada kada se dokopala tajnih planova Iluminata. Rimskom klubu i ulozi Komiteta 300 u Sjedinjenim Američkim Državama vratićemo se kasnije.

Mnoga predviđanja iz mojeg članka iz 1981. već su se obistinila, poput činjenice da je Felipe Gonzales postao predsednik španske Vlade, a Miteran vraćen na vlast u Francuskoj, poput pada Žiskara d'Estena i Helmuta Šmita, povratka na vlast švedskog plemića i člana Komiteta 300 Ulofa Palmea, poništenja Reganovog predsedništva i uništenja američke čelične **i** automobilske industrije i stambene izgradnje, u skladu s nalozima o nultoj postindustrijskoj stopi rasta, koje je izdao Komitet 300.

Važnost Ulofa Palmea leži u tome što ga je Rimski klub iskoristio za isporučivanje Sovjetskom Savezu tehnologije koja je po zakonima američke carine zabranjena za izvoz i u tome što je njegova svetska mreža komunikacije poslužila za uvežbavanje i medijsko isticanje lažne iranske krize s taocima. Dok je jurio na relaciji između Vašingtona i Teherana, radio je na podrivanju integriteta Sjedinjenih Amerikih Država i lažnu krizu nastalu zbog neljudskog odnosa prema iračkim taocima stavio u ruke institucije zvane Komitet 300, čitaj: Međunarodnog suda pravde u Hagu, u Holandiji.

Otvorena zavera protiv Boga i čoveka, koja uključuje porobljavanje većine ljudi koji opstanu na ovoj zemlji pošto ih snađu ratovi, kuga i masovna ubistva, nije baš dobro skrivena. U obaveštajnim krugovima ljudi uče da se nešto može najbolje sakriti tako što to što želiš da sakriješ staviš svima pred oči. Evo jednog primera koji govori u prilog toj činjenici: kada je 1938. godine Nemačka želela da sakrije svoj novi borbeni avion Messerschmidt, izložila ga je na tadašnjoj pariškoj izložbi vazduhoplovstva. Dok su tajni agenti i špijuni tražili podatke po rupama u stablima i iza klimavih cigala u zidovima, informacija koju su tražili cerila im se pravo u lice.

Paralelna tajna vlada visokog sloja ne deluje iz vlažnih podruma i tajnih podzemnih prostorija. Ona sebe stavlja u prvi plan, u Belu kuću, u Kongres, u Dauning strit broj 10 i u Britanski Parlament. Slična je onim čudnim i naizgled zastrašujućim filmovima sa „nemanima", u kojima se pojavljuje izobličeno čudovište s dugom kosom i opasnim zubima. **Prave nemani** nose poslovna odela i u svojim limuzinama odlaze na Kepitol Hil.

Ti ljudi su **svima pred očima.** Ti ljudi su sluge svetske vlade - Novog svetskog poretka. Poput silovatelja koje se zaustavlja da bi žrtvi ponudio prijateljsku vožnju, oni ne **izgledaju** kao nemani, a upravo su to. Kada bi izgledali kao nemani, žrtve bi od straha počele da vrište i da beže. Ovo se odnosi na sve nivoe vlasti. Predsednik Buš ne izgleda kao pokorni sluga paralelne vlade gornjeg sloja, ali, ne dajte se zavarati - on je ista **neman** kao one što ih viđamo u filmovim strave i užasa.

Na trenutak se zaustavite i podsetite na to da je predsednik Buš naredio brutalni pokolj 150.000 iračkih vojnika koji su se vraćali u Irak u konvoju vojnih kamiona sa belim zastavama, a na osnovu odredaba Ženevske konvencije o obustavi vatre i povlačenju. Zamislite užas iračkih vojnika kada su ih, uprkos tome što su mahali belim zastavama, pokosili američki bombarderi. Na jednom drugom delu ratišta 12.000 iračkih vojnika je živo zakopano u sopstvenim rovovima. Nije li i to **monstruozan** čin u najdubljem smislu te reci? Od koga je predsednik Buš dobio naređenje da postupa na tako **monstruozan** način? Dobio ga je od Kraljevskog instituta za međunarodne poslove (RIIA), koji je, opet, dobio nalog od Komiteta 300, poznatog i pod nazivom „Olimpijci".

Kao što ćemo videti, čak ni „olimpijci" ne skrivaju svoja lica. Često priređuju izložbe, koje bi mogle da se porede sa već pomenutom pariskomjzložbom vazuhoplovstva, dok entuzijasti u otkrivanju zavera traće svoje vreme na beskorisno traganje na pogrešnim mestima i u pogrešnom smeru. Da li ste ikada videli kraljicu Elizabetu II kako otvara sednicu Britanskog Parlamenta? Tada, u punom planu, vidite predsednicu Komiteta 300! Da li ste ikada gledali čin preuzimanja dužnosti predsednika Sjedinjenih Američkih Država? Tada, u krupnom planu, vidite još jednog člana Komiteta 300. Problem je samo u percepciji.

Ko su zaverenici koji služe silnom i svemoćnom Komitetu 300? Naši bolje informisani građani svesni su da zavera postoji i da su njena imena različita. Na primer: Iluminati, Masonerija (Slobodno zidarstvo), Okrugli sto, Milnerova grupa. Takvim građanima Veće za spoljne poslove (CFR) i pripadnici Trilaterale pretstavljaju veći deo onoga što im se ne sviđa kada su u pitanju pogledi na unutrašnju i spoljnu politiku. Neki čak znaju da Okrugli sto, preko britanskog ambasadora u Vašingtonu, ima veliki uticaj na politiku

Sjedinjenih Američkih Država. Problem je u tome što je veoma teško pronaći prave, čvrste dokaze o izdajničkim aktivnostima članova nevidljive vlade.

Citiram duboku misao proroka Ozeja iz hrišćanske *Biblije:* „Izgibe narod moj, jer je bez znanja." Neki su možda već čuli moje izlaganje o skandalu vezanom za spoljnu pomoć, u kojem sam izneo imena nekoliko zavereničkih organizacija, čiji je konačan broj ogroman. Njihov krajnji cilj jeste da ukinu Američki Ustav i da samu Ameriku, koju je Bog izabrao za svoju zemlju, stave pod bezbožnu svetsku vlast - vladu Novog svetskog poretka, koja ima nameru da svet vrati u stanje daleko gore od samog Srednjeg veka.

Pogledajmo neke slučajeve iz pokušaja pretvaranja Italije u komunističku zemlju i njenog pretvaranja u neindustrijsku zemlju. Komitet 300 je odavno doneo odluku da svet mora da bude manji, znatno manji i bolji, tj. doneo je svoju zamisao mnogo boljeg sveta. Beskonačno mnogo „beskorisnih izelica", koje troše prirodna bogatstva, koja nisu neiscrpna, treba eliminisati. Industrijski razvoj utiče na porast broja stanovništva. Zato je potrebno potkopati Božiju zapovest ljudima da se razmnožavaju i da naseljavaju zemlju.

Za to su bili potrebni: napad na hrišćanstvo, lagani ali siguran raspad industrijskih država-nacija, uništenje stotina miliona ljudi, koje Komitet 300 naziva „viškom stanovništva", i uklanjanje bilo kog državnika koji bi se usudio da stane na put Komitetovog globalnog plana za postizanje navedenih ciljeva.

Dva prva cilja Komiteta 300 bili su Italija i Pakistan. Pokojni italijanski predsednik Vlade Aldo Moro bio je državnik koje se odupreo^nultoj stopi rasta" i planiranom smanjenju broja stanovnika njegove zemlje, čime je na sebe navukao gnev Rimskog kluba, koji je od „Olimpijaca" dobio zadatak da sprovede pomenutu politiku. U jednoj rimskoj sudnici 10. Decembra 1982. godine jedan bliski Morov prijatelj je svedočio o tome kako je pokojnom predsedniku italijanske Vlade pretio jedan agent Kraljevskog instituta za međunarodne poslove (RIIA), koji je istovremeno član Komiteta 300, a tada je još uvek bio američki ministar spoljnih poslova. O meteorskom usponu čoveka koga je taj svedok imenovao kao Kisindžera govorićemo kasnije.

Treba da se prisetimo da su predsednika Mora 1978. godine otele Crvene brigade i kasnije ga okrutno ubile. Na suđenju članovima Crvenih brigada nekoliko optuženih je potvrdilo da im je poznata činjenica da je u Moro-

vo ubistvo bio upleten neko iz visokih američkih političkih krugova. Kada je pretio Moru, Kisindžer zasigurno nije sprovodio američku spoljnu politiku, nego je delovao prema naređenjima koje je dobio od Rimskog kluba - tela koje je podčinjeno Komitetu 300 i koje se bavi spoljnom politikom.

Svedok koje je u sudnici izneo taj podatak, koji je odjeknuo kao bomba, bio je Morov blizak saradnik Gorado Gerzoni. Njegovo eksplozivno svedočenje 10. septembra 1982. godine preneli su italijanska televizija i italijanski radio, a bilo je objavljeno i u nekoliko italijanskih novina. Uprkos tome, ta bitna informacija u SAD-u nije dobila medijsku pažnju. Poznate američke tvrđave slobode, koje sve uvek moraju da znaju, *Vašington Post _Njujork Tajms,* nisu smatrale bitnim da objave ni jedan red o Gerzonijevom svedočenju.

Tu vest nije preneo nijedan američki radio niti ijedna američka televizijska stanica. Činjenica da je italijanski predsednik Vlade Aldo Moro desetinama godina bio vodeći političar, da je bio otet u sred bela dana, u proleće 1978. godine, da su mu svi telohranitelji hladnokrvno ubijeni, nije smatrana vešću vrednom objavljivanja, čak ni uz podatak da je u tom zločinu učestvovao sam Kisindžer! Ili je upravo tišina zavladala zbog Kisindžerove umešanosti?

1982. godine, u svom izlaganju o ovom gnusnom zločinu pokazao sam da su Alda Mora, odanog člana Hrišćansko-demokratske stranke, ubile ubice Masonske lože P2 kako bi Italiju učinili podložnom nalozima Rimskog kluba o smanjenju njene industrije i znatnom smanjenju njenog broja stanovnika. Morov plan stabilizacije Italije kroz punu zaposlenost te državni i politički mir ojačao bi katolički otpor komunizmu, čime bi i destabilizacija Bliskog istoka, što je zaverenicima bilo od primarne važnosti,

bila znatno otežana.

Iz do sada iznesenog postaje jasno koliko unapred zaverenici planiraju. Oni ne razmišljaju o „petogodišnjem planu". Treba da se podsetimo Vajshauptovih izjava o ranoj Katoličkoj crkvi da bi mogli bolje da razumemo šta je sve bilo uključeno u Morovo ubistvo. Njegovom smrću je uklonjena prepreka destabilizaciji Italije, a istovremeno je, kao što i danas znamo, omogućeno sprovođenje zavereničkih planova za Bliski istok - Zalivskog rata, koji se dogodio četrnaest godina posle tog ubistva.

Komitet 300 je odabrao Italiju kao pokusni cilj. Kao zapadnoevropska zemlja najbliža Bliskom istoku i zemlja povezana sa ekonomijom i politikom Bliskog istoka, Italija je važna za planove zaverenika. Osim toga, ona je sedište Katoličke crkve, a Vajshaupt je izdao naređenje da se Katolička crkva uništi. Italija je rodna zemlja nekih od najmoćnijih porodica iz vrha evropske oligarhije, iz drevnog crnog plemstva. Da je Italija oslabljena Morovom smrću, to bi imalo posledice na Bliskom istoku, čime bi se oslabio američki uticaj na tom području. Italija je važna i zbog još jednog razloga: ona predstavlja kapiju puta kojima droga iz Irana i Libana stiže u Evropu, ali ćemo se toj temi vratiti kasnije.

Od osnivanja Rimskog kluba, 1968. godine, razne grupe su se udružile pod imenom „socijalističke" da bi srušile nekoliko italijanskih vlada. Među njima su: crno plemstvo iz Venecije i Đenove, masonska loža P2 i Crvene brigade. Svi su radili na istim cilju. Rimska policija, koja je istraživala slučaj Crvenih brigada i Alda Mora, naišla je na imena nekoliko vrlo istaknutih italijanskih porodica koje su tesno sarađivale s tom terorističkom grupom. Takođe je pronašla dokaze o tome kako su te moćne i ugledne porodice u najmanje desetak slučajeva ustupale Crvenim brigadama svoje kuće i/ili imovinu, kao sigurna skrovišta za njihove jedinice.

Svoj deo posla na rušenju Republike Italije američko „plemstvo" odradilo je velikim doprinosom Ričarda Gardnera dok je, u vreme predsednika Kartera, bio američki ambasador u Rimu. U to vreme Gardner je delovao pod direktnim nadzorom Betina Kraksija, važnog člana Rimskog kluba i ključnog čoveka u NATO-u. Kraksi je bio glavni čovek u zavereničkom pokušaju uništavanja Republike Italije. Kao što ćemo videti, to mu je skoro i pošlo za rukom, jer je kao glavni igrač hijerarhije zaverenika uspeo da kroz Italijanski parlament izdejstvuje razvod braka i pobačaj, što je rezultiralo najdalekosežnijim i najrazornijim verskim i društvenim promenama koje su ikada pogodile Katoličku crkvu, a posle toga i moral italijanskog naroda.

Nakon što je Ronald Regan izabran za predsednika, u septembru 1980. godine u Vašingtonu je održan jedan važan sastanak, pod pokroviteljstvom Rimskog kluba i Socijalističke internacionale. Te dve organizacije direktno su odgovorne Komitetu 300. Glavna tačka dnevnog reda bilo je formulisanje metoda i poteza za neutralizaciju Regana kao predsednika. Prihvaćen je zajed-

nicki plan i, gledajući unazad, savršeno je jasno kako je plan koji su zaverenici tada skovali bio veoma uspešan.

Da bi razumeli kdliko je ova zavera rasprostranjena i svobuhvatna, potrebno je da navedemo ciljeve koje je Komitet 300 postavio za svoju pobedu i vlast nad svetom. Komitet 300 ima najmanje 40 poznatih „ogranaka" i sve ćemo ih navesti, zajedno sa opisom njihovih funkcija. Kada se to prouči, neće biti teško da se razume kako je jedno centralno zavereničko telo sposobno da deluje toliko uspešno i zašto nikakva sila na svetu ne može da izdrži njihov napad na same temelje civilizovanog, naprednog sveta, sazudanog na slobodi pojedinca, posebno onakvoj kakva je formulisana u Ustavu Sjedinjenih Američkih Država.

Zahvaljujući svedočenju koje je Gerzoni izneo pod zakletvom, Italija i ćela Evropa su saznale da je Kisindžer stajao iza ubistva Alda Mora. Ali Sjedinjene Američke Države to nisu saznale. Taj tragični događaj pokazuje sposobnost Komiteta 300 da bilo kojoj vladi, bez izuzetka, nametne svoju volju. Siguran u svoj položaj, kao član najmoćnijeg tajnog društva na svetu, a time ne mislim na Masoneriju, Kisindžer nije samo zastrašio Mora, već je sproveo u delo svoje pretnje da će ga „eliminisati" ne odustane li od svog plana ekonomskog i industrijskog razvoja Italije.

U junu i julu 1982. godine supruga Alda Mora je u svom svedočenju na otvorenom suđenju iznela kako je ubistvo njenog supruga bio rezultat ozbiljnih pretnji njegovom životu, koje mu je uputila, kako je rekla, „jedna visoko pozicionisana politička figura u Sjedinjenim Američkim Državama". Gospođa Eleonora Moro ponovila Kisindžerovu rečenicu upućenu Moru, koji je u svom svedočenju izneo i Gerzoni: „Ili zaustavi svoju političku struju, ili ćeš za to skupo platiti." Sudije su u tom trenutku upitale Gerzoninija da li bi mogao da identifikuje osobu o kojoj je gospođa Moro govorila. Gerzoni je odgovorio da je to bio Henri Kisindžer, kao što je i sam ranije rekao.

Gerzoni je zatim nastavio i razjasnio sudu kako je Kisindžer te pretnje izneo u Morovoj hotelskoj sobi za vreme službene posete italijanskih političara SAD-u. Moro, u to vreme predsednik Vlade i ministar spoljnih poslova Italije, zemlje članice NATO saveza, je bio čovek visokog ugleda, koji nikada nije popuštao pritiscima ni pretnjama mafijaškog tipa. S Morom je tada u službenu posetu Americi putovao i predsednik Italije. Kisindžer je tada bio, a i

sada je, važan agent u službi engleskog Kraljevskog instituta za međunarodne odnose, član Rimskog kluba i član američkog Veća za spoljne poslove.

Kisindžerova uloga u destabilizaciji Sjedinjenih Američkih Država kroz tri rata - Bliskoistočnog, Korejskog i Vijetnamskog - dobro je poznata, kao i njegova uloga u Zalivskom ratu, u kome su američki vojnici delovali kao plaćenici Komiteta 300 kako bi Kuvajt vratili pod nadzor Komiteta 300 i u isto vreme Irak pretvorili u primer svim malim zemljama, da ne bi došle u iskušenje da same odlučuju o sopstvenoj sudbini.
/ Kisindžer je pretio i pokojnom Ali Butu, predsedniku suverene države Pakistan. Butov „greh" bio je u tome što je zagovarao nabavku nuklearnog oružja za svoju zemlju. Pakistan je, kao muslimanska zemlja, osećao opasnost od stalne izraelske agresije na Bliskom istoku. Buta je 1979. godine pravno ubio predsednik Ministarstva za spoljne poslove u toj zemlji, general Zia ul Hak.

U svom planiranom usponu na vlast, Zia ul Hak je potakao razjarenu gomilu da zapali američku ambasadu u Islamabadu, čime je Ministarstvu spoljnih poslova očigledno želeo da pokaže kako je njihov čovek i u isto vreme da dobije više spoljne pomoći. Kako se kasnije pokazalo, upravo je on imao nameru da ubije Ričarda Helmsa. Nekoliko godina kasnije sam Zia uk Hak je platio svojim životom, pošto se umešao u rat koji je besneo u Avganistanu. Njegov avion C-130 Herkul pogođen je niskofrekvencijskim električnim signalom (ELF) kratko po uzletanju, posle čega se naglo sunovratio i udario u zemlju.

Sprovodeći naređenje Komiteta 300 i eliminišući generala ul Haka, Rimski klub je bez imalo grize savesti žrtvovao živote brojnih američkih službenika koji su bili u istom avionu, uključujući i grupu Odbrambeno-obaveštajne agencije (Defense Intelligence Agency, DIA) Američke vojske, na čelu sa komandantnom brigade Herberom Vasomom. Pre tog leta general Zia uk Hak je dobio upozorenje od Turske obaveštajne službe da ne putuje avionom, tj. da postoji naređenje da bude ubijen rušenjem aviona. Imajući to na umu, general ul Hak je, kako je rekao svojim bliskim saradnicima, „kao osiguranje" poveo američku ekipu sa sobom.

U mom radu iz 1989. godine, pod naslovom „Terror in the skies" (Terorizam u vazduhu), dao sam sledeći prikaz tog događaja: *„Malo pre uzletanja ul Hakovog aviona C-130 iz jedne pakistanske vojne baze, blizu hanga-*

ra u kojem se nalazio C-130, viđen je sumnjiv kamion. Kontrolni toranj je upozorio obezbeđenje, ali kada je preduzeta akcija, avion je već bio u vazduhu a kamion JQ nestao. Nekoliko minuta kasnije avion se sunovratio i nije se zaustavio dok nije tresnuo o zemlju i pretvorio u plamenu loptu. Ne postoji nikakvo objašnjenje za takvo ponašanje aviona C-130. Ta letelica se pokazala kao izuzetno pouzdana. Zajednički pakistansko-američki istražni odbor utvrdio je da nije bilo greške pilota, kao ni mehaničkog i konstrukcijskog kvara. Sunovrat je prepoznatljiv način pada aviona pogođenog niskofrekvencijskim električnim signalom."

Činjenica da je Sovjetski Savez uspeo da proizvede aparate sa visokom radiofrekvencijom na Zapadu je poznata zahvaljujući radu sovjetskih naučnika iz Odelenja za intenzivne relativističke elektronske talase Instituta za atomsku energiju „Kurčatov". Dvojica njihovih specijalista bili su J. A. Vinogradov i A. A. Ruhadze. Oba naučnika su radila u Institutu za fiziku Lebedev, čija su specijalnost eketronski i rendgenski laseri.

Pošto sam primio ovu informaciju, tražio sam potvrdu i iz drugih izvora i otkrio da je engleski list *International Journal of Electronics (Međunarodni časopis za elektroniku)* već objavio neke materijale koji su, izgleda, potvrđivali moju informaciju o rušenju aviona generala ul Haka. Osim toga, tu informaciju su potvrdila i moja dva izvora iz obaveštajnih krugova. Neke korisne informacije dobio sam i iz sovjetskog naučnog časopisa o ovim temama, koji izlazi na engleskom, pod naslovom *Soviet Radio Electronics and Communications System (Sovjetski sistem za radioelektroniku i komunikacije)*. U niojoj glavi nije bilo sumnje u to da je general Zia ul Hak ubijen. Na kamionu koji je viđen u blizini hangara nesumnjivo je bio uređaj za niskofrekvencijski električni signal, kakav, kako se zna, poseduju vojne snage.

Prema Butovom pisanom svedočenju, koje je, dok je bio u zatvoru, prokrijumčario iz Pakistana, Kissindžer mu je oštro zapretio: „Napraviću strahovit primer ako nastaviš sa svojom politikom izgradnje zemlje." Buto je došao u sukob sa Kisindžerom i Rimskim klubom zato što je zagovarao program nuklearne energije da bi Pakistan pretvorio u modernu industrijsku ze-^ju, što je u očima Komiteta 300 bilo u direktnom sukobu sa nalozima ko-J[e] je Kisindžer dao pakistanskoj Vladi. Kisindžerova pretnja Butu nije bila službena američka politika, nego politika današnjih Iluminata.

Čovek treba jasno da razume zašto je nuklearna energija tako omražena u jednom delu sveta i zašto je lažni pokret „za očuvanje okoline", čiji je osnivač i finansijer Rimski klub, krenuo u rat protiv nuklearne energije. Uz nuklearnu energiju, koja daje obilje jeftine električne energije, zemlje Trećeg sveta postupno bi postale nezavisne od američke pomoći i pretvorile bi se u suverene i nezavisne države. Električna energija iz nuklearnih izvora je **pravi** ključ pomoću koga bi zemlje Trećeg sveta izašle iz zaostalosti, stanja u kome, po zapovesti Komiteta 300, moraju da ostanu.

Manja pomoć znači manji nadzor MMF-a nad prirodnim bogatstvima neke zemlje. Upravo je ova zamisao, tj. da bi zemlje u razvoju mogle da uzmu svoju sudbinu u svoje sopstvene ruke, nezamisliva Rimskom klubu i njegovom nalogodavcu, Komitetu 300. Bili smo svedoci kako je otpor protiv nuklearne energije u Sjedinjenim Američkim Državama uspešno primenjen za zaustavljanje industrijskog razvitka, u saglasnosti sa planom Rimskog kluba o „nultom postindustrijskom rastu".

Zavisnost od američke pomoći drži zemlje u poslušnosti pred Ministarstvom za spoljne poslove. Vrlo malo te pomoći dospe do ljudi u tim zemljama, budući da ona obično završava u džepovima onih na vlasti, koji MMF-u dopuštaju da divljački pljačka prirodna bogatsva njihovih zemalja. Predsednik Zimbabvea, bivše Rodezije, Mugabe, je dobar primer kako se pomoću inostrane pomoći stiče vlast nad sirovinama, u ovom slučaju nad hromom visokog kvaliteta. Divovski konglomerat pod nazivom LONRHO, kojim upravlja Angus Ogilvie, važan član Komiteta 300, u korist svoje rođake, kraljice Elizabete II, danas ima potpunu vlast nad tim vrednim prirodnim bogatstvom, dok narod te zemlje sve dublje tone u siromaštvo i bedu, uprkos pomoći Sjedinjenih Američkih Država u iznosu od 300 miliona dolara.

LONRHO danas ima monopol nad rodezijskim hromom i prodaje ga po ceni koju sam određuje, što za vreme Smitove vlasti nije bilo dozvoljeno. Do dolaska na vlast Mugabeovog režima dvadeset i pet godina održavana je umerene cena hroma. Tokom četrnaestogodišnje vladavine Jana Smita bilo je raznih problema, ali od njegovog odlaska sa vlasti nezaposlenost se učetvorostručila, a Zimbabve je zapao u rasulo i bankrot. Mugabe je dobijao dovoljno inostrane pomoći od SAD-a (oko 300 miliona dolara godišnje) da sebi izgradi tri hotela: na Ažurnoj obali, Rtu Ferat i u Monte Karlu, dok mu narod

umire od bolesti, nezaposlenosti i neuhranjenosti, da ne spominjemo diktaturu čelične ruke koja ne dozvoljava nikakve prigovore. Uporedite ovo sa Smitovom vladom, koja nikada nije tražila niti dobila ni centa pomoći od Sjedinjenih Američkih Država. Dakle, jasno je da je inostrana pomoć snažno oružje za sticanje vlasti nad zemljama poput Zimbabvea i, zaista, svim afričkim zemljama.

U isto vreme to američke građane drži u stanju nametnute pokornosti koja im smanjuje sposobnost pokretanja značajnijeg otpora svojoj vladi. Dejvid Rokfeler je znao šta radi kada je, 1946. godine, prihvaćen njegov Predlog zakona o inostranoj pomoći, koji je danas, posle javnog razotkrivanja šta u stvari predstavlja - reket u rukama Vlade, koji plaćamo mi, običan narod - postao jedan od najomraženijih zakona.

Kako zaverenicima uspeva da drže svet u šaci i preciznije da drže omču oko vrata SAD-a i Velike Britanije? Jedno od najčešće postavljenih pitanja jeste: „Kako ijedno telo može uvek da zna šta se događa i kako se sprovodi kontrola?" Ova knjiga će pokušati da odgovori na to i neka druga pitanja. Jedini način na koji možemo da se uhvatimo u koštac sa stvarnošću zavereničkog uspeha je taj da nabrojimo i opišemo tajna društva, čelne organizacije, vladine agencije, banke, osiguravajuća društva, multinacionalne kompanije, naftne kompanije i stotine hiljada tela, organizacija, udruženja čiji su vodeći ljudi članovi Komiteta 300 - **vrhovnog** zapovednog tela koje vlada svetom već najmanje sto godina, znači i dan danas.

Budući da već postoje na desetine knjiga o Veću za inostrane odnose (CFR-u) i o Trilaterali, preći ćemo direktno na Rimski klub i Nemački fond Maršal. Kada sam te organizacije prvi put opisao u Sjedinjenim Američkim Državama, pokazalo se da je malo ljudi, a možda i nimalo, ikad čulo za njih. Moja prva knjiga *The Club of Rome (Rimsli klub),* objavljena 1983. godine, nije privukla skoro nikakvu pažnju. Mnogi neupućeni ljudi mislili su kako je Rimski klub nešto povezano sa Katoličkom crkvom, a Nemački fond Maršal sa Maršalovim planom.

Upravo zato je Komitet 300 i odabrao te nazive - da zbuni ljude i odvuče im pažnju od onoga što se zapravo događa. Nije reč o tome da američka Vlada nije za njih znala, već je to deo zavere koja pomaže prikrivanju informacija da se be ni saznala istina. Nekoliko godina pošto sam objavio tu

knjigu, nekoliko pisaca je u njoj našlo bogatstvo netaknutih informacija i počelo o njima da piše i govori kao da su o tome oduvek sve znali.

Bila im je pravo otkriće činjenica da su Rimski klub i njegovi finansijeri, pod nazivom Nemački fond Maršal, dva visokoorganizovana zavereničkа tela, koja deluju pod okriljem Severnoatlantskog saveza (NATO-a) i da se većina izaslanika Rimskog kluba upravo regrutuje iz NATO-a. Rimski klub je tvorac globalne politike za koju NATo tvrdi da je njegova, a delovanjem člana Komiteta 300 lorda Karingtona uspeo je da podeli NATO na dva dela: političku grupu moći (levo krilo) i bivši vojni savez.

Rimski klub je još uvek jedna od najvažnijih ruku Komiteta 300 za spoljnu politiku, a druga takva grupa jesu Bilderbergeri. Osnovan je 1968. godine od okorelih članova izvorne Morgenthauove grupe, na temelju jednog telefonskog poziva pokojnog Aurelija Pecija, kojim je izrazio hitnu potrebu da se ubrza plan za stvaranje svetske vlade, danas zvane Novi svetski poredak. Meni se više sviđao prvi naziv. On i te kako bolje opisuje zadati posao, budući da je već bilo nekoliko „novih svetskih poredaka", ali ne i svetske vlade.

Na Pecijev poziv odazvali su se najveći subverzivni „planeri budućnosti", iz Sjedinjenih Američkih Država, Francuske, Švedske, Velike Britanije, Švajcarske i Japana, koje je bilo moguće pronaći. U periodu od 1968. do 1972. godine Rimski klub je postao koheziono telo naučnika nove nauke, globalista, planera budućnosti i internacionalista svih vrsta. Kao što je rekao jedan izaslanik: „Postali smo Josipov kaput s mnogo boja.".Pecijeva_knjiga *Human Quality {Ljudski kvalitet)* bila je temelj doktrine koju je prihvatilo političko krilo NATO-a.

Evo jednog kratkog odlomka iz te knjige:

Prvi put od kraja prvog milenijuma hrišćanstva velike mase ljudi su u stvarnom iščekivanju mogućeg dolaska nečeg nepoznatog što bi im u potpunosti moglo promeniti sudbinu... Covek ne zna kako da bude istinski moderan čovek... Covek je izmislio priču o „lošem zmaju", ali ako je takav zmaj ikada postojao, ***onda je to sam čovek...*** *Ovde imamo ljudski paradoks: čoveka koji je uhvaćen u zamku svojih izvanrednih mogućnosti i dostignuća kao u živom pesku - što se više koristi svojom moći, to mu je ta moć sve potrebnija.*

Nikada ne smemo da budemo umorni od ponavljanja koliko je, glupo današnje duboko patološko stanje i neprilagođenost celog ljudskog roda izjednačavati sa bilo kojom cikličnom krizom ili prolaznim okolnostima. Otkako je čovek otvorio

Pandorinu kutiju nove tehnologije, čovek pati od nekontrolisanog razmnožavanja ljudskog roda, od manije napretka, energetskih kriza, stvarnih i potencijalnih nestašica prirodnih bogatstava, uništenja okoline, nuklearne gluposti i mnoštva problema povezanih sa njima.

Ovo je identično sa programom koji je, mnogo kasnije, prihvatio pokret „za očuvanje okoline" koji je stvorio isti taj Rimski klub da bi zamaglio i preokrenuo industrijski razvitak.

Ukratko, zadaci kontraprograma Rimskog kluba su izmišljanje i širenje „postindustrijskih" zamisli u Sjedinjenim Američkim Državama, u isto vreme sa širenjem raznih pokreta kontrakulture, poput droge, roka, slobodnog seksa, hedonizma, sotonizma, vradžbina i „očuvanja okoline". Institut Tavistok (Tavistock Institute), Institut za istraživanje Stenford (Stanford Research Institute) i Institut za društvene odnose (Institute for Social Relations), u stvari, ćela široka lepeza naučnih organizacija s područja primenjene socijalne psihijatrije ili su imale predstavnike u Upravnom odboru Rimskog kluba ili su delovale kao savetničke kuće i igrale vodeću ulogu u nastojanjima NA-TO-a da prihvati „Zaveru Vodenjaka".

Naziv „novi svetski poredak" smatra se nečim što je nastalo kao posledica Zalivskog rata iz 1991. godine, dok se za izraz „svetska vlada" misli da je star više vekova. „Novi svetski poredak" nije nov. Prisutan je i razvija se pod ovim ili onim nazivom već vrlo dugo, ali se shvata kao **razvoj budućnosti,** što nije tačno. Novi svetski poredak je **prošlost i sadašnjost.** Zato sam ranije rekao da je izraz „svetska vlada" bolji ili bi trebalo da bude bolji. Aurelio Peci jednom je bliskom prijatelju Aleksandru Hejgu rekao u poverenju da se oseća kao „reinkarnirani Adam Vajshaupt". Peci je imao mnoge Vajshauptove sjajne sposobnosti organizovanja i kontrolisanja današnjih Ilumina-ta, što je vidljivo iz njegove kontrole nad NATO-om i iz formulisanja NA-TO-ove politike na svetskoj osnovi.

Peci je trideset godina bio na čelu Ekonomskog veća Atlantskog instituta (Atlantic Institute's Economic Council) dok je bio glavni direktor automobilske kompanije Đovanija Anjelija - Fiata. Anjeli je član drevne istoimene italijanske porodice crnog plemstva i jedan od najvažnijih članova Komiteta 300. Imao je vodeću ulogu u sprovođenju raznih projekata u Sovjetskom Savezu.

Rimski klub je vrhovna zaverenička organizacija, brak između anglo-američkih finansijera i starih evropskih porodica crnog plemstva, posebno takozvanog londonskog, venecijanskog i đenovskog „plemstva". Ključ uspešne kontrole sveta je njihova sposobnost stvaranja divljih ekonomskih recesija i kriza te upravljanja tim recesijama i krizama. Komitet 300 ima zadatak da podstakne socijalne nemire na svetskom nivou, posle kojih sledi recesija kao ublažavajuća priprema za nadolazeće ozbiljnije stanje. To mu je glavna metoda stvaranja masa širom sveta, koje će postati primaoci „pomoći" u budućnosti.

Čini se da Komitet veliki deo svojih važnih odluka koje se tiču ljudskog roda temelji na filozofiji poljskog aristokrate Feliksa Džjeržinskog, koji je smatrao da je ljudski rod tek malo iznad goveđeg. Kao veoma blizak prijatelj britanskog tajnog agenta Sidnija Rajlija (Rajli je, zapravo, bio Džjeržinskijev kontrolor tokom prvih godina Boljševičke revolucije) često se poveravao Rajliju u pijanom stanju. Džjeržinski je, naravno, bio zver koja je upravljala aparatom „crvenog terora". Tokom jedne pijanke rekao je Rajliju: „Čovek nema nikakvu važnost. Vidi šta se dešava kada ga izgladniš. Počne da jede svog mrtvog druga da bi preživeo. Čoveka zanima samo sopstveno preživljavanje. Samo to je važno. Sva ta Spinozina filozofija samo je jedno veliko smeće."

Rimski klub ima sopstvenu obaveštajnu agenciju, a koristi i Rokfelerov **Interpol.** S njom vrlo tesno sarađuje svaka američka obaveštajna služba, kao i KGB i Mosad. Jedina obaveštajna agencija koja je ostala izvan njenog domena bio je istočnonemački STASSI. Rimski klub ima i sopstvene, visoko organizovanje, političke i ekonomske agencije. Upravo su one predsedniku Reganu naložile da zadrži usluge Pola Vokera, takođe važnog člana Komiteta 300. Voker je ostao na položaju predsednika Odbora Američke narodne banke (Federal Reserve), uprkos tome što je Regan, još dok je bio predsednički kandidat, čvrsto obećavao kako će ga otpustiti čim on, Regan, bude izabran za predsednika.

vAi Rimski klub je, nakon što je odigrao ključnu ulogu u Kubanskoj nuklearnoj krizi, svoj program „upravljanja krizom" (preteču organizacije FEMA) pokušao da proda predsedniku Kenediju. Nekoliko naučnika Instituta Tavistok posetilo je predsednika Kenedija s .namerom da mu objasne šta to zna-

či, ali je Kenedi odbio njihov savet. Iste godine u kojoj je Kenedi ubijen Institut Tavistok je opet bio u Vašingtonu na razgovoru sa NASA-om. Ovog puta razgovor je bio uspešan. NASA je Tavistoku dala ugovor o proceni uticaja njenog budućeg svemirskog programa na američko javno mnenje.

Ugovor je poveren Institutu za istraživanje Stenford i Korporaciji Rand. Većina materijala koje su pripremili instituti Tavistok, Stenford i Rand nikada nije ugledala svetio dana i zapečaćeno je do današnjeg dana. Nekoliko senatora, članova odbora i pododbora za nadzopr tog projekta, kojima sam se obratio kako bih dobio informacije, rekli su mu da nisu „nikada čuli za to", a nisu imali pojma ni o tome gde bih mogao da pronađem to što tražim. Toliku moć i ugled su imali kod Komiteta 300.

1966. godine moje kolege iz obaveštajne službe su mi savetovali da se obratim dr Anatolu Rapaportu, koji je napisao izveštaj za koji je Vlada, kako se govorilo, bila zainteresovana. Cilj tog rada bio je da se obustavi NASA svemirski program, za koji je Rapaport rekao da odživeo svoju korisnost. Rapaport mi je dao primerak svog rada, u kome, bez ulaženja u detalje, uglavnom piše da NASA-in program treba da bude odbačen. NASA ima previše naučnika koji imaju loš uticaj na Ameriku jer su uvek spremni da u školama i univerzitetima drže predavanja o tome kako funkcionišu rakete, od izrade do pogona. Rapaport je tvrdio kako će to proizvesti naraštaj odraslih ljudi koji će hteti da postanu naučnici za svemir, posle čega će samo da shvate da su „nepotrebni", budući da 2000. godine njihove usluge neće biti nikome potrebne.

Čim je Rimski klub izneo NATO-u Rapaportov izveštaj o profilisanju NASA-e, Komitet 300 je odmah zatražio akciju. Izaslanici Rimskog kluba u NATO-u zaduženi za hitnu akciju NASA-e bili su Harland Klivlend, Džozef Slejter, Klajborn K. Pel, Volter J. Levi, Džordž Mekgi, Viliam Vots, Robert Straus-Hjup (američki izaslanik pri NATO-u) i Donald Leš. U maju 1967. godine Odbor za nauku i tehnologiju Severnoatlantske skupštine (Scientific and Technological Committee of the North Atlantic Assemblv) i Institut za istraživanje spoljne politike .(Foreign policz Research Institute) organizovali su sastanak. Nazvali su ga „Konferencija o transatlantskoj neravnoteži i saradnji" (Conference on Transantlantic Imbalance and Collaboration) i održan je na raskošnom imanju engleske kraljice Elizabete u Duvilu, u Francuskoj.

Osnovna svrha i namera konferencije u Duvilu bila je da se zaustavi tehnološki i industrijski razvoj Sjedinjenih Američkih Država. Konferencija je rezultirala dvema knjigama, od kojih se ovde spominje jedna, Bžežinskog, pod naslovom *Technotronic Era {Tehnotronska era).* Drugu knjigu je napisao predsedavajući Konferencije, Aurelio Peci, pod naslovom *The Chasm Ahead {Put u ponor).* Peci se uveliko slaže sa Bžežinskim, ali je dodao da će u budućnosti nastati rasulo na svetu **ne bude li tim svetom upravljala svetska vlada.** U tom smislu Peci je insistirao da se Sovjetskom Savezu ponudi „spajanje sa NATO-om", po kojem bi Sovjetski Savez, u svetskoj vladi, bio jednakopravan partner Sjedinjenim Američkim Državama. Obe zemlje bi bile odgovorne za buduće „upravljanje krizama i globalno planiranje". Rimski klub je svoj prvi „ugovor o globalnom planiranju" poverio Institutu za tehnologiju Masačusets (Massachusetts Institut for Technologv, MIT), jednoj od najvažnijih naučnih institucija Komiteta 300. Za projekat su bili zaduženi Džej Forestor i Denis Medous.

0 čemu je bilo reci u njihovom izveštaju? U osnovnim postavkama se nije razlikovao od onoga što su propovedali Maltus i Fon Hajek. Naime, što se tiče starog pitanja o tome da nema dovoljno prirodnih bogatstava, Forester-Medousov izveštaj je bio prava prevara. Ono što u izveštaju nije stajalo bila je činjenica da će čovekov dokazani inventivni genij najverovatnije pronaći način da se „prevlada" nestašica. Fuzijska energija, taj **smrtni** neprijatelj Komiteta 300, mogla bi da se primeni za **stvaranje** prirodnih bogatstava. Na primer, fuzijskom bakljom bi moglo da se iz jedne četvrtine milje običnog kamena dobije dovoljno aluminijuma za naše četvorogodišnje potrebe.

Peci je neumorno propovedao protiv države-nacije i o tome koliko je ona pogubna za napredak čovečanstva. Zagovarao je „kolektivnu odgovornost". Nacionalizam je kao čovekov rak bio tema na nekoliko njegovih važnih govora. 1977. godine njegov blizak prijatelj Ervin Lazlo napisao je knjigu sličnog sadržaja, pod naslovom *Goals of Mankind (Ciljevi čovečanstva),* koja je postala ključno štivo Rimskog kluba. Ceo taj rad je jedan žučljiv napad na industrijski razvoj i na urbani razvitak. Svih tih godina Kisindžer je kao osoba za vezu bio u tesnom kontaktu s Moskvom, kao predstavnik Kraljevskog instituta za međunarodne odnose. Pisane radove o „globalnom oblikovanju" sveta redovno je razrnenjivao sa svojim prijateljima u Kremlju.

Što se tiče zemalja Trećeg sveta, jedan od članova Rimskog kluba, Harland Klivlend, pripremio je izveštaj koji je dostigao vrhunac cinizma. U to vreme Klivlend je bio američki predstavnik u NATO-u. Ukratko, zemlje Trećeg sveta, po tom izveštaju, trebalo bi same da odluče koji će narodi ili delovi naroda da budu eliminisani. Kao što je Peci kasnije napisao (na temelju Klivlendovog izveštaja): *„JVarušen sukobljenim politikama triju najvećih zemalja i blokova, delimično grubo sklepan, postojeći međunarodni ekonomski poredak vidno puca po rubovima... Mogućnost potrebe pribegavanja odabiru - odluci ko mora da opstane - uistinu je vrlo surova. Ali ako događaji, nažalost, dovedu do takvog kritičnog stanja, pravo na odlučivanje ne može se prepustiti samo nekolicini država, jer bi time one dobile zlokobnu moć nad životom gladnih na svetu."*

U ovome se sastoji politika Komiteta 300 o namernom izgladnjavanju afričkih naroda, do smrti, što se dokazalo u podsaharskim državama. To je bio cinizam najgore vrste, jer je Komitet 300 već ovlastio sebe za donošenje odluka o životu i smrti i Peci je to znao. To je pokazao u svojoj ranije izdatoj knjizi *Limits oj Growth (Granice rasta).* Odbacio je potpuno razvoj industrije i poljoprivrede i umesto toga izneo zahtev da ceo svet potpadne pod jedno koordinacijsko veće, i to pod Rimski klub i njegove institucije u NATO-u, tj. svetsku vladu.

Prirodna bogatstva će se dodeljivati pod okriljem globalnog planiranja. Države-nacije moraju ili da prihvate vlast Rimskog kluba ili da žive po zakonima džungle i da se bore za opstanak. Kao prvi „ogled" Medous i Forester planirali su, za Kraljevski institut za međunarodne odnose, arapsko-izraelski rat iz 1973. godine, kako bi na jasan način pokazali svetu da će prirodna bogatstva poput nafte u budućnosti doći pod vlast globalnih planera, što naravno znači, u ruke Komiteta 300.

Tavistok institut je zatražio savetovanje s Pecijem, na koje su bili pozvani i Mekdžordž Bundi, Homer Perimuter i dr Aleksander King. Peci je iz Londona otputovao u Belu kuću, gde se sastao sa Predsednikom i njegovim kabinetom, posle čega je usledila poseta Ministarstvu spoljnih poslova (State Department), gde je razgovarao sa ministrom spoljnih poslova, sa Obaveštajnom službom tog Ministarstva i njegovim Većem za planiranje politike (Policy Planning Council). Tako je vlada Sjedinjenih Američkih Država, od sa-

mog početka, bila potpuno svesna planova koje je Komitet 300 pripremio za Ameriku. Ovo bi trebalo da bude dovoljan odgovor na često postavljeno pitanje, koje glasi: „Zašto bi naša Vlada dozvolila Rimskom klubu da u Sjedinjenim Američkim Državama deluje subverzivno?"

Vokerova ekonomska i monetarna politka je bila preslikana politika Sir Džefrija Houva, britanskog ministra finansija i člana Komiteta 300. Ovo ilustruje koliko Velika Britanija kontroliše Sjedinjene Američke Države, što je počelo nedugo posle rata iz 1812. godine i što čini bez prestanka preko politike Komiteta 300.

Sta su ciljevi te tajne elitne zajednice, naslednika iluminizma **(Morijskog pobedonosnog vetra, Moriah Conquering Wind),** Dionizijevog kulta, Kulta Izisa, **katarizma, bogumilistva?** Ova elitna zajednica, koja sebe naziva i **Olimpijcima** (jer zaista veruju da su po moći i položaju jednaki legendarnim bogovima Olimpa, koji su sebe, kao i njihov bog Lucifer, postavili iznad našeg pravog Boga), apsolutno veruje da su njima povereni zadaci sprovođenja sledećeg božanskog prava:

1. svetska vlada - Novi svetski poredak, sa jednom jedinstvenom crkvom i jednim monetarnim sistemom, pod njihovom vlašću; malo je ljudi svesno da su članovi „svetske vlade" još 1920-tih godina počeli da osnivaju „crkvu", svesni da je potreba za verom čoveku urođena ka ko bi imao neki „odušak", pa su stoga osnovali jedno „crkveno" telo sa zadatkom da tu veru oblikuje po njihovoj želji;
2. potpuno uništenje svakog nacionalnog identiteta i nacionalnog ponosa;
3. uništenje religije, posebno hrišćanske, sa izuzetkom samo njihove, go re spomenute tvorevine;
4. kontrola svake pojedine osobe pomoću sredstava kontrole uma i ono ga što je Bžežinski nazvao „tehnotronika", što ima za cilj da stvori čovekolike robote i sadržaj terora u poredenju s kojim će „crveni teror" Feliksa Džjeržinskog da izgleda kao dečija igra;
5. potpuni prestanak industrijalizacije i proizvodnje nuklearne električne energije u tom, kako ga oni zovu, „društvu nultog postindustrijskog rasta"; postojeći industrijski pogoni u Sjedinjenim Amerčkim Država ma će se preneti u zemlje poput Meksika, *gdc* ima robovkse radne

snage u izobilju; nezaposleni će posle uništenja industrije ili da postanu zavisnici o heroinu i/ili kokainu ili samo statističke brojke u procesu eliminacije, koji se, kako danas znamo, zove Global 2000;

6. legalizacija droge i pornografije;
7. depopulacija velikih gradova prema ogledu koji je režim Pola Pota sproveo u Kambodži; zanimljivo je napomenuti da je genocidni plan Pola Pota izradila jedna naučna grupa Rimskog kluba u Sjedinjenim Američkim Državama; takode je zanimljiva činjenica da Komitet 300 sada nstoji da ponovo na vlast u Kambodži dovede koljače Pola Po ta;
8. obustavljanje svakog naučnog razvitka, osim onog koji Komitet 300 bude smatrao korisnim; posebno uništenje nuklearne energije za mi rovne svrhe; posebno su omraženi eksperimenti fuzije koje Komitet 300 i njegove sluge u današnje vreme napadaju i ismevaju po štam pi; (usavršavanje fuzijske baklje bi potpuno obezvredilo ideju Komi teta o „ograničenim prirodnim bogatstvima"; fuzijska baklja bi, uz pra vilnu upotrebu mogla da prozvede neograničena prirodna bogatstva iz najobičnijih stvari; njene primene su beskonačne i čovečanstvu bi donele napredak kakav ljudi danas ne mogu ni da zamisle;
9. ograničenim ratovima u razvijenim zemljama i izgladnjivanjem i šire njem bolesti u zemljama Trećeg sveta prouzrokovati smrt tri milijar de ljudi do 2000. godine, ljudi koje oni nazivaju „beskorisnim izjeli cama"; Komitet 300 je zadužio Sajrusa Vensa da napiše rad o toj te mi, tj. o najboljem mogućem načinu na koji bi mogao da se sprove de jedan takav genocid; taj rad je napisan, pod naslovom „Izveštaj Global 2000" (Global 2000 Report), a predsednik Karter ga je za i u ime Vlade Sjedinjenih Američkih Država prihvatio i odobrio njegovo sprovođenje; prihvatio ga je i tadašnji američki sekretar za spoljne po slova Edvin Maski; po tom izveštaju broj stanovnika Sjedinjenih Ame ričkih Država mora se do 2050. godine smanjiti za 100.000.000;
10. oslabiti moralnu osnovu nacije i demoralisati pripadnike radničkog sloja stvaranjem stanja masovne nezaposlenosti; kako se broj radnih mesta kao rezultat nultog postindustrijskog razvoja koji je uveo Rim ski klub bude smanjivao, demoralisani i obeshrabreni radnici će pri-

beći alkoholu i drogi; američka omladina će uz pomoć rok muzike i droge biti poticana na pobunu protiv statusa quo, čime će se obezvrediti i u dogledno vreme uništiti porodica; u tom smislu Komitet 300 je od Instituta Tavistok naručio projekat dostizanja tog cilja; Institut Tavistok je naložio Institutu za istraživanje Stenford da preuzme taj posao pod vodstvom profesora Vilisa Harmona; to istraživanje rezultiralo je izveštajem koji je kasnije postao poznat pod nazivom Zavera Vodenjak (The Aquarian Conspiracv);

11. svim ljudima širom sveta onemogućiti da odlučuju o sopstvenoj sud bini stvaranjem krize jedne za drugom, a potom „upravljati" tim kri zama; to će ljude da zbuni i demorališe do te mere da će suočeni sa previše mogućnosti doći do masovne malodušnosti; u slučaju Sjedi njenih Američkih Država već postoji jedna agencija za upravljanje krizom; zove se Federal Emergencv Managment Agencv (Savezna agencija za upravljanje krizom), skraćeno FEMA, čije sam postoja nje otkrio tek 1980. godine; o FEMA-i će biti još reci kasnije;
12. uvođenje novih kultova i naduvavanje postojećih, među koje spada ju rok „muzika", gangsteri poput prljavih i perverznih „Rolling Stones-a" Mika Džegera (gangsterske družine koju posebno podržava evropsko crno plemstvo) i svih „rok" zajednica koje je stvorio Tavi stok institut, počevši od „The Beatles-a";
13. nastaviti izgradnju kulta hrišćanskog fundamentalizma, koji je počeo da gradi službenik Britankse istočno-indijske kompanije (British East India Companv) Derbi, koji je potom iskorišćen u svrhu jačanja ci onističke države Izraela identifikovanjem sa Zidovima kroz mit o „Božjem izabranom narodu" i doniranjem velikih iznosa novca onim institucijama za koje će ljudi pogrešno da misle da potpomažu na predak hrišćanstva;
14. širiti verske kultove poput muslimanskog bratstva, muslimanskog fun damentalizma, Sika, i vršiti ubistva po uzoru na one Džima Džonsa i „Semovog sina" (Son of Sam); vredno je spomenuti da je pokoj nog ajatolaha Homeinija stvorila Britanska tajna služba, tj. njeno Voj.-no-obaveštajno odelenje 6 (Militarv Intelligence Division 6), pozna-

tije kao MI6, što sam izneo 1985. godine u knjizi *What Really Happened* in Iran *(Šta se zaista dogodilo u Iranu);*

15. izvoz ideja „verske slobode" u sve zemlje sveta kako bi se obezvredile sve postojeće religije, a na kraju i hrišćanska; ovo je počelo Jsusovskom teologijom oslobođenja", koja je dovela do pada porodice Somoza u Nikaragvi i koja danas razara El Salvador, u kome već 25 godina traje „građanski rat", kao i Kostariku i Honduras; jedno vrlo aktivno telo koje sprovodi teologiju oslobođenja je komunistički orijentisanja Misija Meri Knol (Mary Knoll Mission); to objašnjava za što su mediji posvetili toliku pažnju ubistvu četiri takozvane časne sestre ove Misije u El Salvadoru pre nekoliko godina; te četiri časne sestre su bile kominstički subverzivni agenti čije je aktivnosti Vla da El Salvadora naširoko dokumentovala; velika količina dokumenta cije salvadorske Vlade koja dokazuje šta su časne sestre Misije Me ri Knol radile u toj zemlji nije dobila nimalo prostora u američkoj štampi niti u drugim medijima; organizacija Meri Knol deluje u mno gim zemljama, a igrala je vodeću ulogu u širenju i pobedi komuni zma u Rodeziji, Mozambiku, Angoli i Južnoj Africi;
16. prouzrokovati potpuni slom svetske ekonomije i tako stvoriti potpu no političko rasulo;
17. preuzeti vlast nad sveukupnom spoljnom i unutrašnjom politikom Sje dinjenih Američkih Država;
18. dati puni podršku nadnacionalnim institucijama poput Ujedinjenih na cija (UN-a), Međunarodnog monetarnog fonda (MMF-a), Međunarod ne banke za obračune (Bank for International Settlement, BIS), Me đunarodnog suda, i što je više moguće smanjiti uticaj državnih insti tucija, dok se ne ugase ili ne dovedu pod okrilje Ujedinjenih nacija;
19. prodreti u vlade svih država i u njima subverzivno delovati iznutra kako bi se uništio suverenitet i integritet zemalja koje te vlade pred stavljaju;
20. organizovati svetski teroristički aparat i pregovarati sa teroristima gde god se dogode terorističke aktivnosti; treba se prisetiti da je upravo Betino Kraksi pridobio italijansku i američku Vladu da pregovaraju sa Crvenim brigadama kada su kidnapovale italijanskog predsednika

Vlade Alda Mora i generala Doziera; usput spomenimo da general Dozier ima strogo naređenje da ne priča o onome šta mu se dogodilo; kada bi prekinuo svoje ćutanje, nesumljivo bi od njega „napravili strahovit primer", onako kako je to Kisindžer pokazao Aldu Moru, Ali Butu i generalu Zii ul Haku;

21. preuzeti kontrolu nad obrazovanjem u Americi u nameri i sa svrhom njegovog potpunog i temeljnog uništenja.

Mnogi od ovih ciljeva, koje sam prvi put nabrojao 1969. godine, od tada su ostvareni ili su veoma blizu ostvarenja. U programu Komiteta 300 od posebnog interesa je srž njihove ekonomske politike, uveliko utemeljene na učenju Maltusa, sina engleskog provincijskog sudije. Postao je poštovan i ugledan uz pomoć Britanske istočno-indijske kompanije, a po uzoru na nju je osnovan Komitet 300.

Maltus je smatrao da je ljudski napredak ograničen prirodnim mogućnostima kojima zuemlja može da izdržava određeni broj stanovnika i da će prekoračenjem tog broja ograničena bogatstva zemlje ubrzo da nestanu. Kada se ta prirodna bogatstva potroše, neće ih biti moguće nadoknaditi. Zato je, po Maltusu, potrebno da se ograniči broj stanovnika uporedo sa smanjenjem prirodnih bogatstava. Nepotrebno je i spominjati kako elita neće sebi da dozvoli da je ugrozi brzo rastući broj stanovnika, „beskorisnih izjelica", i zato se mora sprovesti odabir. Kao što sam već rekao, „odabir" se već dešava, metodama koje su zacrtane u „Izveštaju Global 2000".

Svi ekonomski projekti Komiteta 300 završavaju se na raskrsnici između Maltusa i Frederika fon Hajeka, drugog ekonomiste pesimizma pod pokroviteljstvom Rimskog kluba. Poreklom Austrijanac, Fon Hajek je već dugo pod nadzorom Dejvida Rokfelera, a njegove zamisli su u Sjedinjenim Američkim Državama već prilično široko prihvaćene. Prema Fon Hajeku, ekonomska platforma Sjedinjenih Američkih Država mora se temeljiti na:

a) urbanim crnim tržištima;

b) malim proizvodnim pogonima hongkongškog tipa, sa fizičkom radnom snagom;

>V, *c) turističkim delatnostima;*

d) zonama slobodnog preduzetništva, u kojima smutljivci mogu nekontrolisano da deluju i u kojima trgovina drogom može nesmetano da cveta;
e) obustavljanju celokupne industrijske proizvodnje i
f) zatvaranju svih nuklearnih elektrana.

Fon Hajekove zamisli su u savršenom skladu sa zamislima Rimskog kluba. Verovatno zato ga tako dobro reklamiraju u američkim desničarskim krugovima. Fon Hajekova dužnost je predata novom, mlađem ekonomisti, Džefriju Saksu, koga su poslali u Poljsku kako bi nastavio posao koji je Von Hajek tamo započeo. Podsetimo se da je Rimski klub organizovao poljsku ekonomsku krizu, koja je dovela do destabilizacije te zemlje. Potpuno identičan ekonomski plan, ako ga tako možemo nazvati, biće nametnut i Rusiji. Ipak, naiđe li na oštar otpor, brzo će se ponovo uvesti stari sistem donacija.

Komitet 300 je naložio Rimskom klubu da iskoristi poljski nacionalizam kao sredstvo za rušenje Katoličke crkve i stvaranje uslova za ponovni ulazak ruske vojske i okupacije Poljske. Pokret „Solidarnost", je bio tvorevina člana Komiteta 300 Zbignjeva Bžežinskog, koji je sam odabrao ime tom „radničkom sindikatu", njegove vođe i organizatore. Solidarnost nije nikakav „radnički" pokret, bez obzira na to što su za njegovo lansiranje iskorišćeni radnici brodogradilišta Gdanjsk. To je bila visoko organizovana **politička** organizacija, stvorena radi nasilnog uvođenja promena kao priprema za nadolazeću svetsku krizu.

Većina vođa Solidarnosti su bili potomci boljševičkih Židova iz Odese, koji nisu bili baš poznati po tome što su mrzeli komunizam. Ovo objašnjava veliku medijsku pažnju koju je taj pokret dobio od američkih medija. Profesor Saks otišao je korak dalje u tom procesu, čime je osigurao ekonomsko ropstvo Poljske, koja se nedavno oslobodila dominacije SSSR-a. Poljska će sada da postane ekonomski rob Sjedinjenih Američkih Država. Dogodila se samo smena gospodara.

Bžežinski je napisao jednu knjigu koju treba da pročita svaki američki građanin koga zanima budućnost Amerike. Knjiga nosi naslov *The Technotronic Era (Tehnotronska era),* a koju je naručio Rimski klub. Ova knjiga je otvorena najava načina i metoda koji će se primenjivati u kontroli Sjedinje-

nih Američkih Država u budućnosti. Osvrće se i na kloniranje i „robotoide", tj. ljude koji se ponašaju i izgledaju kao ljudi, ali to nisu. Govoreći za Komitet 300, Bžežinski je rekao kako Sjedinjene Američke Države ulaze „u doba koje je drugačije od svih prethodnih; idemo prema tehnotronskom dobu koje bi lako moglo da postane diktatura". 0 knjizi *Tehnotronska era* detaljno sam izveštavao 1981. godine i više puta je spominjao u svojim biltenima.

Bžežinski je takođe rekao kako je naše društvo „sada u informatičkoj revoluciji koja je utemeljena na usmerenosti ka zabavi i spektaklima za gledaoce (neprekidni televizijski prenos sportskih događaja), kao opijum za sve veće besciljne mase". Da li je i on bio prorok? Da li je mogao da vidi budućnost? Odgovor je: **nije.** Njegova knjiga je jednostavno plagijat projekta koji je Komitet 300 predao Rimskom klubu na odobrenje. Zar nije istina da već 1991. godine postoji besciljna grupa građana? Mogli bi da kažu da 30 miliona nezaposlenih i 4 miliona beskućnika predstavljaju „besciljnu masu" ili barem jezgro te mase. Osim religije kao „opijuma za narod", za koju su i Lenjin i Marks priznali da je potrebna, sada imamo i opijume u vidu masovnih sportskih događaja, neobuzdanih seksualnih pobuda, rok muzike i celog novog naraštaja zavisnika o drogama. Nerazuman seks i epidemija upotrebe droge stvoreni su radi odvlačenja pažnje od onoga što se zaista oko njih događa. U knjizi *Tehnotronska era* Bžežinski piše o „masama", kao da su ljudi nekakav mrtav predmet. Moguće je da nas Komitet 300 tako doživljava. Bžežinski neprestano spominje potrebu kontrole „masa".

Na jednom mestu mu je izletelo:

> *U isto vreme uveliko će se povećati mogućnost društvene i političke kontrole pojedinca. Uskoro će biti moguće uspostaviti kontrolu nad svim građanima, prikupljati i unositi najnovije podatke, koji će uz uobičajene podatke sadržavati i najličnije pojedinosti o zdravlju i ličnom ponašanju svake osobe. Te baze podataka moraće da budu trenutno dostupne vlastima. Moć će biti u rukama onih koji kontrolišu informacije. Naše postojeće institucije će biti zamenje-ne institucijama za upravljanje predkriznim stanjima, sa zadatkom da unapred identifikuju moguće društvene krize i izrade program za njihovo rešavanje.* (Ovo objašnjava strukturu institucije FEMA, koja je osnovana mnogo kasnije.) *To će u toku sledećih nekoliko decenija podstaći sklonost ka* ***tehnotronskoj eri, diktaturi,*** *što će ostaviti još manje prostora za političku proceduru kakvu danas poznajemo. Na kraju, gledajući prema kraju veka, mogućnost* ***biohemijske kon-***

trole uma i genetskog popravljanja/poboljšanja čoveka, uključujući bića koja će da funkcionišu kao ljudi, da razmišljaju kao ljudi, mogla bi da dovede do nekih teških pitanja" (naglasio Dž. K.).

Bžežinski nije sve ovo napisao kao običan građanin, već kao savetnik za nacionalnu sigurnost predsednika Kartera, kao vodeći član Rimskog kluba i Komiteta 300, kao član Veća za spoljne poslove (CFR-a) i član starog poljskog crnog plemstva. Njegova knjiga govori o tome kako Amerika mora da se odrekne svoje industrijske baze i da uđe u, kako on tvrdi, „potpuno novo istorijsko doba".

Bžežinski kaže i ovo: „Ono što Ameriku čini jedinstvenom je njena spremnost da okusi budućnost, bilo da se radi o pop umetnosti, bilo o LSD-u. Danas je Amerika zemlja kreativnog društva, dok je druge zemlje, svesno ili nesvesno, oponašaju." Ono što je zaista trebalo da kaže je to da je Amerika eksperimentalno tlo za politiku Komiteta 300, koja vodi direktno u raspad starog poretka i u ulazak u svetsku vladu - Novi svetski poredak.

U jednom poglavlju knjige *Tehnotronska era* autor opisuje kako će ova tehnologija da dovede do snažnih sukoba koji će da naruše socijalni mir i uopšte mir u svetu. Čudno, ali već se nalazimo u velikoj napetosti zbog nadzora. Lurdes na Kubi je jedno od mesta gde se upravo to događa. Drugo takvo mesto je sedište NATO-a u Briselu, u Belgiji, gde se nalazi džinovski kompjuter, pod šifrom „666", koji može da sačuva sve vrste podataka koje Bžežinski spominje i ima tako veliki kapacitet da može da sačuva podatke o nekoliko milijardi ljudi više nego što ih danas ima na planeti zemlji, ako se to ikada ostvari. Ali, u svetlu genocida izveštaja Global 2000, tako velika memorija neće nikada da bude potrebna.

U Sjedinjenim Američkim Državama će biti lako doći do takvih podataka, jer će se broju 666 jednostavno dodati broj socijalnog osiguranja ili broj vozačke dozvole, čime će se omogućiti nadzor nad svakom osobom, kako su to najavili Bžežinski i njegove kolege iz Komiteta 300. Već 1981. godine Komitet je upozorio vlade, uključujući i vladu SSSR-a, da će „nastati rasulo ako Komitet 300 ne preuzme kontrolu nad pripremama za Novi svetski poredak. **Kontrola će se sprovoditi preko našeg Komiteta i preko globalnog planiranja i upravljanje krizama"** (naglasio Dž. K.). O ovoj informaciji sam izveštavao 1981. godine, i to nekoliko meseci pošto sam je dobio. Tada sam

izvestio i o tome kako je **Rusija pozvana da se priključi pripremama za nadolazeću svetsku vladu.**

Kada sam 1981 godine pisao o tome, globalni planovi zaverenika su već bili u naprednoj fazi priprema. Gledajući unazad period od poslednjih deset godina, može da se vidi kojom su brzinom planovi Komiteta napredovali. Ako je informacija koju sam 1981. godine objavio bila alarmantna, onda je ona još alarmantnija danas, kada se približavamo konačnoj fazi rušenja Sjedinjenih Američkih Država kakve danas poznajemo. Uz neograničena finansijska sredstva, uz nekoliko stotina trustova mozgova i 5.000 društvenih inženjera, uz pomoć medija, banki i činjenicu da je većina vlada već pod kontrolom, vidimo da smo suočeni sa problemom velikih razmera, toliko velikih da mu se ne može odupreti nijedna zemlja pojedinačno.

Kao što sam već mnogo puta rekao, namerno smo zavedeni da verujemo kako je problem o kome govorim potekao iz Moskve. Ispirali su nam mozgove da bi mislili da je komunizam najveća opasnost za nas Amerikance. To jednostavno nije bilo tačno. Najveća opasnost je masa izdajnika u našoj okolini. Naš Ustav nas upozorava da budno pratimo da li je neprijatelj medu nama. Naši neprijatelji su sluge Komiteta 300, koji zauzimaju visoke položaje u strukturama naše vlasti. Svoju borbu **moramo** da počnemo u **Sjedinjenim Američkim Državama** da bi preokrenuli događaje koji nam prete gušenjem i upravo se ovde moramo suočiti s tim unutrašnjim zaverenicima i poraziti ih.

Rimski klub je direktno sudelovao i u stvaranju 25-godišnjeg rata u El Salvadoru. To je bio deo šireg plana koji je napravio Eliot Abrams iz američkog Ministarstva spoljnih poslova. „Konačnu ofanzivu" salvadorskih gerilaca, koja, na sreću, nije bila uspešna, finansirao je član Komiteta 300 Vili Brant, voda Socijalističke internacionale i bivši kancelar Zapadne Nemačke. Komitet je izabrao El Salvador kako bi Srednju Ameriku pretvorio u zonu za novi Tridesetogodišnji rat. Taj zadatak bio je poveren Kisindžeru, pod bezazlenim imenom „Ande Plan" (The Andes Plan).

Radi ilustracije načina na koji zaverenici deluju izvan državnih granica, akcija „Konačna ofanziva", koju je isplanirao Vili Brant, izvedena se kao rezultat posete Filipa Gonzalesa Kubi. U to vreme Gonzales se pripremao za preuzimanje uloge koju mu je zadao Rimski klub - da postane španski predsednik

Vlade. Osim mene i jednog ili dvojice kolega iz obaveštajne zajednice, te bivših kolega, izgledalo je da niko nije čuo za Gonzalesa do njegove posete Kubi. Gonzales je bio službenik Rimskog kluba zadužen za El Salvador i prvi socijalista koji je došao na vlast u Španiji od smrti generala Franka.

Gonzales je u to vreme putovao u Vašington na sastanak Rimskog kluba na temu „sređivanje Regana", održan u decembru 1980. godine. Sastanak Gonzalesa i Kastra na Kubi najavio je predstavnik levičarske gerile Đilermo Ungo, koji je bio pod kontrolom Instituta za političke studije (Institute for Political Studies, skraćeno IPS), najzloglasnijeg levičarskog trusta mozgova Komiteta 300, sa sedištem u Vašingtonu. Ungom je upravljao jedan profesor iz IPS-a, koji je poginuo u misterioznoj avionskoj nesreći, dok je putovao iz Vašingtona u Havanu, u posetu Kastru.

Kao što većina nas zna, i političkom levicom i političkom desnicom upravljaju isti ljudi, što objašnjava činjenicu da je Ungo bio doživotni prijatelj vođe salvadorske desnice, pokojnog Napoleona Duartea. Upravo je posle tog sastanka na Kubi izvedena „konačna ofanziva" salvadorske gerile.

Polarizaciju Južne Amerike i Sjedinjenih Američkih Država Komitet 300 je poverio Kisindžeru, kao specijalni zadatak. Malvinski rat (poznat i pod nazivom Falklandski rat) i kasnije rušenje argentinske vlade, posle čega su usledili ekonomsko rasulo i politički nemiri, isplanirali su Kisindžerovi saradnici u saradnji s lordom Karingtonom, jednim od vrhovnih članova Komiteta 300.

Jedna od glavnih institucija Komiteta 300 u SAD-u, Institut Aspen u Koloradu (Aspen Institut of Colorado), takode je sarađivao u planiranju događaja u Argentini, kao i u rušenju iranskog šaha. Latinska Amerika je važna za Sjedinjene Američke Države ne samo zbog toga što SAD imaju veliki broj odbrambenih ugovora s tamošnjim zemljama, već i zbog velikog potencijalnog tržišta za izvoz američke tehnologije i proizvoda teške industrije, što bi oživelo mnoge američke kompanije koje jedva preživljavaju i osiguralo hiljade novih radnih mesta. Komitet 300 je to morao da spreči po svaku cenu, čak i po cenu tridesetogodišnjeg rata.

Umesto da taj veliki potencijal vidi u pozitivnom svetlu, Komitet 300 ga je video kao veliku opasnost za svoj plan nultog postindustrijskog razvoja SAD-a pa je odmah stupio u akciju kako bi primerom Argentine drugim la-tinoameričkim zemljama uputio upozorenje da zaborave svaku moguću po-

misao o nacionalizmu, nezavisnosti, suverenitetu i integritetu. To je upravo razlog zbog koga se tako veliki broj latino-američkih zemalja okrenuo proizvodnji droge kao jedinom izvoznom proizvodu. Postoji velika mogućnost da je upravo to bila namera zaverenika.

Amerikanci uopšteno omalovažavaju Meksiko. Komitet 300 baš to želi - da narod Sjedinjenih Američkih Država tako doživljava Meksiko. Moramo da promenimo svoj način razmišljanja o Meksiku i uopšte o Južnoj Americi. Meksiko je veliko potencijalno tržište za sve vrste američkih dobara i proizvoda, što može da znači na hiljade radnih mesta i za Amerikance i za Meksikance. Preseljenje američke industrije „južno od američke granice" i plaćanje robovskih plata *maquiladores-ima* nije u interesu nijedne od tih dveju zemalja. Od toga imaju korist samo „olimpijci".

Meksiko je naveći deo tehnologije za izgradnju nuklearnih elektrana dobio od Argentine, ali je Malvinskim ratom to zaustavljeno. Još 1986. godine Rimski klub je izdao naređenje da se obustavi izvoz nuklearne tehnologije u zemlje u razvoju. Pomoću nuklearnih elektrana, koje proizvode obilje jeftine električne energije, Meksiko bi postao „Nemačka Latinske Amerike". Takvo stanje stvari bi bilo propast za zaverenike, koji su do 1991. godine zaustavili izvoz nuklearne tehnologije u sve zemlje osim u Izrael.

Komitet 300 je za Meksiko namenio feudalno seljaštvo - stanje koje dopušta lako upravljanje i pljačkanje meksičke nafte. Meksiko kao stabilna i napredna zemlja može samo biti plus za Sjedinjene Američke Države. Upravo to je ono što zaverenici žele da zaustave i zato već decenijama ponavljaju klevete i vode ekonomski rat protiv Meksika. Pre nego što je bivši meksički predsednik Lopes Portiljo preuzeo vlast i nacionalizovao banke, Meksiko je dnevno gubio po 200 miliona dolara, a taj odliv kapitala organizovali su i njime upravljali predstavnici Komiteta 300, iz banaka i brokerskih kuća na Vol **Strini.**

Kada bi na čelu Sjedinjenih Američkih Država bili državnici umesto političara mogli bismo da udružimo snage i osujetimo planove svetske vlade - Novog svetskog poretka o vraćanju Meksika u beznadežno stanje. Kada bismo uspeli da porazimo planove Rimskog kluba za Meksiko, Komitet 300 bi dozi veo pravi šok i trebalo bi mu mnogo vremena da se od njega oporavi. Naslednici Iluminata su jednako velika opasnost za Sjedinjene Američke Dr-

žave kao i za Meksiko. Kada bi sa meksičkim patriotskim pokretima uspeli da pronađemo zajednički jezik, mi - narod Sjedinjenih Američkih Država - bi stvorili veliku silu s **kojom ne bi bilo šale.** Ali takva akcija zahteva vodstvo, a tu snr. manjkaviji nego na bilo kojem drugom području.

Komitet 300 je preko svojih ispostava uspeo da poništi Reganove predsedničke zamisli. Evo šta je o toj temi rekao Stjuart Butler iz fondacije Heritejdž (Heritage Foundation): „1980. godine desnica je mislila da je pobedila, ali je u stvari izgubila." Time je mislio na stanje u kome se desnica nalazila kada je shvatila da na svim važnim položajima u Reganovoj vladi sede predstavnici fabijanista koje je preporučila fondacija Heritejdž. Butler je dalje rekao da će fondacija Heritejdž primeniti desničarske ideje kako bi Sjedinjenim Američkim Državama nametnula radikalno leva načela, ista ona radikalna načela o kojima je ser Piter Vikers Hol, najviši fabijanista u SAD-u i prvi čovek Heritejdž fondacije otvoreno govorio tokom izborne godine.

Ser Piter Vikers Hol je i dalje bio aktivni fabijanista iako je bio na .čelu jednog konzervativnog „trusta mozgova". Kao pripadnik britanske oligarhijske porodice Vikers, proizvođača oružja, imao je i položaj i moć. Porodica Vikers je u Prvom svetskom ratu snabdevala oružjem obe strane, kao i za vreme Hitlerovog dolaska na vlast. Kao pokriće služio im je Institut za urbani i regionalni razvoj Univerziteta Kalifornija (Universitv of California Ur-ban and Regional Development Institute). Ser Piter je niz godina bio osoba od poverenja predsednika britanske Laburističke stranke i člana Komiteta 300, Entonija Vedžvuda Bena.

I Vikers i Ben su povezani sa Tavistoškim Institutom za ljudske odnose (Tavistock Institute for Human Relations) - najvećom institucijom za pranje mozga na svetu. U svojim govorima Vikers je dobro koristio obuku i iskustvo koje je stekao na Tavistok institutu. Pogledajte ovaj primer: -

Postoje dve Amerike. Jedna je društvo iz devetnaestog veka, zasnovano na teškoj industriji. Druga je rastuće postindustrijsko društvo, u nekim slučajevim podignuto na olupinama stare Amerike. Upravo će kriza između ta dva sveta da dovede do ekonomske i društvene katastrofe u sledećem veku. Ta dva sveta su u osnovi suprotna. Ne mogu koegzistirati. Na kraju, postindustrijski svet mora da sruši i izbriše onaj drugi svet.

Ne zaboravimo da je taj govor održan 1981. godine. Po stanju naše ekonomije i industrije se jasno vidi koliko je ser Piterova prognoza bila tačna. Kada me zabrinuti ljudi pitaju koliko će trajati recesija iz 1991. godine, ja ih upućujem na taj ser Piterov govor i dodam svoje mišljenje da će trajati sve do 1995/96. godine, a i ono što posle nje nastane neće biti Amerika kakvu smo poznavali šezdesetih i sedamdesetih godina. Ta Amerika je već uništena.

Ser Piterov govor sam preneo u svom biltenu ubrzo pošto je održan. Koliko je samo taj govor bio proročanski! Uostalom, bilo je lako predvideti budućnost koju su za Ameriku već napisali Komitet 300 i njegovo izvršno telo - Rimski klub. Šta je ser Piter, na jedan ublažen način hteo da kaže? Prevedeno na svakidašnji jezik rekao je da će Novi svetski poredak **skrsiti** stari američki nalin života, naš pravi republikanski oblik vlasti, kojem verujemo i koji je utemeljen na našem Ustavu. Amerika kakvu smo poznavali će morati da nestane ili će biti srušena.

Kako sam rekao, članovi Komiteta 300 često su svima vidljive i veoma istaknute osobe. Ni ser Piter nije bio izuzetak. Kako bi svi razumeli odakle je, svoj govor je zaokružio recima:

Savršeno sam zadovoljan saradnjim sa Fondacijom Heritejdž i sličnim zajednicama. Istinski fabijanisti očekuju od nove desnice da će da progura neke od njihovih radikalnih ideja. Već više od deset godina britanski narod je podvrgnut stalnoj propagandi o nekadašnjem životu u industrijskim pogonima. Sve to je istina, ali je krajnji rezultat te propagande bio demoralisanje stanovnišfta. **(Upravo ona-**

K **ko kako su to zamislili naučnici nove nauke na Tavistok institutu).**

Kako se ekonomija bude pogoršavala to će se dogoditi u Sjedinjenim Američkim Državama. To **(proces demoralizacije)*** *je potrebno da bi ljudi prihvatili teška*

';',' *stanja. Ako nema planiranja budućnosti i ako vlast ne zaustavi napredak, doći će do društvenog rasula čije je razmere teško zamisliti. Izgledi za urbanu Ameriku su slabi. Postoji mogućnost da se nešto uradi sa gradskim centrima, ali ono što je najvažnije, gradovi će se smanjivati, a proizvodna baza će slabiti. To će dovesti do socijalnih potresa.*

Da li je ser Piter bio vidovit, veliki mag ili možda šarlatanski prorok sudbine koji je imao puno sreće? Odgovor je: nijedno od toga. On je samo

Reci u zagradama dodao je dr Dž. Kolman. - *nap. prev.*

čitao projekat Rimskog kluba, tela Komiteta 300 o laganoj smrti Sjedinjenih Američkih Država kao nekadašnjeg industrijskog džina. Gledajući unazad ovih deset godina od njegovih predviđanja, može li iko sumnjati da je plan Komiteta 30Qro rušenju industrijalizovane Amerike postao stvarnost?

Zar se nisu predviđanja ser Pitera pokazala neverovatno istinita? Zaista jesu, skoro do poslednjeg slova. Vredno je spomenuti kako je ser Piter Vikers (tast ser Pitera Vikersa Hola) sudelovao u izradi dokumenta Stenfordskog instituta za istraživanje koji nosi *naslov „Promenljive slike čoveka" (Changing Images of Man).* Veliki deo savetodavnog materijala, od 3.000 strana, poslatog kabinetu predsednika Regana, bio je preuzet iz tog dokumenta. Šta više, ser Piter Vikers je kao visoki funkcioner britanske tajne službe MI6, bio u poziciji da Fondaciji Heritejdž unapred da mnoge informacije.

Kao član Komiteta 300 i NATO-a, ser Piter Vikers je bio aktivan i kada je NATO Rimskom klubu naložio izradu društvenog programa kojim će se u potpunosti eliminasti smer u kome Amerika želi da ide. Rimsko klub je, po nalogu Tavistok instituta, za izradu tog programa zadužio Stenfordski institut za istraživanje (SRI), ali ne samo za Ameriku, već i za sve zemlje Atlantskog saveza i OECD-a.

Spomenutih 3.000 „preporuka" predsedniku Reganu je uručio ser Piterov štićenik Stjuart Batler. „Preporuke" su nedvosmisleno sadržavale neka mišljenja Entonija Vedžvuda Bena, člana Britanskog parlamenta i visokokotiranog člana Komiteta 300. Ben je članovima Socijalističke internacionale, koji su se sastali 8. decembra 1980. godine u Vašingtonu, rekao: „Možete da cvetate pod Vokerovim kreditnim slomom ako profilišete Regana da taj kreditni slom pojača."

Činjenicu da je Reganova vlada prihvatila i primenila taj Batlerov savet potvrđuje slom banke Savings and Loan i bankarske privrede, koji su ubrzale Reganove ekonomske mere. Po izrazom „profilisati", Ben je mislio kako Reganu treba oprati mozak. Vredno je napomenuti da se Von Hajek, jedan od osnivača Fondacije Heritejdž, poslužio svojim studentom Miltonom Fridmanom tako što ga je postavio na mesto predsedavajućeg na projektu Rimskog kluba za deindustrijalizaciju Amerike pomoću Reganovog ubrzanja sloma, na primer, prvo čelične a potom i automobilske industrije, pa na kraju i stambene izgradnje.

U tom smislu je za slom francuske čelične industrije kao član Komiteta 300 bio zadužen pripadnik francuskog crnog plemstva Etjen de Avinjon. Postoji velika mogućnost da nijedan od stotina hiljada francuskih radnika čelične industrije i brodogradnje koji su već deset godina bez posla nije nikada čuo za De Avinjona. 0 De Avinjonovom planu sam napisao detaljan izveštaj u časopisu *World Economic Review* 1981. godine. Tom sudbonosnom sastanku Rimskog kluba, održanom 10. decembra u Vašingtonu, prisustvovao je i jedan misteriozni čovek iz Irana. Ispostavilo se da je to bio Bani Sadr, posebni izaslanik ajatolaha Homeinija.

Moju posebnu pažnju je privukao jedan govor sa te decembarske konklave iz 1980. godine, uglavnom zato što ga je održao Fransoa Miteran, čovek koga je odbacila francuska politka jer je mislila da je već potrošen. Ali, moj izvor iz obaveštajnih krugova mi je pre tog sastanka rekao kako se već vodi postupak sa ciljem da se Miteran vrati na svoje noge i postavi na vlast. Zato mi je njegov govor bio posebno važan. Evo šta je rekao:

„Industrijski kapitalistički razvoj je suprotnost slobodi. Moramo da ga zaustavimo. Ekonomski sastav 20. i 21. veka će da razvije mašine koje će smrviti ljude, prvo na području nuklearne energije, koja već daje zapanjujuće rezultate."

Miteranov povratak u Jelisejsku palatu bio je veliki uspeh socijalizma. Time se pokazalo kako je Komitet 300 dovoljno moćan da predviđa događaje i da ih potom ostvaruje, silom ili bilo kojim potrebnim sredstvima, kako bi pokazao da može da skrši bilo koju opoziciju i onda kada je kandidata, kao u slučaju sa Miteranom, oštroumna politička grupa iz Pariza pre toga odbacila.

Na decembarskom sastanku u Vašingtonu 1980. godine bio je u ulozi „posmatrača" predstavnik još jedne zajednice, tj. direktor odbora za istraživanje istine, zvanog Antidefamacijska liga (Anti-Defamation League, ADL), Džon Grem, poznat i kao „Ervin Sual". Antidefamacijska liga je ništa drugo do agencija britanske obaveštajne službe, a njom upravljaju sva tri ogranka Britanske obaveštajne službe, tj. MI6 i JIO. Sualova velika torba prljavih trikova napunjena je u kanalizaciji londonskog Ist Enda. Sual je još uvek član supertajnog SIS-a - elitnog ogranka tajne službe tima Džejmsa Bonda. Nije za potcenjivanje moć Antidefamacijske lige kao ni njen ogromni domen delovanja.

Sual tesno sarađuje sa Holom i drugim fabijanistima. Kao veoma koristan za Britansku tajnu službu odabran je još kao student na Radničkom fakultetu Raskin (Ruskin Labour College) engleskog Univerziteta Oksford (Oxford Universitv), istog onog centra za komunističko obrazovanje iz koga su ponikli Milner, Rods, Bardžis, MekLin i Kim Filbi. Univerziteti Oksford i Kembridž su već dugo vremena područja nastanjena sinovima i kćerkama elita, onih čiji roditelji pripadaju „gornjem sloju" britanskog visokog društva. Dok je bio na Oksfordu, Sual se priključio organizaciji Young People's Socialist League (Socijalistička liga omladine), a Britanska tajna služba ga je ubrzo potom unovčila.

Sual je zaposlen u Sjedinjenim Aemeričkim Državama, gde je bio pod zaštitom i pokroviteljstvom jednog od najtvrdokornijih američkih levičara, Voltera Lipmana. Lipman je osnovao i predvodio Ligu za industrijsku demokratiju (League for Industrial Democracv) i organizaciju Students for a Democratic Society (Studenti za demokratsko društvo). Obe ove levičarske organizacije organizovale su operacije za stvaranje netrpeljivosti između industrijskih radnika i, po njihovim recima, „kapitalističkog sloja" i menadžmenta. Oba Lipmanova projekta bila su integralni delovi aparata Komiteta 300, koji se protezao duž ćele Amerike i čiji je najvažniji član bio upravo Lipman.

Sual ima jake veze sa američkim Ministarstvom spoljnih poslova i može da od FBI-a dobije dosije svake osobe na koju se okomi. To ministarstvo ima nalog da Sualu da sve što poželi i kada god to poželi. Sal se u većini slučajeva bavi analizom „desnih grupacija i pojedinaca". Antidefamacijskoj ligi su otvorena vrata Ministarstva spoljnih poslova i ona se obilno koristi impresivnom tajnom službom tog ministarstva.

Ministarstvo spoljnih poslova ima u svom desnom krilu ceo niz agenata koji se prikazuju kao „neustrašivi pobornici antisemitizma". Ta grupacija doušnika ima četvoricu vođa, od kojih su trojica Jevreji i prikriveni homoseksualci. Ova špijunska grupacija deluje već dvadeset godina. Izdaju zajedljive antižidovske „novine" i prodaju veliki broj antisemitskih knjiga. Jedan od glavnih operau'vaca deluje u saveznoj državi Luizijani. Član ove grupacije je i jedan pisac koji je vrlo omiljen u desnim hrišćanskim krugovima. Ova grupa i pojedinci koji joj pripadaju su pod zaštitom Antidefamacijske lige. Sual je bio duboko upleten u ABSCAM i često mu se obraćaju agencije za spro-

vođenje zakona, tražeći od njega pomoć u raznim istragama i operacijama postavljanja klopki.

Sual je bio zadužen i za praćenje Regana, u smislu puta koji je Reganu kao novoizabranom predsedniku zacrtala Fondacija Heritejdž, i da, slikovito rečeno, ispali nekoliko hitaca ako mu se učini da Regan skreće s puta ili u bilo kom trenutku počne da skida tamne naočare. Sual je pripomagao u uklanjanju svakog nepoželjnog desničarskog savetnika i savetnice čiji rad nije bio po volji Fondacije Heritejdž. Jedan od takvih osoba bio je Reganov ministar za rad Rej Donovan, koji je ipak uklonjen sa te dužnosti zahvaljujući odele-nju Antidefamacijske lige pod nazivom Prljavi trikovi (Dirty Tricks). Džejms Bejker III, čije je ime bilo na drugom popisu od 3.000 preporuka koje je napravila Fondacija Heritejdž, bio je posrednik koji je predsedniku Reganu prenosio poruke mržnje o Donovanu.

Drugi važan zaverenik je bio Filip Ejdž, takozvani „odmetnik" od CIA-e. Iako nije član Komiteta 300, bio je zadužen za Meksiko, a radio je po nalozima Kraljevskog instituta za međunarodne poslove (RIIA) i Veća za spoljne poslove. Da ne ostane nazebeleženo: ništa što se događa u Sjedinjenim Američkim Državama ne događa se bez odobrenja Kraljevskog instituta za međunarodne poslove. Reč je o stalnom i neprekidnom sporazumu, koji su prvo otvoreno prihvatili (pre toga je bilo mnogo takvih tajnih sporazuma) Čerčil i Ruzvelt 1938. godine i po čijim uslovima su američke tajne službe dužne da razmenjuju poverljive informacije sa Britanskom tajnom službom.

To je temelj takozvanih „specijalnih odnosa" između ove dve zemlje, kojima su se Čerčil i lord Halifaks hvalili i koji su ("Specijalni odnosi") odgovorni za Zalivski rat, u kome su se SAD borile protiv Iraka za i u korist britanskih interesa, preciznije, interesa kompanije Britiš Petroleum, jedne od najvažnijih kompanija Komiteta 300, u kojoj kraljica Elizabeta II i njena uža porodica imaju znatan udeo.

Od 1938. godine svaki zadatak tajnih službi sprovodio se isključivo preko te specijalne zajedničke zapovedničke strukture. Filip Ejdž se pridružio CIA-i nakon što je diplomirao na Univerzitetu Notr Dam, gde je uveden u jezuitski masonski lanac. Prvi put sam ga primetio 1968. godine kao obaveštajca koji je stajao iza nemira na univerzitetu u Meksiku. Jedna od najvažnijih stvari što se tiče nemira meksičkih studenata bila je činjenica da su se

ti nemiri dogodili u isto vreme kada i oni u Njujorku, Bonu, Pragu i Zapadnom Berlinu.

Sa stručnjacima s područja koordiniranja, sa svojom specijalnom obaveštajnom mrežom, čiji je integralni deo i INTERPOL, Komitetu 300 nije bilo teško, kako bi na prvi pogled moglo da se učini, da pokrene brižno pripremane akcije na globalnom nivou, bilo da je reč o studentskim nemirima ili 0rušenju predsednika tobože suverenih država. Za „Olimpijce" je to bilo očas posla. Ejdž je iz Meksika poslat da se poveže s terorističkim grupacijama u Portoriku. U tom razdoblju postao je osoba od poverenja kubanskog diktato ra Fidela Kastra.

Ne treba mislidi da je Ejdž dok je provodio te operacije bio „nepokoran" agent. Naprotiv, tokom svih tih zaduženja sarađivao je sa CIA-om. Problem je nastao kada je Kastrova DGI (kubanska tajna služba) uspela da ga vrbuje. Nastavio je da radi kao član CIA-e sve dok njegova dvostruka uloga nije otkrivena. U to je bila uključena najveća sovjetska prislušivačka stanica na Zapadu, smeštena u mestu Lurdes na Kubi. Sa 3.000 sovjetskih specijalaca za praćenje 1dešifrovanje signala, ta stanica može da prati hiljade ekektronskih signala isto vremeno. Ta stanica je presrela mnoge privatne telefonske razgovore između kongresmena i njihovih ljubavnica i dobro ih iskoristila.

Danas, 1991. godine, pričaju nam kako je „komunizam mrtav", ali Sjedinjene Američke Države nisu uradile ništa kako bi zatvorile tu veliku špijunsku stanicu pred sopstvenim vratima. Ta stanica je sposobna da uhvati i najslabije „olujne" signale, kakve odašilje telefaks ili električna pisaća mašina, koji kada se dešifruju otkrivaju sadržaj svakog dokumenta koji se šalje telefaksom ili radio telegrafom. Ne postoji apsolutno nijedan razlog za dalji opstanak te stanice. Ako između SAD-a i SSSR-a uistinu vlada mir, čemu potreba za tako velikom špijunskom stanicom? Jednostavna istina je činjenica da je KGB umesto smanjenja osoblja, u šta bi želeli da verujemo, tokom 1990. i 1991. godine povećao broj zaposlenih na toj stanici.

Ime Bernarda Levina verovatno nije dobro poznato u Sjedinjenim Američkim Državama. Za razliku od „pop zvezda" i najnovijih bednih holivudskih „otkrića", akademici retko, ako i ikada, izlaze pred oči javnosti. Od stotina akademika u SAD-u koji rade pod kontrolom Rimskog kluba, Levina je vredno posebno spomenuti, ako ni zbog čega drugog ono zbog njegove uloge u sla-

bljenju Irana, Filipina, Južne Afrike, Nikaragve i Južne Koreje. Rušenje iranskog šaha sprovedeno je prema planu koji su osmislili Bernard Levin i Ričard Falk, a nadgledao institut Aspen, na čelu s Robertom Andersonom.

Levin je bio autor dokumenta pod naslovom *Vremenska perspektiva i moral* - publikacije Rimskog kluba koja se bavi načinom slamanja morala država i pojedinih državnih poglavara. Evo jednog odlomka iz tog dokumenta:

> *Jedna od glavnih tehnika slamanja morala strategijom terora se sastoji tačno od sledeće taktike: držati osobu u neznanju što se tiče njenog statusa i očekivanja. Osim toga, ako česte promene, od strogih disciplinskih mera do obećanja dobrog odnosa, uz širenje protivrečnih vesti, kognitivnu strukturu takvog stanja učine krajnje nejasnom, osoba više neće ni znati da li je vodi određeni plan ka željenom cilju ili je od tog istog cilja udaljava. U tim uslovima čak i one osobe koje imaju jasno zacrtane ciljeve i koje su spremne da preduzmu rizike postaju paralizovane snažnim unutrašnjim sukobom i ne mogu da donesu odluku o tome šta treba da učine.*

Ovaj plan Rimskog kluba odnosi se na **zemlje,** jednako kao i na pojedince, a na kraju i na čelnike tih zemalja. Mi u SAD-u ne trebamo da mislimo ovako: „Pa dobro, ovo je Amerika i takve stvari se ovde jednostavno događaju." Dopustite mi da vas uverim kako se takve stvari **događaju** u SAD-u možda u većoj meri nego u bilo kojoj drugoj zemlji.

Plan Rimskog kluba koji je izradio Levin ima svrhu da demoriliše sve nas tako da na kraju počnemo da mislimo kako treba da prihvatimo i sledimo bilo šta što nam je namenjeno. Da, sledićemo Rimski klub kao ovde. Prema bilo kom snažnom poglavaru koji se **odjednom pojavljuje** kako bi „spasao" državu moramo biti krajnje sumnjičavi. Imajte na umu da je Ho-meinija godinama uzgajala Britanska tajna služba, posebno za vreme njegovog boravka u Parizu, a onda se odjednom pojavio kao spasitelj Irana. Boris Jeljcin je potekao iz istog tog tora obaveštajne službe MI6.

Rimski klub veruje kako je proveo zadatak Komiteta 300 u pogledu „omekšivanja" Sjedinjenih Američkih Država. Posle 45 godina ratovanja protiv ove nacije, ko će da posumnja da je zadatak zaista i obavio? Osvrnite se oko sebe pa ćete i sami da vidite koliko smo demoralisani. Droga, pornografija, rok end rol „muzika", seksualne slobode, porodica koja je skoro uniš-

na, lezbejstvo, homoseksualizam i, na kraju, sablasna ubistva koja sopstvene majke čine nad milionima nevine dece. Da li je ikada postojao tako užasan zločin kao masovni pobačaj?

Danas kada su Sjedinjene Američke Države duhovno i moralno propale, kada nam je industrijska baza uništena, a 30 miliona ostalo bez posla, kada nam veliki gradovi izgledaju kao sablasna stecišta svih mogućih zločina, kada je stopa ubistava skori tri puta veća nego u bilo kojoj drugoj zemlji, sa 4 miliona beskućnika, kada korpucija vlasti doseže endemske mere, ko će da pobija tvrdnju da su Sjedinjene Američke Države spremne na unutrašnje rušenje, spremne da padnu u ruke svetske vlade novog Srednjeg veka?

Rimski klub je uspeo da podeli Hrišćansku crkvu. Uspeo je da izgradi ćelu armiju harizmatika, fundamentalista i jevanđelista koji će da se bore za cionističku državu Izrael. Za vreme genocidnog Zalivskog rata dobio sam na desetine pisama u kojima su me ljudi pitali zašto se protivim „pravednom hrišćanskom ratu protiv Iraka", zašto mislim da podrška hrišćanskog fundamentalizma ratu protiv Iraka (koji je bio rat organizovan od strane Komiteta 300) nije biblijski čin - na kraju krajeva zar se Bili Grem nije molio s predsednikom Bušom neposredno pre početka bombardovanja? Zar ne govori *Biblija* o „ratovima i glasinama o ratovima"?

Iz tih pisama se vidi kako je Tavistok institut dobro obavio svoj posao. Hrišćanski fundamentalisti će biti strašna sila iza države Izrael, upravo onako kako je planirano. Tako je tužno što ti dobri ljudi ne shvataju da ih je ^Rimski klub **ogavno zloupotrebio** i da njihova mišljenja i stavovi u stvari **nisu njihovi,** već su im to nametnule stotine „trustova mozgova" Komiteta 300, načičkanih duž američkih predela. Drugim recima, mozak je temeljno ispran hrišćanskim fundamentalistima i jevanđelistima, kao i svim drugim segmentima američke populacije.

Mi smo kao nacija spremni da prihvatimo rušenje Sjedinjenih Američkih Drava i američkog načina života, na čemu nam je nekada zavideo ceo svet. Nemojte da mislite da se to dogodilo samo od sebe, prema sidromu „vremena se menjaju". Vreme ne menja ništa, **ljudi** su ti koji menjaju. Pogrešno je misliti da su Komitet 300 i Rimski klub evropske institucije. Rimski klub ima veliki uticaj i moć u Sjedinjenim Američkim Državama, a u Vašingronu ima svoju soptsvenu kancelariju.

Njen predsednik je Klerborn Pel, a jedan od članova, Frenk M. Poter, je nekadašnji lični direktor Pododbora za energiju Predstavničkog doma američkog Kongresa. Nije teško uvideti kako Rimski klub drži u šaci američku energetsku politiku i odakle dolazi borba „boraca za očuvanje okoline" protiv nuklearne energije. Možda je najvažnija priča o uspehu Rimskog kluba ona koja govori o njegovom uticaju na Kongres kada je u pitanju nuklearna energija, što je Ameriku sprečilo da u 21. vek uđe kao snažna industrijska zemlja. Rezultati antinuklearne politike Rimskog kluba mogu se meriti mrtvim fabrikama, zapuštenim ranžirnim stanicama, zarđalim čeličanama, dugo zatvorenim brodogradilištima i vrednom školovanom radnom snagom razbacanom duž Sjedinjenih Američkih Država, koja se možda više nikada neće okupiti.

Drugi članovi Rimskog kluba u SAD-u su Volter A. Han iz Kongresne službe za istraživanje (Congressional Research Service), En Četam i Daglas Ros, oboje stariji ekonomisti. Ros je, prema sopstvenim recima, bio zadužen za „prenošenje pogleda Rimskog kluba u zakonodavstvo, kako bi se pomoglo zemlji da se oslobodi iluzije o „izobilju". En Ketam je bila direktorka organizacije zvane Congressional Clearing House for the Future (Kongresna obračunska kuća za budućnost).

Njen zadatak je bilo profilisanje članova Kongresa koji će biti podložni astrologiji i besmislicama „novog doba" (New Age-a). U jednom trenutku na svojim predavanjima imala je i više od 100 kongresmena. Održavane su svakodnevne seanse na kojima je pravljen ceo niz astroloških „prognoza", temeljenih na njenim „okultnim opažanjima". Osim kongremena, od istaknutih osoba njene seanse su posećivali Majki Volš, Tornton Bredšou, stariji predsednik Osiguravajućeg društva Olstejt (Allstate Insurance Companv). :f Neki od važnijih članova Komiteta 300 su istovremeno i članovi NATO-a, što treba zapamtiti. Takvi članovi Komiteta 300 često zauzimaju nekoliko dužnosti. Među članovima Rimskog kluba su, između ostalih, i bivši američki ambasador pri NATO-u Harland Klivlend, direktor Instituta Aspen, Džo-zef Slejter, bivši lični direktor u američkoj Agenciji za nacionalnu sigurnost Donald Leš, Džordž MekGi i Klerborn Pel.

Važno je zapamtiti ova imena. Ako hoćete napravite njihov popis kako bi se setili ko su i šta zastupaju kada im se imena pojave na televiziji i u drugim medijima. Sledeći modus vivendi tajnih službi, čelnici Komiteta 300

se često pojavljuju na televiziji, obično u vrlo bezazlenim ulogama. Moramo biti svesni da ništa čime se oni bave nije bezazleno.

Komitet 300 je postavio svoje agnet u sve pore Sjedinjenih Američkih Država: u Vladu, u Kongres, na savetodavne položaje oko predsednika, kao ambasadore i ministre spoljnih poslova. S vremena na vreme Rimski klub održava svoje skupove i konferencije, pod bezazlenim nazivom, ali se uvek podele na razne odbore za preduzimanje akcija, a svaki odbor dobija specijalni zadatak i utvrđen rok za sprovođenje tog zadatka. Komitet 300 radi po vrlo preciznom planu.

Prvu konferenciju Rimskog kluba u Sjedinjenim Američkim Državama Komitet 300 je sazvao 1969. godine, pod nazivom „Udruženje Rimskog kluba". Sledeća je održana 1970. godine, pod nazivom „Riverdaleški centar za religijsko istraživanje" (Riverdale Center for Religious Research), a njome je koordinisao Tomas Barni. Potom je usledila Konferencija Vudlends (Woodlands Conference), održana u Hjustonu, u Teksasu, 1971. godine. Od tada se konferencija redovno održava u Vudlendu, svake godine.

Takođe iste te 1971. godine, ali nešto kasnije, Korporacija Mičel za energiju i razvoj (Mitchell Energv and Development Corporation) je održala sastanak za Rimski klub. Glavna tema je bila: **Ograničavanje razvoja SAD-a.** Zatim je, kao kruna svega, u julu 1980. godine održana Prva svetska konferencija o budućnosti (First Global Conference on the Future), na kojoj je prisustvovalo 4.000 društvenih inženjera i članova trustova mozgova, od kojih su svi bili članovi ili saradnici raznih institucija koje deluju pod vrhovnih organizacijama Rimskog kluba.

Ta konferencija je imala blagoslov Bele kuće, koja je održala sopstvenu konferenciju zasnovanu na zapisima sa te konferencije. Konferencija u Beloj kući nazvana je „White House Commission on the 1980's" (Komisija Bele kuće o 1980-tim godinama) i **službeno** je preporučila politiku Rimskog kluba „kao putokaz za buduću politiku SAD-a", a išla je tako daleko da je čak utvrdila kako ekonomija SAD-a izlazi iz industrijske faze. Bio je to odjek tame sera Pitera Vikersa Hola i Zbignjeva Bžežinskog, što podkrepljuje dokaze o vlasti Komiteta 300 nad politikom SAD-a, kako unutrašnjom, tako i spoljnom.

Kao što sam rekao 1981. godine, mi smo politički, društveno i ekonomski ucenjeni kako bi postali taoci planova Rimskog kluba. Sve je postavljeno protiv nas. Ako želimo da opstanemo, moramo da prekinemo omču u kojoj Komitet 300 drži našu vladu. Na svim izborima od vremena kada je jedan od predsedničkih kandidata bio Kelvin Kulidž Komitet 300 je uspevao da svoje agente postavi na ključne položaje u vladi, tako da nije bitno ko je predsednik. Na primer, svakog predsedničkog kandidata od vremena Frenklina D. Ruzvelta odabralo je (neki vole da kažu „pomno izabralo", engl. „hand-picked") Veće za spoljne odnose, prema uputstvima Kraljevskog instituta za međunarodne poslove.

Posebno na izborima 1980. godine svi kandidati za najviše položaje u SAD-u su bili pod kontrolom Veća za spoljne odnose. Stoga zaverenicima nije bilo važno ko će da pobedi na predsedničkim izborima. Uz pomoć „trojanskog konja" u liku Fondacija Heritejdž i Veća za spoljne odnose, na sve ključne položaje za određivanje politike u novoj vladi postavljeni su kandidati Veća za spoljne odnose, a pre toga, od 1960-tih godina, poslušnici NATO-a i Rimskog kluba, čime je osigurano da sve ključne odluke nose pečat Rimskog kluba i Veća za spoljne odnose, kao izvršnih tela Komiteta 300.

I izbori iz 1984. i oni iz 1988. godine sledili su taj dugo utvrđeni obrazac. Sekretar za spoljne poslove Džordž Šulc bio je savršen izbor Komiteta 300 za taj položaj. Oduvek je bio tvorevina Henrija Kisindžera, nalogodavca Veća za spoljne odnose. Štaviše, njegov položaj u Bečtelu, glavnoj kompaniji Komiteta 300 koja ima globalne dimenzije, omogućavao mu je pristup zemljama koje bi mogle da postanu sumnjičave u pogledu njegove povezanosti sa Kisindžerom. Karterova vlada je ubrzala proces postavljanja ključnih kandidata iz redova zaverenika na ključne položaje. Pre nego što je Karter bio izabran za predsednika, njegov ključni strateg za vođenje predsedničke kampanje, Hamilton Džordan, rekao je kako su Sajrus Vens i Bžežinski dobili položaje u Karterovoj vladi, a da će on, Džordan, da podnese ostavku. Prva dvojica su zaista dobila položaje, ali Džordan nije dao ostavku.

Karterovim izborom Pola Vokera (nalog da imenuje Vokera dobio je od Dejvida Rokfelera) započeto je rušenje američke ekonomije, saglasno sa planom Rimskog kluba. Suočeni smo sa moćnim silama posvećenim cilju stvaranje svetske vlade. Poslednjih 45 godina sudelujemo u strahovitom ratu osi-

romašenja, samo što ga još uvek tako ne doživljavamo. Ispru nam mozak, metodično i sistematski, a da toga uopšte nismo ni svesni. Tavistok institut je osmislio sistem za to, a potom ga pustio u pogon.

Jedini način da se tome odupremo je razotkrivanje zaverenika i svih njihovih organizacija. Potrebni su nam iskusni ljudi, koji mogu da osmisle strategiju za odbranu našeg neprocenjivog nasleđa, koje će kada jednom nestane biti nepovratno. Moramo da naučimo metode kojima se služe zaverenici, da ih naučimo i da osmislimo protivmere. Samo će udruženi program uspeti da zaustavi trulež koji nam izjeda zemlju.

Nekima je možda teško da prihvate pomisao o postojanju zavere, zato što su se mnogi na tome obogatili. Drugi misle da se aktivnost na globalnom nivou može sprovesti uspešno. Kada vide veliku birokratiju naše Vlade, kažu: „Ali, kako ćemo da verujemo da ljudi kao individualne osobe mogu da učine više nego Vlada?" Time se predviđa činjenica da je Vlada deo te zavere. Takvim ljudima su potrebni čvrsti dokazi, a takve dokaze je teško prihvatiti.

Drugi kažu: „Pa šta onda! Baš me briga za zaveru, ja i ne glasam na izborima." Američki narod je profilisan da upravo tako reaguje. Postao je obeshrabren i zbunjen, što je rezultat četrdesetpetogodišnjeg rata protiv nas. Kako se to radi objašnjeno je u knjizi Bernarda Levina, ali koliko se ljudi potrudilo da pročita knjigu jednog akademika? Reagujemo upravo onako kako smo isprofilisani da reagujemo. Demoralisani i zbunjen narod daleko će spremnije da prihvati naglu pojavu velikog čoveka koji obećava da će resiti sve probleme i najavljuje dobro uređeno društvo, s punom zaposlenošću i minimalnim unutrašnjim nemirima. Njihov diktator, a to će sigurno i biti, biće dočekan raširenih ruku.

Od životne je važnosti da se zna ko je neprijatelj. Niko ne može da se bori protiv neidentifikovanog neprijatelja, niti ga može pobediti. Ova knjiga bi se mogla primeniti kao vojni priručnik. Proučite njen sadržaj i zapamtite sva imena. U ovom poglavlju često sam spominjao tehnike profilisanja. Ali celokupno objašnjenje „profilisanja" sadržano je u sledećem poglavlju. Jedna od najdubljih informacija koja je došla iz nauke profilisanja je relativna lakoća kojom se postiže kod pojedinca, stranačkih grupa, političkih tela, i sve tako dalje. Kada postanemo svesni koliko je to lako, zavera više neće biti nešto što ne možemo da razumemo. Postalo je lako razumeti ubistvo predsednika Kenedija i pokušaj ubistva predsednika Regana.

INSTITUCIJE KOJIMA SE PROVODI KONTROLA

Profilisanje je tehnika koja je osmišljena 1922. godine po nalogu Kraljevskog instituta za međunarodne poslove (RJIA). Oficir Džon Roulings Ris, stručnjak za tehniku Britanske vojske, dobio je naređenje da u Institutu za ljudske odnose Tavistok, sastavnom delu Univerziteta Saseks, postavi najvec'i sistem za pranje mozgova na svetu. Taj sistem je postao srž britanskog Biroa za psihološki rat (Psvchological Warfare Bureau). Kada sam 1970. godine prvi put u Americi spomenuo imena Risa i Tavistok instituta, to nije probudilo skoro nikakvo interesovanje. Ali tokom godina, kako sam otkrivao sve više informacija o Institutu Tavistok i njegovoj ključnoj ulozi u ovoj zaveri, postalo je popularno da se oponašaju rezultati mog tadašnjeg istraživanja.

Britanski biro za psihološki rat iskoristio je Risov rad u ogledu na 80.000 britanskih vojnika-pokusnih kunića koji su prošli mnoge oblike testiranja. Upravo metodama koje je osmislio Tavistok institut Sjedinjene Američke Države su uvučene u Drugi svetski rat, a pod vodstvom dr Kurta Levina osnovan je OSS, preteča CIA-e. Levin je postao direktor *Projekta strateškog bombardovanja (Strategic Bombing Survey)* koji je postao plan britanskog Kraljevskog ratnog vazduhoplovstva (Royal Air Force), za „tepih" bombardovanje nemačkih radničkih četvrti, dok su nemački vojni ciljevi, kao što su fabrike oružja, ostali netaknuti. Fabrike oružja i municije na obe strane bile su u vlasništvu međunarodnih bankara, koji i nisu baš želeli da svoju imovinu vide uništenu.

Kasnije, pošto se rat završio, NATO je Saseks univerzitetu naložio da osnuje vrlo specijalizovani centar za pranje mozga, koji je postao deo britanskog Biroa za psihološki rat, samo što je ovog puta istraživanje bilo usmereno na civilne, a ne na vojne ciljeve. U poglavlju o drogi vratićemo se na

tu strogo poverljivu instituciju nazvanu Science Policv Research Institute (Institut za istraživanje naučne politike), skraćeno SPRI.

Cilj „tepih" bombardovanja civilnih nemačkih četvrti je bio da se skrši moral nemačkih radnika. -Taj plan nije bio osmišljen kao napad na menački vojni sastav. Levin i njegov tim stručnjaka došli su do sledećih ciljnih statistika: ako se bombardovanjem britanskog RAF-a razruši 65% stanova nemačkih radnika, srušiće se moral nemačkih civila. Taj dokument je izradilo Osiguravajuće društvo Prudenšal (Prudential Assurance Companv).

RAF je, pod zapovedništvom „bombardera" Harisa, proveo Levinov plan, čiji je vrhunac bilo strahovito bombardovanje Drezdena, u kome je ubijeno više od 125.000 civila, uglavnom staraca, žena i dece. Istina o užasnim bombaškim pohodima „bombardera" Harisa na nemačke civile je bila dobro čuvana tajna dugo posle završetka Drugog svetskog rata.

Tavistok institut je izradio i većinu detaljnih programa koji su doveli do osnivanja Kancelarije tajne službe Ratne mornarice (Office of Neval Intelligence, skraćeno ONI) - tajne službe broj jedan u Sjedinjenim Američkim Državama, koja veličinom i dosegom nadmašuje CIA-u. Vlada Sjedinjenih Američkih Država sklopila je sa Institutom Tavistok ugovore vredne *milijarde* dolara, a planeri tog instituta izrađuju većinu onoga čime se Pentagon koristi za odbranu našeg sistema, čak i dan danas. I ovo pokazuje koliko Komitet 300 drži u šaci Sjedinjene Američke Države i većinu naših institucija. Tavistok ima više od 30 naučnih institucija u Sjedinjenim Američkim Državama, a sve ćemo da ih nabrojimo u grafikonu na kraju knjige.

Mnoge od tih Tavistok američkih institucija su prerasle u džinovska čudovišta, koja su prodrla u sve agencije naše Vlade i preuzela vlast u odlučivanju. Jedan od glavnih Tavistokovih rušitelja našeg načina života je bio dr Aleksandar King, jedan od osnivača NATO-a, miljenik Komiteta 300 i istaknuti član Rimskog kluba. Rimski klub je zadužio dr Kinga da uništi američko obrazovanje, u saradnji s nekim članovima zakonodavnih tela i sudija. Ako javnost nije znala koliko je uticaj Komiteta 300 sveobuhvatan, ova knjiga bi trebalo da razreši sve ostatke dvoumljenja.

Proba za Saveznu agenciju za upravljanje krizama (FEMA), koju je stvorio Rimski klub, je bio ogledni pohod na nuklearnu elektranu Three - Mile Island u Hariburgu, u saveznoj državi Pensilvaniji. Mediji su ga histerično

nazivali „nesrećni slučaj", iako se nije radilo o nesrećnom slučaju već o namemo izazvanoj krizi kao eksperimentu FEMA-e. Dodatna korist za tu instituciju bili su strah i histerija koje su stvorili mediji nateravši tamošnje stanovnike na beg iako nije bilo nikakve opasnosti.

FEMA je taj ogled ocenila kao veoma uspešan i dobila je mnogo poena za svoje antinuklearne snage. Three - Mile Island je postao zborno mesto „boraca za očuvanje okoline", visoko fmansirane i kontrolisane grupacije kojom upravlja Institut Aspen u korist Rimskog kluba. Besplatno medijsko praćenje osigurao je bivši agent Britanske tajne službe Viljem Pejli iz televizijske kuće CBS.

FEMA je prirodni naslednik *Projekta strateškog bombardovanja* iz Drugog svetskog rata. Dr Kurt Levin, teoretičar onoga što su iz Instituta Tavistok nazvali *upravljanjem i krizama,* bio je jedan od važnijih autora tog projekta. Levin i institut Tavistok povezani su neprekinutim lancem, koji traje već trideset i sedam godina. *Program strateškog bombardovanja* je u FEMA-u ugradio uz neka prilagođavanja, a jedno od njih je meta - **ne više Nemačka, već Sjedinjene Američke Države.** Četrdeset i pet godina po završetku Drugog svetskog rata obarač je još uvek bio u rukama Tavistoka, a oružje je upereno protiv Sjedinjenih Američkih Država.

Pokojna Margaret Mejd izgradila je, pod pokroviteljstvom Tavistok instituta, temeljnu studiju o nemačkom i japanskom stanovništvu, i o tome kako reaguju na stres prouzrokovan vazdušnim bombardovanjem. Saradnik na tom projektu bio je profesor Ervin Džejnus. Projekat je nadzirao dr Džon Rolins Riz, koji je u britanskoj vojski unapređen u brigadnog generala. Rezultati tog istraživanja predati su FEMA-i. Izveštaj Ervina Džejnusa je bio dragocen za formulisanje FEMA-ine politike. Džejnus je taj izveštaj kasnije iskoristio u knjizi kojoj je dao naslov ***Air War and Stress (Vazdušno ratovanje i stres).*** Zamisli iz te knjige **FEMA je tokom „krize" Three - Mile Island primenila do zadnjeg slova.** Džejnusova zamisao bila je dosta jednostavna: stimulisati niz uzastopnih kriza i manipulisati ljudima, sledeći Levinove taktike terora, i ljudi će uraditi upravo ono što se od njih traži.

Sprovodeći taj eksperiment, Levin je otkrio nešto novo: društvena kontrola na širokom nivou može se postići primenom isceliteljskih medija koji, putem televizije, ljudima tumače strahote nuklearnog rata. Otkriveno je da su

ženski časopisi vrlo uticajni u dramatizovanju strahota nuklearnog rata. Džejnus je za probu angažovao Beti Bampers, suprugu senatora Dejla Bampersa iz Arkanzasa, da za časopis *Mekkols* „piše" o toj temi.

U izdanju časopisa *Mekkols* članak se pojavio u januaru 1983. godine. Nije ga napisala gospođa Bampers, nego joj ga je podmetnula grupa autora iz Tavistok instituta, čija su specijalnost bile takve teme. Bila je to zbirka neistina, aluzija i nagađanja, u potpunosti zasnovanih na lažnim pretpostavkama. Članak gospođe Bampers bio je tipična psihološka manipulacija, što Tavistok radi sjajno. Nije se moglo dogoditi da ijedna gospođa koja je pročitala taj članak ostane ravnodušna prema strahotama nuklearnog rata.

Komitet 300 ima na raspolaganju veliku birokratiju, sastavljenu od stotina trustova mozgova i organizacija koje upravljaju celim nizom privatnih kompanija, te čelnih ljudi u krugovima vlasti. Navešću njihova imena, tj. onoliko koliko bude moglo da stane u ovu knjigu, počevši od Nemačkog fonda Maršal. Njegovi članovi, a zapamtite da su oni u isto vreme i članovi NATO-a i Rimskog kluba, su: Dejvid Rokfeler, vlasnik banke Čejs Menhetn, Gabriel Hag iz prestižne korporacije Manufecturers Hanover Trust and Finan-ce, Milton Kec iz Fondacije Ford (Ford Foundation), Vili Brant, predsednik Socijalističe internacionale, agent KGB-a i član Komiteta 300, Irving Blustoun, predsednik izvršnog odbora Ujedinjenih radnika automobilske industrije (United Auto Workers), Rasel Trejn, američki predsednik Rimskog kluba i institucije World Wildlife Fund, koja je u vlasništvu princa Filipa, Elizabeta Midžli, producent programa televizije CBS, B. R. Gajford, direktor Fondacije Rasel Sejdž (Russel Sage Foundation), Gvido Goldman iz Instituta Aspen, pokojni Averel Hariman, izvanredni član Komiteta 300, Tomas L. Hjuz iz Fondacije Karnegi (Carnegie Endovvment Fund), Denis Medous i Džej Forester iz „svetske dinamike" - Instituta za tehnologiju Univerziteta Masačusets (Massachusetts Intstitute of Technologv, MIT).

Iako Komitet 300 postoji već 150 godina, svoj današnji oblik je poprimio tek 1897. godine. Oduvek je izdavao naloge preko drugih institucija, poput Kraljevskog instituta za međunarodne poslove. Kada je odlučeno da Evropu treba da nadgleda jedno podtelo, Kraljevski institut za međunarodne poslove je osnovao Tavistok institut, koji je opet osnovao NATO. NATO se pet godina finansirao iz Nemačkog fonda Maršal. Možda je najvažniji član

BiJderberške grupe - tela Komiteta 300 za spoljnu politiku - bio Džozef Retinger, za koga se veruje da je bio osnivač i organizator Bilderbergera, čije godišnje sednice već više desetina godina oduševljavaju lovce na zavere.

Retinger je bio vrlo obrazovan isusovski sveštenik i mason trideset i trećeg nivoa. I godpođa Ketrin Mejer Grem, za koju se sumnja da je ubila svog supruga kako bi preuzela vlast nad *Vašington Postom,* bila je visoko kotiran član Rimskog kluba, kao i Pol G. Hofman iz osiguravajućeg društva New York Life Insurance Companv koje je jedno od najvećih u Sjedinjenim Američkim Državama, i iz kompanije Renk, koji je direktno povezan sa užom porodicom engleske kraljice Elizabete II. Osnivači Bilderbergera i Rimskog kluba bili su Džon J. Mekloj, čovek koji je posle Drugog svetskog rata pokušao da Nemačku zbriše s lica zemlje, i poslednji, ali ne i manje važan, Džejms A. Perkins iz Karnegi korporacije.

Kakva sjajna skupina! A ipak, što je dosta čudno, retki su ljudi izvan obaveštajnih grupa, ako je uopšte bilo takvih, koji su sve do nedavno uopšte čuli za tu organizaciju. Moć ovih važnih osoba i korporacija, televizijskih stanica, novina, osiguravajućih društava i banaka koje oni predstavljaju jednaka je moći i uticaju najmanje dve evropske zemlje, a ovo je samo uski vrh ogromnih, razgranatih i ispretpletanih interesa Komiteta 300.

U gore navedenom popisu spomenuli smo Ričarda Gardnera, koji je, iako jedan od ranih članova Komiteta 300, bio poslat u Rim zbog jednog specijalnog zadatka. Oženio se iz jedne od najstarijih porodica venecijanskog crnog plemstva, što je venecijanskoj aristokratiji omogućilo direktnu vezu sa Belom kućom. Pokojni Averel Hariman bio je još jedna direktna veza Komiteta 300 sa Kremljom i Belom kućom. Posle njegove smrti, na tom položaju ga je nasledio Kisindžer.

Rimski klub je zaista zastrašujući ogranak Komiteta 300. Iako se prividno bavi američkim pitanjima, ta grupacija se preklapa s drugim ograncima Komiteta 300 i njeni članovi iz SAD-a se često mogu videti kako rešavaju „probleme" u Japanu i Nemačkoj.

Evo nekih, ali ne i svih čelnih organizacija kojima upravlja Komitet 300:

LEAGUE OF INDUSTRIAL DEMOCRACY

(Liga industrijske demokratije)

Članovi: Majki Novak, Džin Kirkpatrik, Eugen Rostou, **Ervin Sual,** Lejn Kirklend, Albert Šenker.

Ciljevi: narušavati i prekinuti normalne odnose između radnika i poslodavaca ispiranjem mozga sindikatima kako bi postavljali nemoguće zahteve svojim poslodavcima, posebno u čeličnoj i automobilskoj industriji i stambenoj izgradnji.

FREEDOM HOUSE

(Kuća slobode)

Članovi: Lio Čern i Karl Geršman

Ciljevi: širenje socijalističkih dezinformacija među američkim industrijskim radnicima, širenje razdora i nezadovoljstva. Budući da su ovi ciljevi danas uveliko postignuti, Lorens Iglberger je premestio Geršmana u CEDC - novoosnovanu organizaciju čija je svrha da spreči širenje trgovine ujedinjene Nemačke na zamlje dunavskog bazena.

COMMITTEE FOR A DEMOCRATIC MAJORITY

(Odbor za demokratsku većinu)

Članovi: Ben Vatenburg, Džin Kirkpatrik, Elmo Zumvalt i Midž Dektor.

Ciljevi: uspostaviti vezu između obrazovanog socijalističkog sloja i manjinskih grupa, sa svrhom izgradnje čvrstog bloka birača na koje može da se računa da će glasati za levičarske kandidate. Ovo je, zaista, od glave do pete fabijanistička organizacija.

FOREIGN POLICY RESEARCH INSTITUTE

(Institut za istraživanje spoljne politike) **Član:**

Robert Štraus Hjup

Cilj: obezvređivanje i, s vremenom, zaustavljanje NASA-inog svemirskog programa.

SOCIAL DEMOCRATS USA.

(Socijaldemokrate SAD-a)

Članovi: Bajard Rastin, Lejn Kirklend, DžejJLavston, Karl Geršman, Hauard Semjuel i Sidni Huk.

Ciljevi: širenje radikalnog socijalizma, posebno među manjinskim grupacijama i stvaranje veza između sličnih organizacija u socijalističkim zemljama. Lovston je godinama bio vodeći savetnik američkog predsednika za pitanja Sovjetskog Saveza i jaka direktna veza s Moskvom.

INSTITUTE FOR SOCIAL RELATIONS

(Institu za društvene odnose) **Članovi:**

Harland Klivlend i Vilis Harmon. **Cilj:**

promena načina razmišljanja u Americi.

THE CITIZENS LEAGUE

(Građanska liga) **Članovi:**

Beri Komoner

Ciljevi: pokretanje sudskih sporova za „opšte dobro" protiv raznih državnih institucija, posebno onih u industriji odbrane.

WAR RESISTERS LEAGUE (Liga protivnika

rata) **Član:** Noam Čomski i Dejvid

Mekrejnolds

Cilj: organizovanje otpora vijetnamskom ratu među levičarskim grupacijama, stidentima i unutar Holivuda.

THE DEMOCRATIC SOCIALIST ORGANIZING COMMETTEE OF ThE INSTITUTE FOR DEMOCRATIC SOCIALISM

(Demokratsko-socijalistički organizacijski odbor Instituta za demokratski socijalizam)

Članovi: Frenk Zajder, Artur Redijer i Dejvid Mekrejnolds.

Cilj: koordinacija levičarskih socijalističkih ideja i aktivnosti u SAD-u i Evropi.

ANTI-DEFAMATION LEAGUE - FACT FINDING DIVISION (Antidefamacijska liga, Odelenje za utvrđivanje činjenica) **Član: Ervin Sual,** poznat i pod imenom Džon Grem. **Ciljevi:** ovo je zajednička obaveštajna agencija FBI-a i Britanske obave-štajne službe zadužena za izdvajanje grupacija i njihovih vođa i uništavanje njihovih poslova i aktivnosti pre nego postanu preveliki i prejaki.

INTERNATIONAL ASSOCIATION OF MACHINISTS
(Međunarodno udruženje mašinista)

Ciljevi: front Socijalističke intemacionale usmeren ka radničkom sloju i inicijator organizovanih radničkih nemira sa svrhom polarizovanja radnika i upravljačkih struktura.

AMALGAMATED CLOTHING WORKERS (Udruženi radnici industrije ode će) **Članovi:** Marej Findli, **Ervin Sual** i Džejkob Šenkman. **Ciljevi:** skoro identični ciljevima Udruženja mašinista - polarizovanje radnika u industriji odeće.

PHILIP RANDOLPH INSTITUTE
(Institut A. Filip Rendolf)
Član: Bajard Rastin.

Ciljevi: osiguranje sredstava za koordinaciju organizacija koje imaju za-jedničke ciljeve; jedan primer je širenje socijalističkih ideja među studentima i radnicima.

CAMBRIDGE POLICY STUDIES INSTITUTE
(Institut za proučavanje politike Kembridž)
Član: Gar Apelrovic.

Ciljevi: proširenje rada Instituta za političke studije (Institute for Policv Studies). Osnovao ga je 1969. godine međunarodni socijalista Gar Apelrovic, bivši pomoćnik senatora Gejlorda Nelsona. Apelrovic je za Rimski klub na-pisao kontroverznu knjigu *Atomic Diplomacy (Atomska diplomatija),* a njegov rad je finansirao Nemački fond Maršal. Tema knjige su projekti istraživanja

i delovanja sa jasno izraženim ciljem potpunog menjanja američkog društva, tj. stvaranja fabijanističkih Sjedinjenih Američkih Država kao pripreme za buduću svetsku vladu.

ECONOMIC COMMITTEE OF THE NORTH ATLANTIC INSTITUTE
(Ekonomski odbor Sevemoatlantskog instituta)
Član: dr Aurelio Peci.
Ciljevi: ovo je NATO-ov trust mozgova za globalna ekonomska pitanja.

CENTER FOR THE STUDY OF DEMOCRATIC INSTITUTIONS
(Centar za proučavanje demokratskih institucija)
Članovi: osnivač Robert Hačins, član Komiteta 300; Heri Ešmor, Frenk Keli i velika grupa „profesora".

Ciljevi: širenje ideja koje će da dovedu do socijalnih reformi liberalnog tipa, sa demokratijom kao ideologijom. Jedna od aktivnosti je izrada novog ustava za Sjedinjene Američke Države, koji će da bude strogo monarhistički i socijalistički, kakav ima Danska.

Ovaj Centar je tvrđava „Olimpijaca". Smešten je u Santa Barbari, u zgradi koju ljudi vole da zovu Partenon (the Parthenon). Bivši kongresmen Džon Rarik zgradu je nazvao „zdanje krcato komunistima". 1973. godine napravljen je trideset i peti nacrt novog američkog ustava, sa amandmanom kojim se traže „prava na očuvanje okoline", čiji je cilj da se smanji američka industrijska baza na ostatke one iz 1969. godine. Drugim recima, ova institucija provodi politiku nultog postindustrijskog razvoja Rimskog kluba, koju je zacrtao Komitet 300.

Medu ciljevima ovog Centra su i kontrola ekonomskih ciklusa, socijalna pomoć, usmeravanje rada privatnih kompanija i javnih radova te kontrola zagađenja okoline. Govoreći u ime Komiteta 300, Ešmor je rekao da je zadatak tog Centra da pronalazi načine i sredstva kojima bi se američki politički sastav učinio delotvornijim. „Moramo da promenimo obrazovanje i moramo da razmišljamo o novom američkom ustavu i ustavu sveta", rekao je Ešmor.

Ostali ciljevi koje je Ešmor naveo su:

članstvo u UN-u mora da bude univerzalno; *{(ti mtm^ntnai m.?*
UN se mora ojačati;

Jugozapadna Azija se mora neutralizovati (čitaj „komunizovati", tj. pretvoriti u komunistički region);

Hladni rat se mora zaustaviti;

rasna diskriminacija se mora ukinuti:

zemljama u razvoju se mora pružiti pomoć (misleći na pomoć u njihovom uništenju);

nema vojnih rešavanja problema (šteta što to nisu rekli Džordžu Bušu pre Zalivskog rata);

rešenja na državnom nivou nisu odgovarajuća;

koegzistencija je nužna;

HARVARD PSYCHOLOGICAL CLINIC

(Psihološka klinika Harvard)

Članovi: dr Kurt Levin i ekipa od 15 naučnika nove nauke. **Cilj:** stvaranje klime u kojoj će Komitet 300 moći da preuzme neograničenu vlast nad SAD-om.

'*' *INSTITUTE FOR SOCIAL RESEARCH*

(Institut za društvena istraživanja)

[1] Članovi: dr Kurt Levin i ekipa od 20 naučnika nove nauke. (" **Cilj:** osmišljavanje potpuno novog niza socijalnih programa kako bi se Amerika odvratila od industrije.

SCIENCE POLICY RESEARCH UNIT

(Odelenje za istraživanje naučne politike) **Članovi:** Lilend Bredford, Kenet Dam, Ronald Lipert. **Cilj:** ovo je institucija za istraživanje „budućih šokova", odelenje Univerziteta Saseks u Engleskoj, deo mreže Tavistok instituta.

SYSTEMS DEVELOPMENT CORPORATION (SDC)

(Korporacija za razvoj sistema)

Članovi: Šeldon Arenberg i osoblje od više stotina službenika, koje je nemoguće ovde nabrojati.

Ciljevi: koordinisanje svih službenika obaveštajnih službi SAD-a i Velike Britanije. Ova institucija analizira kojim „igračima" se mora dodeliti uloga nacionalnih, tj. državnih entiteta; na primer, Španija će da potpadne pod kontrolu trome, isprane Katoličke crkve, UN pod kontrolu generalnog sekretara i tako dalje. Razvila je sistem „X RAY 2", kojim su osoblje trusta mozgova, vojni sistemi i centri za sprovođenje zakona povezani s Pentagonom nacionalnom mrežom telesistema i kompjutera, radi primene tehnike obaveštavanja na državnom nivou. Arenberg kaže da njegove ideje nisu vojne. Bio je zadužen za izradu *Sistema identifikacije i praćenja (Identification and Intelligence System)* savezne države Njujork - tipičnog projekta iz knjige Džordža Orvela *1984,* što je po Ustavu potpuno nezakonito. U toku je prihvaćanje sistema NYSIS u celoj zemlji. Upravo je to Bžežinski imao na umu kada je govorio o mogućnosti gotovo trenutnog dobijanja podataka o bilo kojoj osobi.

NYSIS razmenjuje podatke sa svim agencijama za sprovođenje zakona i ostalim državnim agencijama u zemlji. Osigurava unošenje i brzu dostupnost ličnih podataka, krivičnih i ostalih važnih pojedinačnih informacija. Ovo je **tipičan** projekat Komiteta 300. Postoji ogromna potreba za sprovođenjem temeljne istrage o radu ove korporacije, ali je to izvan dosega ove knjige. Jedno je sigurno: SDC ne postoji radi očuvanja prava i sloboda koje garantuje Ustav Sjedinjenih Američkih Država. Ova korporacija je prikladno smeštena, u Santa Barbari, odakle joj je „Partenon" Roberta Hačinsa lako dostupan. Evo nekih publikacija koje izdaje Rimski klub:

Center Magazine
Counterspy
Coventry
Covert Action Information Bulletin
Dissent
Human Relations
Industrial Research
Inquiry
Mother Jones
One

Progressive
Raconteur
The New Republic
Working Papers for a New Society

Ovo ni u kom slučaju nisu svi časopisi koji se izdaju pod pokroviteljstvom Rimskog kluba. Ima ih još nekoliko stotina. Zapravo, svaka institucija ima svoj sopstveni časopis. S obzirom na broj institucija kojima upravlja Tavistok institut i Rimski klub, ovde možemo da damo samo njihov delimičan opis.

U sledećem popisu su neke od važnijih fondacija i trustova mozgova, uključujući i vojne trustove mozgova.

Američka jvanost bi se zaprepastila kada bi znala koliko je vojska duboko upletena u istraživanje „novih ratnih taktika" sa trustovima mozgova Komiteta 300. Amerikanci nisu svesni da je Komitet 300 1946. godine naložio Rimskom klubu da ubrza stvaranje trustova mozgova koji, kako su rekli, nude nova sredstva širenja filozofije Komiteta 300. Uticaj tih trustova mozgova na našu vojsku samo od 1959. godine, kada su se naglo namnožili, je uistinu zapanjujući. Nema nikakve sumnje da će oni igrati još veću ulogu u svakodnevnim poslovima ove zemlje što se više budemo približavali 2000-toj godini.

THE MONT PELERIN SOCIETY
(Društvo Mont Pelerin)

Društvo Mont Pelerin je ekonomska fondacija koja ima zadatak da osmišljava i izdaje obmanjujuće ekonomske teorije i utiče na ekonomiste u Zapadnom svetu da slede modele koje im ono s vremena na vreme isporuči. Vodeći „stručnjaci" ovog društva su Von Hajek i Milton Fridman.

THE HOOVER INSTITUTION
(Institucija Huver)

Izvorno osnovana za borbu protiv komunizma, ova institucija se polako ali sigurno okrenula socijalizmu. Ima godišnji budžet od dva miliona dolara, koje joj doniraju kompanije pod okriljem Kimiteta 300. Danas se usredsre-

đuje na „mirne promene", sa naglaskom na kontrolu oružja i unutrašnje američke probleme. Mediji se često koriste ovom institucijom kao „konzervativnom" organizacijom i traže njena mišljenja kada im trebaju konzervativni aspekti. Institucija Huver je daleko od toga i od 1953. godine, kada ju je preuzela grupacija povezana sa Rimskom klubom, postala je potparol svetske vlade - Novog svetskog poretka za „poželjnu" politiku.

HERITAGE FOUNDATION
(Fondacija Heritejdz)

Džozef Kors, tajkun proizvodnje piva je osnovao ovu fondaciju, sa svrhom da deluje kao konzervativni trust mozgova, ali su je ubrzo potom, a po nalogu Rimskog kluba, preuzeli fabijanisti ser Piter Vikers Hol, Stjuart Batler, Stiven Ajzler, Robert Mos i Frederik fon Hajek. Ova institucija je odigrala važnu ulogu u sprovođenju naloga britanske Laburističke stranke Entonija Vedžvuda Bena o „tačerizaciji Regana". Fondacija Heritejdz nikako nije konzervativna institucija, iako tako ponekad izgleda i zvuči.

HUMAN RESOURCES RESEARCH OFFICE (HUMRRO)
(Kancelarija za istraživanje ljudskih resursa)

Ovo je vojna naučna institucija koja se bavi „psihotehnologijom". Većina njenog osoblja je školovano na Tavistok institutu. „Psihotehnologija" pokriva vojničku motivaciju, moral i muziku kojom se koristi neprijatelj. U stvari, izgleda da veliki deo onoga što je Džordž Orvel napisao u svojoj knjizi *1984* neverovatno podseća na ono što se izučava u ovoj instituciji. 1969. godine Komitet 300 je preuzeo ovu važnu instituciju i pretvorio je u privatnu neprofitnu organizaciju koja deluje pod pokroviteljstvom Rimskog kluba. Ovo je najveća bihevioristička naučna institucija u SAD-u.

Jedna od njenih specijalnosti je proučavanje malih grupa pod stresom. Ona uči vojsku kako je vojnik samo produžena ruka svog oružja. Napravila je veliki uticaj na sistem „čovek/oružje" i njegovu „kontrolu ljudskih resursa", tako široko prihvaćenu u Američkoj vojsci. Ova institucija je oduvek imala veliki uticaj na ponašanje vojske. Njene tehnike oblikovanja uma direktno su preuzete od Tavistok instituta. Njeni kursevi iz primenjene psihologije navodno uče visoke vojne oficire kako da stave u pogon ljudsko oruž-

je. Dobar primer je način na koji su vojnici u ratu protiv Iraka bili spremni da prekrše svoja pravila službe i zakopaju 12.000 živih iračkih vojnika.

Ova vrsta ispiranja mozga je posebno opasna jer se danas primenjuje na vojsku, a vojska ga opet primenjuje na okrutno ubijanje hiljade „neprijateljskih" vojnika, dok bi sutra ta ista vojska mogla da prihvati da je neka civilna grupacija koja se protivi vladinoj politici „neprijatelj". Već smo pretvoreni u bezglavo stado ovaca sa ispranim mozgovima, a ipak se čini da HU-MRRO može da ide i korak dalje sa svojim tehnikama oblikovanja i kontrole uma. HUMRRO je vredan dodataka Tavistok instituta i mnoge lekcije koje su naučene upravo u HUMRRO-u primenjivane su u Zalivskom ratu. Zato je malo lakše za razumeti kako se dogodilo da su se američki vojnici ponašali kao okrutne i bezdušne ubice, što nema nikakve veze sa idejom tradicionalnog američkog vojnika.

RESEARCH ANALYSIS CORPORATION
(Korporacija za naučnu analizu)

Ova HUMRRO-ova sestrinska organizacija tipa Orvelove *1984* smeštena je u gradu Meklinu u saveznoj državi Virdžiniji. Osnovana je 1984. godine, a Komitet 300 ju je preuzeo 1961. godine, kada je postala delom bloka institucija Džon Hopkins. Sudelovala je u izradi više od 600 projekata, uključujući i integraciju crnaca u Američku vojsku, taktičnu primenu nuklearnog oružja, programe psihološkog ratovanja i masovnu kontrolu stanovništva.

Jasno je da postoji veliki broj trustova mozgova. U ovoj knjizi ćemo spomenuti većinu. Jedno od najvažnijih saradnje između onoga što trustovi mozgova proizvode i onoga što postaje državna i javna politika su „ankete". Zadatak kompanija koje prave ankete je da se oblikuje i stvara javno mišljenje koje odgovara zaverenicima. CBS, NBC, ABC, *New York Times* i *Washington Post* neprestano prave ankete. Većina tih projekata koordiniše se u Centru za istraživanje nacionalnog mišljenja (National Opinion Research Center), koji je, bez obzira na to što će ova vest zaprepastiti većinu čitalaca, napravio psihološki profil za ćelu zemlju.

Rezultati se unose u kompjutere institucija „Gallup Poli" i „Yankelovitch, Skellev and White" radi komparativne procene. Većinu onoga što čitamo u

novinama i gledamo na televiziji kompanije su već pročistile. **Mi vidimo samo ono što anketari misle da bi trebalo da vidimo.** To se zove „stvaranje javnog mnenja". Ono što leži -iza-ovog delića društvenog savetovanja jeste kako da se otkrije koliko je javnost podložna **političkim smernicama** Komiteta 300. Nazivaju nas „ciljnom populacijom", a anketari mere koliko ima otpora onome što se objavi u emisiji „Večernje vesti". Kasnije ćemo tačno da saznamo kako je ova praksa počela i ko je za to odgovoran.

Sve to je sastavni deo temeljno razrađenog procesa stvaranja javnog mnenja, osmišljenog u Tavistok Institutu. Naši ljudi danas veruju kako su dobro informisani, a ne shvataju da su stavovi koje smatraju sopstvenim, zapravo, stvoreni u američkim naučnim institucijama i trustovima mozgova i da niko od nas nema slobodu da stvara sopstveno mišljenje zbog informacija koje nam plasiraju mediji i anketari.

Anketiranje je pretvoreno u finu umetnost neposredno pre ulaska Sjedinjenih Američkih Država u Drugi svetski rat. Amerikanci su, a da toga nisu ni svesni, bili uslovljeni da na Nemačku i Japan gledaju kao na opasne neprijatelje koje treba zaustaviti. To je, u izvesnom smislu, bilo tačno, što čini uslovljenost javnog mnenja još opasnijim, jer na temelju informacija kojima smo bili svakodnevno zasuti, uistinu se činilo da su neprijatelji Nemač-ka i Japan. Tek nedavno smo videli koliko dobro funkcioniše Tavistokov proces uslovljavanja - kada su Amerikanci bili uslovljeni da Irak doživljavaju kao opasnost, a Sadama Huseina kao ličnog neprijatelja Sjedinjenih Američkih Država.

Takav proces uslovljavanja se tehnički opisuje kao „poruka koja dopire do osećajnih organa osoba na koje treba da se izvrši uticaj". Jedan od najcenjenijih od svih anketara je član Komiteta 300 Daniel Jankelovič, iz kompanije Yankelovich, Skellez and White. Jankelovič pak s ponosom svojim studentima govori kako su ankete oružje za menjanje javnog mišljenja, iako u tome nije originalan, jer je nadahnuće preuzeo iz knjige Dejvida Najsbeta *Trend Report,* koju je naručio Rimski klub.

U toj knjizi Najsbet opsiju sve tehnike kojima se služe stvaraoci javnog mnenja kako bi stvorili javno mišljenje koje odgovara Komitetu 300. Stvaranje javnog mišljenja je biser u kruni Olimpijaca, jer se, sa hiljadama novih društvenih naučnika nove nauke, koji slušaju svaki njihov treptaj, uz činjeni-

cu da u rukama drže medije, o skoro svakoj temi može stvoriti javno mišljenje i u roku od dve nedelje proširiti po ćelom svetu.

Upravo to se dogodilo kada je njihov sluga Džordž Buš dobio nalog da krene u rat protiv Iraka. Za dve nedelje se javno mišljenje, ne samo u SAD-u, već i u skoro ćelom svetu, okrenulo protiv Iraka i njegovog predsednika Sadama Huseina. Ti medijski umetnici promena i manipulatori vesti su direktno odgovorni Rimskom klubu, koji je, opet odgovoran Komitetu 300, na čijem čelu sedi engleska kraljica i vlada velikom mrežom čvrsto ispretpletenih korporacija koje nikada ne plaćaju poreze i nisu nikome odgovorne, a koje opet finansiraju naučne institucije preko fondacija koje zajedničkim aktivnostima skoro potpuno upravljaju našim svakodnevnim životima.

Zajedno sa svojim ispretpletenim kompanijama, osiguravajućim društvima, bankama, finansijskim korporacijama, naftnim kompanijama, novinama, časopisima, radijima i televizisjkim stanicama, taj ogromni aparat je zajahao Ameriku i ceo svet. Nema nijednog političara u Vašingtonu koji tom aparatu, na neki način, ne pripada. Levica ga psuje, nazivajući ga „imperijalističkim", što on zaista i jeste, ali tom levicom opet upravljaju oni isti ljudi koji upravljaju i svim ostalim, tako da više nije nimalo slobodnija od drugih.

Naučnici koji rade na procesu uslovljavanja se zovu „društveni inženjeri" ili „društveni naučnici nove nauke", i čine integralni deo onoga što vidimo, čujemo, i čitamo. Društveni inženjeri „stare škole" bili su Kurt K. Levin, profesor Hedli Kantril, Margaret Mid, profesor Dervin Kartrajt i profesor Lipsit. Oni su, uz Džon Rolings Riza, bili krem naučnika nove nauke u Tavistok institutu.

Tokom Drugog svetskog rata, pod vodstvom Kurta Levina radilo je više od 100 naučnika, koji su pokorno kopirali metode Rejnharta Hejdriha iz SS-a. OSS organizacija je utemeljena na Hejdrihovoj metodologiji, a kao što znamo, OSS je bio preteča Centralne obaveštajne agencije (CIA-e). Svim ovim želim da kažem da vlade Velike Britanije i Sjedinjenih Američkih Država već imaju aparat pomoću kojeg će nas dovoditi u red Novom svetskom poretku, u kojem će biti tek neznatnog otpora. Taj sistem postoji još od 1946. godine, a svake sledeće godine se sve više usavršavao.

Komitet 300 je uspostavio mrežu i mehanizme kontrole koji su daleko više obavezujući od bilo čega što je ikada postojalo na svetu. Da bi nas po-

korili, neće im trebati lanci ni katanci. Naš strah od budućnosti je taj koji će obaviti posao daleko uspešnije od bilo kakvih fizičkih sredstava pokoravanja. Već su nam isprali mozak da se odreknemo svog ustavnog prava na posedovanje oružja i samog Ustava, da Ujedinjenim nacijama dozvolimo da preuzmu vlast nad našom spoljnom politikom, a MMF-u nad našom fiskalnom i monetarnom politikom, da predsedniku dopustimo da nekažnjeno krši zakone Sjedinjenih Američkih Država i da okupira stranu zemlju i kidnapuje njenog predsednika. Ukratko, mozak nam je ispran do nivoa na kojem ćemo, kao nacija, skoro bez pitanja prihvatiti svaki nezakonit čin svoje vlade.

Meni je jasno da **ćemo ubrzo morati da se borimo za preuzimanje svoje zemlje iz ruku Komiteta 300, ili ćemo zauvek da ostanemo bez nje. Ali,** kada do toga dođe, koliko nas će zaista da uzme oružje? 1776. godine samo 3% stanovništva je uzelo oružje protiv kralja Džordža III. Ovog puta će 3% biti daleko od dovoljnog. Ne smemo sebi da dopustimo da nas uvedu u šlepu ulicu, jer upravo to su nam namenili naši kontrolori uma tako što su nas suočili sa tolikim mnoštvom pitanja da jednostavno podležemo dalekosežnom prožimanju i o mnogim vitalnim pitanjima uopšte ne odlučujemo.

Videćemo imena onih koji čine Komitet 300, ali pre toga moramo da ispitamo ogromnu ispretpletenu mrežu svih važnih institucija, kompanija i banaka u rukama Komiteta 300. Moramo ih dobro označiti, jer su to ljudi koji odlučuju o tome ko će živeti, a ko će biti elimisan kao „beskorisna izelica", gde ćemo da se molimo Bogu, kako moramo da se oblačimo i čak šta da jedemo. Prema Bžežinskom, bićemo pod neprestanim nadzorom, danonoćno, 365 dana godišnje.

Činjenicu da smo prevareni iznutra svake godine spoznaje sve više ljudi, što je dobro, jer ćemo samo znanjem a ta reč se prevodi kao **verovanje,** uspeti da porazimo neprijatelje čitavog čovečanstva. Dok su nam odvraćali pažnju vukodlakom iz Kremlja, u Vašington je na vlast doveden trojanski konj. Najveća opasnost sa kojom su slobodni ljudi danas suočeni ne dolazi iz Moskve, nego iz Vašingtona. Prvo moramo da pobedimo unutrašnjeg neprijatelja, a posle toga ćemo biti dovoljno snažni za ofanzivu ka uklanjanju komunizma sa zemlje, zajedno sa njegovim propratnim „izumima".

Karterova vlada je ubrzala krah naše ekonomije i vojne moći. Ovo drugo su započeli Rimski klub i član Trusta Lucis po imenu Roberta Strejndža

Meknamara. Regan je, uprkos obećanjima, nastavio sa slabljenjem naše industrijske baze. Nastavio je tamo gde je Karter stao. Potrebna nam je snažna odbrana, ali je nemoguće izgraditi sa slabom industrijskom bazom, jer bez dobro vođenog vojno-industrijskog kompleksa ne možemo da imamo pouzdan odbrambeni sistem. Komitet 300 to zna i od 1953. godine planira svoju politiku nultog postindustrijskog razvoja, koja je danas u punom jeku.

Zahvaljujući Rimskom klubu, naš tehnološki potencijal se smanjio na nivo ispod onog u Japanu i Nemačkoj, državama koje smo, navodno porazili u Drugom svetskom ratu. Kako se to dogodilo? Zbog ljudi poput dr Aleksandra Kinga i našeg zaslepljenog uma nismo uspeli da prepoznamo razaranje naših obrazovnih institucija i sistema obrazovanja. Kao rezultat našeg slepila više ne školujemo inženjere i naučnike u dovoljnom broju da bi ostali među industrijalizovanim zemljama sveta. Zahvaljujući dr Kingu, čoveku za koga su vrlo retki ljudi u Americi uopšte čuli, obrazovanje u SAD-u je na najnižem nivou od 1786. godine. Statistike koje je izradio Institut za više obrazovanje (Institute for Higher Learning) pokazuju da su sposobnosti čitanja i pisanja američke omladine koja završava srednju školi **ispod** onih u poređenju sa omladinom 1786. godine.

Danas nismo samo suočeni sa gubitkom slobode i same države, već i sa još gorim gubitkom - same duše. Stalno nagrizanje temelja na kojima počiva ova republika, ostavilo je prazninu koju satanisti i kultisti ubrzano popunjavaju svojim umetničkim duševnim materijalom. Ovu istinu je teško prihvatiti i shvatiti, jer u tom pogledu nije bilo nikakvih **naglih** događanja. Kada bi nas pogodio neki iznenadni šok, kulturni ili religijski, protresao bi nas i izvukao iz apatije u koju smo upali.

'■■# Ali, postupnost, a fabijanizam se upravo bazira na tome, ne čini ništa što bi iniciralo uzbunu. Kako ogromna većina Amerikanaca ne vidi nikakvu motivaciju za ovim o čemu pišem, ne mogu to da prihvate, pa se na pomisao o zaveri samo mršte i ismejavaju je. Stvarajući rasulo koje nam svakog dana nude na stotine mogućnosti, došli smo do stanja u kojem se, ako nema jasne motivacije, sve informacije odbijaju.

Ovo je u isto vreme i slaba i jaka spona u zavereničkom lancu. Većina ljudi odbacuje sve što nema motiva pa se zaverenici osećaju sigurnim iza lavina ismejavanja onih koji ukazuju na nadlozaću krizu u našoj zemlji i u na-

šim ličnim životima. No, ako uspemo u nastojanju da dovoljan broj spozna istinu, onda će motivacijsko blokiranje da oslabi sve dotle dok ga potpuno ne istisnemo, budući da sve više ljudi postaje prosvetljeno pa ideja „to se ne može desiti u Americi" postaje suvišna.

Komitet 300 računa na naše sposobnosti slabog prilagođavanja i tako uspeva da upravlja našim rekacijama na namerno stvorene događaje i neće biti raz očaran sve dotle dok kao nacija budemo reagovali kao danas. Svoje reakcije na stvorene krize moramo da pretvorimo u rekacije **prilagođavanja** tako što ćemo identifikovati zaverenika i razotkriti planove koje su za nas pripremili, tako da te stvari postanu javno poznate. Rimski klub je već napravio prelaz na **varvastvo.** Umesto da čekamo da nas „opiju" moramo da zasutavimo Komitet 300 pre nego što uspe da postigne svoj cilj - pretvori nas u poniznike „novog Srednjeg veka", koji su za nas spremili. To ne zavisi od Boga. **To zavisi od nas. Mi** moramo da preduzmemo potrebne akcije.

Sve informacije koje donosim u ovoj knjizi rezultat su dugogodišnjeg istraživanja i potkrepljene su besprekornim obaveštajnim izvorima. Ništa nije preuveličano. Sve je temeljeno na preciznim činjenicama, zato nemojte da upadnete u klopku koju postavlja neprijatelj tvrdeći kako su ovo „dezinformacije". Tokom poslednjih dvadeset godina iznosio sam podatke koji su se pokazali veoma preciznim i koji su objasnili mnoge događaje. Duboko se nadam da će, preko ove knjige, doći do boljeg, jasnijeg i šireg razumevanja zavereničkih sila uperenih protiv ove zemlje. Ta nada se ostvaruje, jer sve više mladih ljudi počinje da postavlja pitanja i da traži informacije o tome šta se **uistinu** događa.

Ljudima je teško da razumeju da ovi zaverenici stvarno postoje i da imaju moć koju smo im ja i mnogi drugi pripisali. Mnogi su mi pisali i pitali me kako to da naša Vlada ne čini ništa u pogledu strahovite opasnosti po civilizaciju? Problem je u tome što je naša Vlada sastavni **deo** tog problema, te zavere, a to nigde i ni u koje vreme nije bilo tako jasno kao u vreme predsednika Buša. Naravno, predsednik Buš tačno zna šta nam čini Komitet 300. **On je njihov čovek.** Neki su mi u pismima pisali: „Mi smo mislili da se borimo protiv Vlade". Naravno da se borimo, ali iza te Vlade stoji sila koja je tako moćna i tako sveobuhvatna da se obaveštajne službe boje i da izgovore njeno ime - „Olimpijci".

Dokaz o postojanju Komiteta 300 nalazimo u ogromnom broju moćnih institucija, koje taj Komitet poseduje i kojima upravlja. Evo popisa nekih važnijih, a sve su odgovorne majci svih trustova mozgova i naučnih institucija - Tavistok institutu za ljudske odnose, s njegovom rasprostranjenom mrežom koja se sastoji od stotina „ogranaka".

STANFORD RESEARCH CENTER (SRC)
(Centar za istraživanja Stenford)

SRC je 1946. godine osnovao Tavistok institut za ljudske odnose sa svrhom da pomaže Robertu 0. Andersonu i njegovoj naftnoj kompaniji ARCO, koja je za Komitet 300 osigurala prava na naftu na Severnom obronku (North Slope) Aljaske. U osnovi, taj posao je za Andersonov institut Tavistok bio preveliki pa je trebalo da se osnuje i finansira novi centar. Taj novi centar je bio Centar za istraživanje Stenford. Aljaska je svoja prava na naftu prodala za 900 miliona dolara, što je za Komitet 300 bila relativno mala svota. Guverner Aljaske je upućen na Centar za istraživanje Stenford, radi dobijanja saveta i pomoći. To nije bilo slučajno, već rezultat dobrog promišljanja i procesa dugoročnog savetovanja. •' - ^'

Pošto je guverner zatražio pomoć, trojica naučnika iz Centra za istraži vanje Stenford su otputovala na Aljasku i održala sastanke sa tamošnjim mi nistrom spoljnih poslova i Državnom kancelarijom za planiranje. Fransis Grihan, koji je bio na čelu tima iz Centra za istraživanje Stenford, uverio je gu vernera Aljaske da će njegov problem vođenja bogatog nalazišta nafte biti na . sigurnom u rukama njihovog centra. Naravno, Grihan nije spomenuo Komi| tet 300, kao ni Rimski klub. Za manje od mesec dana, Grihan je okupio tim ekonomista, stručnjaka za naftu i naučnika nove nauke. Tim je imao na sto tine članova. Izveštaj koji je Centar za istraživanje Stenford dao guverneru imao je osamdeset i osam stranica.

;

Zakonodavno telo Aljaske je 1970. godine prihvatilo taj predlog, skoro bez - izmena. Grihan je za Komitet 300 obavio izvanredan posao. Od tih početaka \ taj Centar je prerastao u instituciju koja zapošljava 4.000 ljudi, sa godišnjim *i* prometom od 160 miliona dolara. Njegov predsednik, Čarls A. Anderson, za * vreme svog mandata bio je svedok velikog dela tog rasta, kao i profesor Vi-1

Us Harman, direktor odelenja tog Centra koje se zove Istraživanje socijalne po-

litike (Study of Social Policies), i koje zapošljava na stotine naučnika nove nauke, a mnogi od visoko pozicionisanih čelnika su dovedeni iz sedišta Tavistok instituta iz Londona. Jedan od njih je bio predsednik Odbora Centra za istraživanje Stenford, bivši obaveštajac Dejvid Sarnov, koji je dvadeset i pet godina bio tesno povezan sa Harmonom i njegovim timom. Sarnov je bio neka vrsta „psa čuvara" za majčinski institut iz Saseksa.

Centar za istraživanje Stenford kaže kako ne pravi nikakve moralne predrasude kada su u pitanju pogledi projekata koje prihvata, pa tako radi i za Izrael i za Arape, za Južnu Afriku i za Libiju. Kako se može i očekivati, takvim stavom sebi osigurava „informacije iz prve ruke" u pogledu vlada stranih zemalja, koje CIA nalazi vrlo korisnim. U knjizi Džima Ridžveja, pod naslovom *The Closed Corporation (Zatvorena korporacija),* portparol Centra za istraživanje Stenford gospodin Gibson blebeće o nediskriminirajućem stavu ovog centra. Iako ovaj centar nije na pooi.su Saveznog centra za istraživanje ugovora (Federal Contract Research Center), danas je on najveći vojni trust mozgova, koji je zasenio i Hadson i Rend. Među njegovim specijalizovanim odelenjima su eksperimentalni centri za hemijsko i biološko ratovanje.

Jedna od opasnijih delatnosti Stenford Centra su vojne operacije protiv pobunjenog naroda usmerene na civilno stanovništvo - stvari poput Orvelove „1984", kakve Vlada već primenjuje protiv svog naroda. Američka vlada centru Stenford plaća milione dolara godišnje za to vrlo kontravezno „istraživanje". Posle studentskih demonstracija protiv pokušaja hemijskog rata koji se sprovodi u Stenford centru, taj centar je „prodat" jednoj privatnoj kompaniji za samo 25 miliona dolara. Ništa se naravno, nije promenilo. Centar za istraživanje Stenford je još uvek projekat Tavistok instututa i još uvek je u posedu Komiteta 300, a lakoverni su, čini se zadovoljeni tom beznačajnom kozmetičkom promenom.

1958. godine se dogodilo nešto zaista uznemirujuće. Agencija za istraživanje novih tehnologija (Advanced Research Products Agencv, skraćeno ARPA), ugovorna agencija Ministarstva prosvete, predložila je Centru za istraživanje Stenford jedan strogo poverljiv projekat. Džon Foster iz Pentagona je rekao tom Centru kako im je potreban projekat kojim će se Sjedinjene Američke Države osigurati od „tehnološkog iznenađenja". Foster je želeo da dovede do savršenstva stanje u kojem sama prirodna sredina postaje oružje, a

pomoću specijalnih bombi koje će aktivirati vulkane i/ili zemljotrese. Ovaj projekat bi trebalo da se sastoji od bihevioristićkog istraživanja o potencijalnim neprijateljima, i korišćenju minerala i metala kao potencijalnog oružja. Centar za istraživanje Stenford je taj projekat prihvatio i dao mu kodirano ime *JHAKr* (klimav).

Ogromni elektronski mozak u *Shaky-ju* je sprovodio mnoga naređenja, jer je firma IBM napravila specijalne kompjutere za Stenford Centar. Na projektu „Human Augmentation" radilo je preko dvadeset i osam naučnika. IBM-ov kompjuter ima čak sposobnosti da rešava probleme analogijom te prepoznaje i identifikuje naučnike koji na njemu rade. „Specijalne primene" ovog alata je mnogo lakše zamisliti nego opisati. Brzezinski je definitvno znao o čemu govori kada je pisao knjigu *Tehnotronska era.*

Centar za istraživanje Stenofrd usko sarađuje sa desetinama civilnih konsultantskih firmi, nastojeći da primeni vojnu tehnologiju na domaće situacije. To nije radio uvek uspešno, ali kako tehnologija napreduje, izgledi za masovni i sveprožimajući nadzor, kako ga je Brzezinski opisao, postaju svakim danom sve realniji. **Takav sistem već postoji i primenjuje se, iako s vremena na vreme neke greške moraju da se ispeglaju.** Jedna od tih civilnih konsultantskih firmi je Schriever McKee Associates iz Meklina, Savezne države Virdžinije, na čijem se čelu nalazi general Bernard S. Šriver, bivši direktor Zapovednog sastava Ratnog vazduhoplovstva (Air Force Svstems Command), institucije koja je proizvela i usavršila rakete Titan, Tor, Atlas i Minutmen.

Šriver je objedinio kompanije Lockheed, Emmerson Electric, Northrop, Control Data, Ravtheon i TRW, i osnovao konzorcijum pod nazivom **Urban Svstems Associates, Inc.** Koja je svrha tog konzorcijuma? Rešavati socijalne i psihološke „urbane probleme" pomoću svojih tehnika, uz upotrebu naprednih elektronskih sistema. Zanimljivo je navesti da je kompanija TRW, kao rezultat njenog rada u konzorcijumu Urban Sistems Associates Ine, postala najveća kompanija za prikupljanje informacija o kreditima na području kreditnog izveštavanja.

Ovo neosporno dokazuje koliko je ova zemlja već pod **totalnim nadzorom,** što je najvažniji zahtev Komiteta 300. Nijedna diktatura, posebno ne ona na svetskom nivou, ne može da funkcioniše bez totalne kontrole nad sva-

kom pojednim osobom. Centar za istraživanje Stenford je već tada bio uveliko na putu da postanje ključna zdravstvena organizacija Komiteta 300.

Već 80-tih godina 60% ugovora tog Centra bilo je posvećeno ,,futurizmu", za vojne i za civilne primene. Najveći naručioci su mu bili Uprava za istraživanje odbrane i inženjerstvo (Directorate of Defense Research and Engineering) američkog Ministarstva odbrane, Kancelarija za istraživanje vazdušnog prostora (Office of Aerospace Research) koja se bavila „primenama bihevioristićkih nauka na upravljanje istraživanjem", Izvršna kancelarija američkog predsednika (Executive Office of the President), Kancelarija za nauku i tehnologiju (Office of Science and Technologv), i američko Ministarstvo zdravlja. Centar za istraživanje Stenford je za Ministarstvo zdravlja izradio projekat koji je nazvan „Obrasci za ispitivanje dostignuća očitavanja u ESDEA Titla I" (Patterns in ESDEA Title I Reading Achievements Tests). Među ostalim kupcima su američko Ministarstvo energije, američko Ministarstvo rada, američko Ministarstvo saobraćaja i Nacionalna fondacija za nauku (National Science Foundation, skraćeno NSF). Od velike važnosti je bio rad napravljen za NSF, pod naslovom *Procena budućih i međunarodnih problema (Assessment of Future and International Problems).*

Centar za istraživanje Stenford je pod pokroviteljstvom Tavistok instituta iz Londona izradio jedan dalekosežniji i opasniji sistem, koji je nazvao *Program poslovnog obaveštavanja (Business Intelligence Program).* Više od 600 kompanija iz SAD-a i drugih zemalja su postale pretplatnici ovog programa. Taj program je pokrivao istraživanja na: *Japanskim poslovnim odnosima (Japanese Foreing Business Relations), Potrošačkom marketingu u razdoblju promena (Consumer Marketing in a Period of a Change), Rastućoj opasnosti od međunarodnog terorizma (Mounting Challenge of International Terrorism), Senzornoj proceni proizvoda široke potrošnje (Sensorj Evaluation in Consumer Products), Sistemu elektronskog prebacivanja novca (Electronic Funds Transfer System), Američkoj ratnoj industriji (The U.S. Defense Industry)* i *Dostupnosti kapitala (Capital Avaliability).* Medu **vrhunskim** kompanijama Komiteta 300 koje su postale naručioci ovog programa su: *Bechtel Corporation,* na čijem čelu je bio Džordž Šulc, *Hewlett Packard, Eastman Dillon, Saga Foods Corporation, McDonnell Douglas, Crown Zellerbach, Wells Fargo* i *Kaiser Industries.*

Ali, jedan od najmračnijih od svih programa Centra za istraživanje Stenford, sa mogućnošću nanošenja ogromne štete promenom smera u kojem će Sjedinjene Američke Države ići, društveno, moralno i verski, je bio program Stenfordove Fondacije Čarls F. Ketering, nazvan *i **Promenljive** slike čoveka **(Changing Images of the Man),*** pod Stenfordovom službenom oznakom: „Contract Number URH (486)-2150, Policv Report Number: 4/4/74, Prepared by SRI Center for Study of Social Policv, Director Willis Harmon" (Ugovor broj URH (489)-2150, broj izveštaja: 4/4/74, pripremio centar za proučavanje socijalne politike SRI-a, direktor: Willis Harmon). Ovo je verovatno jedno od najdalekosežnijih istraživanja u istoriji o tome kako se čovek može promeniti.

Ovaj izveštaj, koji ima 319 strana, napisalo je 14 naučnika nove nauke, pod nadzorom Instituta Tavistok i njegovih 23-oje najviših kontrolora, među kojima su bili B. F. Skiner, Margaret Mid, Ervin Laslo i ser Džefri Vikers, visoki oficir britanske obaveštajne službe MI6. Podsetimo se da je njegov zet, ser Piter Vikers Hol, bio jedan od osnivača takozvane konzervativne Fondacije Heritejdž. Veliki deo od 3.000 stranica „preporuka", koje su u januaru 1981. godine predate predsedniku Reganu, temeljio se na materijalu koji je uzet iz projekta Vilisa Harmona ***„J*romenljive slike čoveka".***

Bio sam povlašćen da od kolega iz obaveštajne službe dobijem jedan primerak tog projekta, pet dana pošto ga je američka Vlada prihvatila. Ono što sam tamo pročitao me je šokiralo, jer sam shvatio da gledam u projekat koji se odnosi na buduću Ameriku, nešto drugačije od svega što sam do tada video. Po tom programu nacija će biti programirana na promene da neće biti moguće primetiti kada su se velike promene dogodile. Tako brzo smo se strmoglavljivali otkako je napisana knjiga *The Aquarian Conspiracy (Zavera Vodolija)* da danas razvod braka ne ostavlja nikakav pečat, samoubistvo je na najvišem nivou, a da se zbog toga retki uzbuđuju, društvena skretanja i seksualni poremećaji, koji se nekada u pristojnim krugovima nisu mogli ni spomenuti, danas su uobičajena pojava i ne pobuđuju nikakav poseban protest.

Kao nacija, nismo primetili kako su *promenljive slike čoveka"* zauvek radikalno promenile naš američki način života. Nekako smo bili zaokupljeni „Sindromom Votergejta". Neko vreme smo bili šokirani i ojađeni, saznavši da je Nikson samo običan prevarant koji se družio sa mafijaškim prijatelji-;

ma Erla Vorena u prekrasnoj kući koju su mu izgradili odmah pored Niksonovog imanja. U vreme kada je veliki broj „budućih šokova" i novinskih naslova zahtevao našu pažnju, izgubili smo se ili smo, pre bih rekao, velikim brojem mogućnosti koje su nam svakodnevno plasirali i koje nam još uvek plasiraju, bili do te mere zbunjeni da više nismo bih' sposobni da napravimo izbor.

Što je još gore, naša nacija, pošto je bila izložena velikoj količini zločina na visokim položajima, nakon čega je dosta trauma Vijetnamskog rata, kao da više nije želela da vidi istinu. Ta rekacija je detaljno opisana u tehničkom radu Vilisa Harmona. Ukratko, američka nacija je reagovala tačno onako kako je bila profilisana da reaguje. Kao još gore, ne želeći da prihvatimo istinu, stvari smo odveli korak dalje: očekivali smo da nas Vlada zaštiti od istine.

Želeli smo da se korumpirani smrad Reganove i Busove vlade zakopa dva metra ispod zemlje. Nismo želeli da se otkriju zločini počinjeni pod nazivom afera (ili skandal) Iran/Kontra. Dozvolili smo svom predsedniku da nas laže u pogledu toga gde je bio od 20. do 23. Oktobra 1980. A ti zločini su bili daleko veći od bilo čega što je Nikson napravio dok je bio predsednik. Da li mi, kao nacija, shvatamo da vozimo nizbrdo bez kočnica?

Ne, ne shvatamo. Umesto da nam kažu istinu oni koji su imali dužnost da američkom narodu kažu istinu o tome kako privatna, dobro organizovana mala vlada unutar Bele kuće pravi jedan zločin za drugim, a svi ti zločini su napad na samu dušu naše nacije i republikanskih institucija na kojima je ona sazdana, govoreno nam je da ne uznemiravamo javnost takvim stvarima. Rečenica „Zaista ne želimo da znamo za sva ta nagađanja" postala je standardna reakcija.

Kada je najviši izabrani predstavnik ove zemlje, naočigled svih, stavio zakon Ujedinjenih nacija iznad Ustava Sjedinjenih Američkih Država, što je prekršaj za ostavku, većina ljudi je to prihvatila kao „normalno". Kada je taj najviši izabrani predstavnik krenuo u rat, bez objave rata koju može da donese samo američki Kongres, mediji su tu činjenicu cenzurisali pa smo i to prihvatili, radije nego da se suočimo sa istinom.

Kada je počeo Zalivski rat, koji je isplanirao i iskonstruisao naš predsednik, ne samo da smo bili srećni zbog te najočiglcdnije cenzure, nego smo to

čak uzeli k srcu, verujući da je to „dobro za rat". Naš predsednik je lagao, Ejpril Glaspi je lagala, Ministarstvo spoljnih poslova je lagalo. Rekli su nam da je taj rat opravdan zato što je predsednik Sadam Husein upozoren da napusti Kuvajt. Kada su telefonski razgovori gospođe Glaspi sa Ministarstvom spoljnih poslova konačno dospeli u javnost, američki senatori bi, jedan za drugim, počeli sa napadima kako bi odbranili gospodu Glaspi, tu razvratnicu. Nije bilo važno što su ti napadi dolazili i od demokrata i od republikanaca. Mi, narod, dozvolili smo im da i posle tih laži prođu nekažnjeno.

Kod takvog javnog mnenja američkog naroda i najveći snovi Vilisa Harmona i njegovog tima naučnika postali su stvarnost. Tavistok institut je bio uzbuđen svojim uspehom u razaranju samopoštovanja i samopouzdanja ove, nekada velike nacije. Rečeno nam je da smo pobedili u Zalivskom ratu. Ono što ogromna većina još ne primećuje je to da je ta pobeda ovu naciju koštala njenog samopouzdanja i časti. To je ostalo zakopano i trune u pustinjskom pesku Kuvajta i Iraka, zajedno sa telima iračkih vojnika koje smo izmasakrirali tokom dogovorenog povlačenja iz Kuvajta i Basre - nismo mogli da održimo reč da ćemo poštovati Ženevsku konvenciju i da ih nećemo napadati. „Šta hoćete?", pitali su nas naši supervizori, „pobedu ili samopoštovanje? Ne možete imati oboje".

Pre sto godina ovo ne bi moglo da se dogodi, a danas se dogodilo i ne pobuđuje nikakve primedbe. Podlegli smo ratu dalekosežnog prožimanja koje protiv ove nacija vodi Tavistok institut. Poput nemačke nacije, poražene po *Projektu „tepih" strateškog bombardovanja* koje je izradila osiguravajuća kompanija Prudential, toliko smo i mi podlegli uticaju da se ova nacija lako može pretvoriti u režim kakav su totalitarni režimi u istoriji mogli samo da sanjaju. „Evo", reći će, „ jedne od najvećih nacija na svetu, koja ne želi istinu. Sve propagandne agencije su nam postale suvišne. Ne moramo da se borimo kako bismo sakrili istinu od ove nacije, oni su je samo svojom voljom odbacili. Ova nacija ja postala lak plen".

Naša nekada ponosna republika Sjedinjene Američke Države je postala samo niz zločinačkih organizacija, što je, kako nam barem primeri iz istorije pokazuju, uvek početak totalitarizma. Ovo je stanje stalnih promena u kojima se mi u Americi nalazimo kako se 1991. godina primiče svom kraju. Ni ne trepnemo zbog 4 miliona beskućnika, ni zbog 30 miliona nezaposle-

nih, ni zbog 15 miliona dece koja su do sada umrla. To je „otpad" doba Vodolije, zavere koja je tako prokleta da će vec'ina ljudi, koja se sa njom suoči, zanemariti njeno postojanje, objašnjavajući sebi te događaje kao „vremena su se promenila".

Na takvu rekaciju su nas programirali Tavistok institut i Vilis Harmon. Rušenje naših ideala se nastavlja bez presedana. Duhovna i intelektualna snaga našeg naroda je već uništena. 27. Maja 1991, **predsednik Buš** je rekao jednu veoma duboku rečenicu, čiji je smisao, čini se, većina političkih komentatora potpuno pogrešno upotrebila. Buš je rekao:

> *Moralna dimenzija američke politike zahteva od nas da zacrtamo moralni put za svet sa manjim zlom. To je stvaran svet, ni crn ni beo. Svet sa vrlo malo moralnih načela.*

Šta drugo bi mogli da očekujemo od predsednika koji je najverovatnije najopakiji čovek koji je ikada došao u Belu kuću?

Razmislite o tome u svetlu njegove komande vojsci da žive zakopa 12.000 iračkih vojnika. Razmislite o tome u svetlu njegovog neprekidnog genocidnog rata protiv iračkog naroda. Predsednik Buš je sa oduševljenjem okarakterisao predsednika Sadama Huseina kao „Hitlera naših dana". Nije mu ni palo na pamet da ponudi jedan jedini dokaz za to. Nije bilo potrebno. Mi srni to prihvatili bez pitanja, jer je to rekao predsednik Buš. Razmislite o tome u svetlu istine, o činjenici da je sve to radio u ime američkog naroda, dok je tajno primao naloge od Komiteta 300.

Ali, više od svega drugog, razmislite o ovome: predsednik Buš i njegovi supervizori se osećaju tako sigurno da više ni ne smatraju potrebnim da skrivaju svoja zla pred američkim narodom niti da o njima lažu. Iz spomenute izjave očigledno je to, da će on, kao naš predsednik, da napravi svaki kompromis sa istinom, čašću i humanošću, ako to budu smatrali potrebnim njegovi (i naši) kontrolori. 27. maja 1991. godine predsednik Sjedinjenih Američkih Država je odbacio sva načela koja su ugrađena u naš Ustav i smelo izjavio kako ga taj Ustav više ne obavezuje. Bila je to velika pobeda Tavistok instituta i Prudental kompanije, čija meta više nisu bile stambene četvrti nemačkih radnika iz 1945. godine, već duše američkog naroda u ratu koji je počeo 1946. godine, i traje, evo, sve do ove 1992. godine.

Pojačan pritisak na ovu naciju u cilju njenih*promena, primenio je Institut za istraživanje Stenford početkom 60-tih godina. Njegova ofanziva je od tada postala snažnija i brža. Upalite televizor i sopstvenim očima ćete vide-ti pobedu Stenforda: tok šou emisije sa tvrdim seksualnim detaljima, specijalni video kanali sa perverzijama, vladavina rock and roll-a i droge. Tamo gde je nekada kraljevao Džon Vejn, danas imamo višekratne izgovore za čo-veka (da li je on uopšte čovek?) po imenu Majki Džekson, parodiju ljudskog bića koga prikazuju kao heroja, dok se vrti u krug, mrmlja i vrišti po televizijskim ekranima u milionima američkih domova.

Žena koja je prošla kroz niz brakova dobija nacionalnu pažnju u medijima. Prljavi, napola oprani, drogirani i dekadentni rok događaji se jedan za drugim satima prikazuju na televizijama sa svojim ispraznim zvucima i poludelim pokretima, odećom i jezikom. Serije koje prikazuju pornografske scene od kojih vam dođe da pobesnite ne pobuđuju nikakve primedbe. Ono što se početkom šezdesetih zaista ne bi tolerisalo, danas se prihvata kao krajnje normalno. Podvrgnuti smo i podlegli smo onome što Institut Tavistok naziva „budućim šokovima". Njegova budućnost se dešava upravo **sada,** a mi smo toliko zaglupljeni jednim za drugim kulturnim šokom da prosto svaki naš protest deluje uzaludno, pa stoga logično zaključujemo kako od bunta nemamo nikakve koristi.

1980. godine Komitet 300 je izdao naređenje da se pritisak još više pojača. Po njima, SAD se nisu dovoljno brzo strmoglavljivale. Sjedinjene Američke Države su tada počele proces „priznavanja" koljača iz Kambodže, zločinačkog režima Pola Pota, koji je, prema sopstvenom priznanju, ubio 2 miliona građana Kambodže. 1991. godine točak je bio u punom zamahu. Sjedinjene Američke Države su krenule u rat protiv prijateljske države koja je bila programirana da veruje vašingtonskim izdajnicima. Optužili smo Sadama Huseina, predsednika male države Irak, za sva moguća zla, **od kojih nijedno nije bilo ni izdaleka istinito.** Ubijali smo i sakatili decu, ostavili ih da gladuju i umiru od svih mogućih bolesti.

U isto vreme poslali smo Busove misionare iz Komiteta 300 u Kambodžu da **priznaju zločinačka masovna ubistva 2 miliona Kambodžanaca** koje je Komitet 300 žrtvovao u svom projektu depopulacije gradova, kakav će veliki gradovi Sjedinjenih Američkih Država iskusiti u ne tako dalekoj bu-

dućnosti. Danas predsednik Bus, sa svojom vladom koja vrvi od ljudi iz Komiteta 300, može da kaže: „Gledajte, ljudi, šta hoćete od mene? Rekao sam vam da ću praviti kompromise kada to budem smatrao potrebnim, čak i ako to znači da moram da spavam u istom krevetu sa ubicama Pola Pota. Pa šta onda - poljubite me u zadnjicu."

Pritisak u cilju promena će doživeti svoju kulminaciju 1993. godine i postaćemo svedoci scena kakve nismo mogli ni da zamislimo. Pijana Amerika će reagovati, ali vrlo slabo. Ne uznemiruje nas ni najnovija opasnost za našu slobodu - lični kompjuterski čipovi. Knjiga *Promenljive slike čoveka* bila bi previše stručna za većinu ljudi pa su unajmili usluge Merilina Fergusona kako bi sve mogli lakše da objasne. „Doba Vodolije" je najavilo predstave sa golim glumcima, a pesma koja je postala hit broj jedan na top listama, „Svanuće doba vodolije" (The Dawning od the Age of Acquarius), je u trenutku obišla ceo svet.

Lični kompjuterski čipovi će nas lišiti našeg prirodnog okruženja kada se svima dodele, a okruženje, kao što ćemo moći da vidimo, znači mnogo više od uobičajeno prihvaćenog značenja te reci. Sjedinjene Američke Države su prošle razdoblje intenzivne traume koja nikada u istoriji ovog sveta nije obišla nijednu zemlju niti ijednu naciju, a najgore tek dolazi.

Sve se odvija prema zapovestima Tavistok instituta i s onim što su zacrtali sociolozi iz Stenford centra. Vremena se ne menjaju. Ljudi su ti koji uzrokuju promene. Sve te promene su unapred planirane i događaju se kao rezultat dobro osmišljenog delovanja. Nas su menjali, u početku postepeno, ali se danas brzina promena povećava. Sjedinjene Američke Države se iz „jedne nacije pod Bogom" pretvaraju u mnoštvo nacija pod nekoliko bogova. SAD više nisu „jedna nacija pod Bogom". Tvorci Ustava definitivno su izgubili bitku.

Naši preci su govorili istim jezikom, imali istu veru - hrišćanstvo, i iste ideje. U našoj sredini nije bilo stranaca. To se dogodilo kasnije, smišljeno isplaniranim činom razbijanja Sjedinjenih Američkih Država u niz razjedinjenih nacionalnosti, kultura i vera. Ako sumnjate u ovo, otiđite na Istsajd u Njujorku, ili na Vestsajd u Los Anđelesu, bilo koje subote, i osvrnite se oko sebe. Sjedinjene Američke Države su sastavljene od nekoliko nacija koje se bore za koegzistenciju pod zajedničkim sistemom vlasti. Kada je Frenklin D.

Ruzvelt, rođak predsednice Komiteta 300, širom otvorio branu za useljavanje, kulturni šok je izazvao veliku zbrku i iščašenje te „jednu naciju" pretvorio u neodrživ koncept. Rimski klub i NATO su to stanje još pojačali. „Voli bližnjeg svoga" će funkcionisati samo onda kada je tvoj bližnji „kao ti".

Tvorci Ustava istine, koji su postavljeni za buduće naraštaje, stvorili su istine koje su „same po sebi očigledne". Kako nisu bili sigurni da će budući naraštaji te istine, na koje su ovu naciju obavezali, smatrati „same po sebi očiglednim", **odlučili su da ih jasno iskažu. Izgleda da su se bojali kako bi moglo da dođe vreme u kome te istine više neće biti same po sebi očigledne.** Tavistokov institut za ljudske odnose pobrinuo se da zaista nestane ono za šta su se tvorci Ustava bojali da bi moglo da nestane. To vreme je došlo s predsednikom Bušom, njegovim stavom da „nema apsoluta" i njegovim Novim svetskim poretkom pod vlašću Komiteta 300.

Ovo je deo projekta društvenih promena koje su nametnute Amerikancima, za koje su Harmon i Rimski klub rekli da će prouzrokovati snažnu traumu i ogroman pritisak na američki narod. Društveni sukobi i prevrati koji su se dogodili od pojave Tavistok instituta, Rimskog kluba i NATO-a nastaviće se u SAD-u toliko dugo sve dok se bude ignorisala granica njihovog prihvaćanja. Države su sazdane od pojedinaca i kao i pojedinci imaju granicu absorbovanja promena, bez obzira na to koliko su otporne.

Ovu psihološku istinu je potpuno dokazao *Projekat strateškog bombardovanja,* koji je zagovarao snažno bombardovanje stambenih četvrti nemačkih radnika. Kao što sam već spomenuo, taj projekat je napravljen od strane osiguravajućeg društva Prudential i danas niko ne sumnja da je Nemačka pretrpela poraz zahvaljujući toj operaciji. Mnogi naučnici koji su radili na tom projektu danas rade na gustom bombardovanju Amerike, a oni koji su umrli svoja umeća su ostavili u rukama drugih, onih koji su došli posle njih.

Naslede koje su iza sebe ostavili može se naći u činjenici da kao nacija nismo tako mnogo izgubili, već smo usmereni ka putu suprotnom od onoga na koji su nas, pre 200 godina, poveli tvorci Deklaracije o nezavisnosti. Ukratko, izgubili smo vezu sa svojim istorijskim genima, sa svojom verom, koja je nadahnula bezbroj naraštaja Amerikanaca, da kao nacija idu napred, koristeći se baštinom koju su nam ostavili tvorci Deklaracije o nezavisnosti

i Ustava Sjedinjenih Američkih Država. Da smo izgubljeni jasno je svima onima koji tragaju za istinom, koliko god ona bila neprijatna.

Sa predsednikom Bušom i njegovim „moralom bez apsoluta" kao vodiljom mi srljamo kao sve izgubljene nacije i pojedinci. Sarađujemo sa Komitetom 300 na sopstvenoj propasti i sopstvenom porobljavanju. Neki, koju su postali toga svesni, osećaju snažnu nelagodnost. Razne teorije zavere s kojima su upoznati kao da nisu sve rekle. To je zato što njihovi autori nemaju pojma o „hijerarhiji zaverenika" - Komitetu 300.

Duše koje imaju dubok osećaj nelagodnosti i osećaju da nešto zaista nije u redu lutaju u mraku, jer svoj kolektivni prst ne mogu da upere na određeni problem. Brinu o budućnosti za koju osećaju da im izmiče pod nogama. Američki san je postao priviđenje. Okreću se veri, ali ne preduzimaju ništa da **akcijom** pomognu svojoj veri. Amerikanci nikada neće doživeti povratak na isti put, kakav su doživeli Evropljani na vrhuncu Srednjeg veka. Odličnom **akcijom** Evropljani su u sebi probudili duh obnove koji je rezultirao slavnom renesansom.

Neprijatelj koji je Amerikance doveo do ove tačke odlučio je da napravi snažan pohod na Sjedinjene Američke Države kako bi renesansu Amerike učinio nemogućom. Ko je taj neprijatelj? Taj neprijatelj nisu bezlični „oni". Neprijatelj se može jasno definisati kao Komitet 300, Rimski klub, NATO i sve njihove kancelarije, trustovi mozgova i naučne institucije koje kontroliše Tavistok institut. Nema potrebe da se koriste reci „oni" ili „neprijatelj", osim kao skraćenice. **Mi znamo ko su „oni" ili „neprijatelji".** Komitet 300, sa svojom „aristokratijom" - liberalnim poredkom američkog istoka, sa svojim bankama, osiguravajućim društvima, divovskim korporacijama, fondacijama, komunikacijskim mrežama kojima predsedava **hijerarhija zaverenika - to je neprijatelj.**

To je moć koja je stvorila vladavinu terora u Rusiji, Boljševičku revoluciju, Prvi i Drugi svetski rat, Korejski rat, Vijetnamski rat, pad Rodezije, Južne Afrike, Nikaragve i Filipina. To je tajna vlada gornjeg sloja koja je stvorila kontrolisani raspad američke ekonomije i deindustrijalizovala najveću industrijsku zemlju u istoriji sveta, i to zauvek.

Današnju Ameriku možemo da uporedimo sa vojnikom koji je zaspao usred bitke. Mi Amerikanci smo zaspali, prepustili se malodušnosti kao po-

sledici stanja u kome su nas izložili tolikom mnoštvu mogućnosti da smo postali zbunjeni. To su promene koje menjaju našu okolinu i u isto vreme nam slamaju otpor na promene, tako da postajemo ošamućeni, malodušni i da na kraju usred bitke zaspemo.

Za ovo stanje postoji tehnički izraz, koji glasi: *„napetost od dalekometnog prožimanja"*. Umeće podvrgavanja veoma velike grupe ljudi stalnom i dalekosežnom prožimanju osmislili su naučnici iz Tavistok instituta za ljudske odnose i njihove kancelarije u SAD-u - centra za istraživanje Stenford i Korporacije Rand, te još najmanje 150 naučnih institucija u SAD-u.

Dr Kurt Levin, naučnik koji je osmislio ovo nehumano ratovanje, doveo je do toga da se prosečni američki veteran izjeda zbog raznih teorija zavere i ima osećaj nesigurnosti i izolovanosti, a možda i straha, dok traga, ali ne razume trulež koja je prouzrokovana **„promenljivim slikama čoveka",** nesposoban da identifikuje i da se bori protiv društvenih, moralnih, ekonomskih i političkih promena koje smatra nepoželjnim i koje ne želi, a koje na svakom koraku postaju sve brojnije i snažnije.

Ime dr Levina nećete pronaći ni u jednoj od američkih službenih publikacija, koje, u svakom slučaju, sadrže podatke uglavnom s tačke gledišta vladajućeg sloja, tj. pobednika u ratovima. Stoga vas sa ponosom upoznajem sa njegovim imenom. Kao što sam već spomenuo, dr Levin je organizovao Psihološku kliniku Harvard i Institut za društvena istraživanja, pod okriljem Tavistok instituta. Iz imena tih institucija ne može se baš naslutiti njihova prava svrha.

To me podseća na zloglasni *Zakon o reformi sistema kovanja novca i kovanica,* koji je donet 1827. godine. Naziv tog zakona je bio sasvim bezazlen, ili je tako zvučao, što je i bila namera njegovih tvoraca. Preko tog Zakona senator Džon Serman predao je zemlju u ruke međunarodnih bankara. Šerman je, navodno, podržao taj zakon a da ga „nije ni pročitao". Kao što znamo, prava svrha tog zakona bila je da se oduzme vrednost (da se povuče is upotrebe) srebru i da se bankarskim prevarantima da neograničena moć nad kreditima ove države, moć na koju očigledno nisu imali pravi po jasnim i nepogrešivim odredbama američkog Ustava.

Kurt Levin je omogućio Tavistok institutu, Rimskom klubu i NATO-u neograničenu moć nad Amerikom, na koju nijedna oreganizacija, nijedno te-

lo niti ijedno društvo nemaju pravo. Te institucije koriste se uzurpiranim ovlašćenjima kako bi razorile volju nacije da se odupre planovima i namerama zaverenika - da nam oduzmu plodove Američke- revolucije i usmere nas na put koji vodi direktno u „novi Srednji vek", pod vlašću svetske vlade.

Levinove kolege na ovom projektu dalekosežnog prožimanja bili su Ričard Krosman, Erik Trist, H. V. Diks, Vilis Harmom, Čarls Anderson, Garner Linsi, Ričard Prajs, i V. R. Bion. Evo opet imena koja se nikada ne pojavljuju u večernjim vestima. U stvari, pojavljuju se samo u naučnim časopisima. Ta imena su poznata veoma malom broju Amerikanaca, ali ni oni nemaju pojma šta su ljudi koji stoje iza tih imena učinili i šta čine Sjedinjenim Američkim Državama.

Predsednik Džeferson je jednom rekao kako žali one ljude koji misle da znaju šta se događa na osnovu onoga što pročitaju iz novina. Britanski premijer Dizraeli rekao je nešto vrlo slično. Zaista, otkako je sveta i veka, vladari su uživali u vladavini iza zavesa. Čovek je oduvek imao potrebu da vlada i nigde i ni u kojem vremenu ta želja nije bila toliko snažna kao danas.

Da nije tako, kome bi bila potrebna sva ta tajna društva? Ako nad nama vlada otvoren sistem, pod vodstvom demokrtski izabranih predstavnika, čemu onda potreba za tajnim masonskim redovima u svakom selu, gradu, velegradu, širom Sjedinjenih Američkih Država? Kako to da masoni mogu da deluju tako otvoreno i u isto vreme da drže svoje tajne tako skrivene? To pitanje ne možemo da postavimo „devetorici nepoznatih ljudi" iz lože Devet sestara u Parizu, ni devetorici njihovih kolega iz lože Kvarter Koronati iz Londona. A ipak, ta osamnaestorica muškaraca čine deo jedne još tajnije vlade - Kraljevskog instituta za međunarodne poslove (RIIA) i još dalje - Komiteta 300.

Kako to da je organizacija Škotski obred masona (Scottish Rite of Freemasonrv) uspela da ispere mozak Džonu Hinkliju da ubije predsednika Regana? Zašto imamo tajne organizacije kao što su Vitezovi Sv. Jovana Jerusalimskog (Knights of St. John of Jerusalem), Okruglog stola (the Round Table), Milnerova grupa (the Milner Group), i tako dalje i tako dalje, ceo niz tajnih društava? Ona su sastavni deo svetskog lanca zapovedanja i kontrole, koja ide preko Rimskog kluba, NATO-a, Kraljevskog instituta za međunarodne poslove, pa sve do vrha, do „hijerarhije zaverenika" - Komiteta 300. Lju-

dima su potrebna ta tajna društva zato što su im dela zla pa moraju da ih skrivaju. Zlo ne može da opstane na svetlu istine.

U ovoj knjizi naći ćemo skoro potpun popis zaverenika, njihovih institucija i publikacija. 1980. godine, „zavera Vodolija" je bila u punom zamahu i njen uspeh je vidljiv na svim područjima našeg ličnog i javnog života. Već danas je vidljiv veliki porast bezumnog nasilja, serijskih ubistava, samoubistava medu tinejdžerima, nepogrešivi zakoni letargije kao posledice „dugosežnog prožimanja", te su ove pojave postale deo naše prirodne okoline, i jednako su opasne, ako ne i opasnije od recimo zagađenja vazduha koji udišemo.

Dolazak doba Vodolije je zatekao Ameriku potpuno nespremnu. Kao nacija nismo bili spremni na to da će nam biti nametnute promene. Ko je ikada čuo za Tavistok, Kurta Levina, Vilisa Harmona i Džona Rolingsa Risa? Nije ih bilo ni na američkoj političkoj sceni. Ali, da smo se uopšte potrudili da pogledamo, primetili bi kako smo sve manje sposobni da izdržimo futuristički šok, jer smo postali sve umorniji, rastrešeniji i na kraju smo ušli u razdoblje psihološkog šoka, posle koga je nastupila malodušnost kao spoljno vidljiva posledica rata dugosežnog prožimanja.

Doba Vodolije je najbolje opisao Tavistok institut kao sredstvo stvaranje nemira: „Postoje tri različite faze u reakciji na stres koje karakterišu velike skupine društva. Prva je površnost - ljudi koji su napadnuti braniče se obećanjima koja neće da ispune; time se ne identifikuje uzrok krize niti se čini išta da bi se taj uzrok otklonio pa će kriza i dalje da traje. Druga faza je fragmentacija. Ona se pojavljuje u toku trajanja krize i paralelno sa slamanjem društvenog poretka. Zatim dolazi treća faza, u kojoj ciljna grupa prelazi u „samoostvarenje" i okreće se od otpočete krize pa dolazi do reakdije lošeg prilagodavanja, propraćene aktivnim sinoptičkim idealizmom i otuđenjem od društva.

Ko može da zanemari da je sa velikim porastom upotrebe droge (kada „crack" svakog dana momentalno stvara hiljade novih zavisnika), sa šokantnim porastom ubistava nerođene dece svakog dana (aborticid), čiji broj već premašuje broj stradalih Amerikanaca u dva svetska rata, u Korejskom i u Vijetnamskom ratu, s otvorenim prihvatanjem homoseksualizma i lezbejstva čija „prava" svakog dana štiti sve veći broj zakona, sa užasnom pošasti side koja nam preplavljuje gradove, s potpunim krahom obrazovnog sistema, sa

zapanjujućim porastom razvoda brakova, sa brojem ubistava od koga ostatak sveta postaje toliko šokiran da ne može da veruje, sa sotonskim serijskim ubistvima, sa velikim talasnom pornografije propraćene „popustljivošću" na našim televizijskim ekranima - ko može da kaže da ova nacija nije u krizi, u krizi koju ne rešavamo i od koje okrećemo glavu?

Dobronamerni ljudi, specijalisti za ove stvari, za mnoge probleme okrivljuju obrazovanje, tj. ono što se u Sjedinjenim Američkim Državama smatra obrazovanjem. Danas je veliki boj zločinaca uzrasta od 9 do 15 godina. Silovatelji su prilično uobičajeni u uzrastu od 10 godina. Naši društveni specijalisti, naši učiteljski sindikati i naše crkve kažu da se sve to događa zbog pogrešnog obrazovnog sistema. Pogledajte kako su rezultati u školama sve slabiji. Stručnjaci se žale na činjenicu da Sjedinjene Američke Države danas zauzimaju 39. mesto na svetskoj lestvici obrazovanosti.

Zašto oplakujemo ono što je tako očigledno? **Naš obrazovni sistem programiran je za samouništenje. Upravo zato je NATO poslao u Ameriku dr Kinga. Činjenica je da Komitet 300, uz odobrenje naše Vlade, ne želi da naša omladima bude obrazovana.** Obrazovanje koje su masoni, sudija Hugo Blek, Aleksandar King, Gunar Mirdal i njegova žena došli da podare deci Sjedinjenih Američkih Država je to da se **zločin isplati, i da je važna pronicljivost.**

Učili su našu decu da se zakoni Sjedinjenih Američkih Država ne primenjuju jednako i da je to savršeno u redu. Našu decu su deset godina odgajali korumpirani primeri. Upravo je pohlepa upravljala Ronaldom Reganom i Džordžom Bušom i potpuno ih je iskvarila. Naš obrazovni sistem nije zakazao. Pod vodstvom Kinga, Bleka i bračnog para Mirdal, on je zapravo, veliki uspeh, ali sve zavisi s koje tačke gledišta se posmatra. Komitet 300 je oduševljen našim sistemom obrazovanja i neće dozvoliti da se promeni ni jedan zarez.

Nametnuta trauma dalekosežnog prožimanja prema Stenford centru i Vilisu Harmonu, a čiji je sastavni deo i naše obrazovanje, traje već 45. godina. Ali, koliko ljudi je svesno podmuklog pritiska na naše društvo i stalnu izloženost ispiranju mozga, koje je svakodnevno na delu? Misteriozni ratovi bandi koji su 1950-tih izbili u Njujorku pokazuju kako zaverenici mogu da stvore svaku vrstu poremećaja koju požele i da njim upravljaju. Odakle su ti

ratovi bandi došli niko nije znao do 1980-tih, kada su otkriveni skriveni kontrolori koji upravljaju takozvanim „društvenim pojavama".

Ratovi bandi bili su detaljno isplanirani na Stenfordu i osmišljeni su s namerom da šokiraju društvo i prouzrokuju talase uznemirenosti. Do 1958. godine bilo je više od 200 takvih bandi. Postale su i popularne na osnovu **mjuzikla i holivudskog filma *Priča sa zapadne strane (West Side Story).* Pošto** su deset godina bile glavna tema, 1966. godione su naglo nestale sa ulica Njujorka, Los Andelesa, Nevarka, Nju Džersija, Filadelfije i Čikaga.

Tokom skoro deset godina nasilništva bandi, javnost je reagovala u skladu sa profiliranom reakcijom kakvu je Stenford upravo i očekivao. Društvo kao celina nije moglo da razume ratove bandi, a javnost je reagovala na način lošeg prilagođavanja. Da je bilo pametnih koji bi u ratovima bandi mogli da prepoznaju Stenfordov ogled iz društvenog inženjeringa i pranja mozga, ta zavera bi bila otkrivena. Ili nismo imali školovane stručnjake koji bi mogli da vide šta se dešava (što je malo verovatno) ili im je neko zapretio pa su morali da ćute. Saradnja Stenforda s medijima dovela je u prvi plan napad „novog doba" (new age) na našu okolinu, upravo onako kako su predvideli društveni inženjeri i naučnici nove nauke is Tavistoka.

1989. godine ratovi bandi su ponovo uvedeni na ulice a sa ciljem društvenog uslovljavanja promena. Samo nekoliko meseci posle prvog incidenta bande su počele da se množe, prvo u desetinama, a potom u stotinama po ulicama Ist Sajda u Los Anđelesu. Namnožile su se jazbine droge i prostitucije. Ulicama su zavladali dileri drogom. Ko god bi im stao na put bio je upucan. Povici u štampi su bili vrlo glasni i trajali su dugo. Stenfordova velika ciljna populacijska zajednica počela je da se brani obećanjima koje nije želela da ispuni. To je upravo ono što Tavistok naziva novom fazom, u kojoj ciljna grupa ne uspeva da identifikuje uzroke krize.

Druga faza u krizi ratova bandi bila je „fragmentacija". Ljudi koji nisu živeli u četvrtima gde su vladale bande govorili su: „Hvala Bogu što nisi u našoj četvrti". Time se zanemarivala činjenica da se kriza nastavila sa ili bez njenog prepoznavanja i da je društveni poredak Los Andelesa počeo da se slama. Baš kao što je Tavistok i isprofilisao, one zajednice koje nisu bile pogođene ratovima bandi „su se odcepile kako bi se odbranile". Zato što izvor

krize nije bio definisan, nastao je takozvani proces „slabog prilagođavanja", razdoblje odvajanja od društva.

Osim velikog povećanja prodaje droge, koja je svrha ratova bandi? Prvo, pokazati ciljnoj grupi da nisu sigurni, tj. stvoriti osećaj nesigurnosti. Drugo, pokazati im da je organizovano društvo bespomoćno pred takvim nasiljem i, treće, dovesti do priznavanja činjenice da se naš društveni poredak urušava. Današnji talas nasilnih bandi nestaće onako brzo kako je i nastao, kada se završe sve tri faze Stenfordovog programa.

Odličan primer društvenog uslovljavanja radi prihvatanja promena, čak i onda kada Centar za istraživanje Stenford priznaje da velika ciljna populacijska grupa ne prihvata te promene, bio je „dolazak" **„Bitlsa".** „Bitlsi" su dovedeni u Sjedinjene Američke Države u sklopu društvenog ogleda gde će velike populacijske grupe da budu podvrgnute ispiranju mozga koga nisu bili ni svesni.

Kada je Tavistok doveo „Bitlse" u SAD, niko nije mogao da zamisli kakva će kulturna katastrofa da nastane posle njih. „Bitlsi" su bili integralni deo **„zavere Vodolija",** živog organizma koji je nastao iz programa ***„The Changing*** *Images* ***of Man" (Promenljive slike*** *čoveka),* **URH (489)-2150-Policy Reserch Report** (Izveštaj o istraživanju politike) **No. 4/4/74. Policv Report prepared by SRI Center for the study of Social Policy, Director, Professor VVillis Harmon** (Pripremio Centar SRI za proučavanje društvene politike, direktor Vilis Harmon).

Fenomen „Bitlsa" nije bio spontana pobuna omladine protiv starog dru štvenog sistema. Naprotiv, sve je to bila pomno osmišljena zavera kojom je neko zavereničko telo, koje nije bilo moguće identifikovati, uvelo visoko de struktivan uslov podele u jednu veliku populacijsku grupu, koja je, protiv svo je volje, podvrgnuta promenama. Zajedno sa „Bitlsima" u Ameriku su uve dene nove reci i nove fraze, koje je pripremio Tavistok institut. Reci kao što su „rock" u vezi sa tadašnjom muzikom,, „teenager", „cool", „discovered" (otkriven) i „pop music" bile su upravo šifrirani leksikon koji je označavao prihvatanje droge. Stigao je sa „Bitlsima" i pratio ih gde god bi krenuli, ka ko bi ih „teenageri" „otkrili". Zanimljivo je da reč „teenager" nije nikada pre upotrebljavana do pojave „Bitlsa", koji su se pojavili zahvaljujući Tavistok institutu za ljudske odnose.

Kao i u slučaju ratova bandi, ništa se ne bi postiglo bez saradnje medija, posebno elektronskih, i posebno besramnog Eda Salivana, koga su zaverenici uvežbali za ulogu koju je trebalo da odigra. Niko ne bi obratio veliku pažnju na budalastu grupu iz Liverpula i na njihov 12-atonalni sistem „muzike" koja je usledila da nije bilo ogromnog publiciteta u štampi. Taj 12-atonalni sistem se sastojao od teških, ponavljajućih zvukova, koje je Adorno, specijalni prijatelj kraljice Elizabete, pa time i Komiteta 300, uzeo iz muzike Dionizijskog kulta i sveštenstva Bala i dodao im „moderniji" štimung.

Tavistok institut i njegov Stenfordski centar za istraživanje osmislili su pokretačke reci, koje su potom ušle u opštu upotrebu kada je reč o „rok muzici" i njenim obožavaocima. Reci koje su pokrenule ćelu priču stvorile su prepoznatljivu, novu otpadničku, uglavnom mladu populacijsku grupu, koja je društvenim inženjeringom i uslovljavanjem bila prisiljena da veruje kako su joj „Bitlsi" zaista omiljeni bend. Sve pokretačke reci izmišljene u kontekstu „rok muzike" imale su svrhu masovne kontrole nad novom ciljnom grupom - američkom omladinom.

„Bitlsi" su obavili savršen posao ili bi možda bilo tačnije reći kako su Tavistok i Stenford obavili savršen posao, dok su „Bitlsi" samo reagovali kao trenirani roboti „uz malo pomoći od svojih prijatelja" (with a little help of our friends" - šifrirane reci za upotrebu droge i za to da budeš „cool"). „Bitlsi" su postali snažno vidljiv „novi tip" - i ovo je Tavistokov žargon -i kao takvi ubrzo su promovisali nove stilove: masovne hirove u oblačenju (fads), frizure i jezik, što je nerviralo stariji naraštaj, a to je i bila svrha. Bio je to deo procesa „fragmentacije (cepanja) i lošeg prilagođavanja", koji je osmislio naučnik Vilis Harman sa svojim timom društvenih naučnika i spletkaroša za genetski inženjering i pustio ga u pogon.

Uloga štampe i elektronskih medija u našem društvu presudna je za uspeh pranja mozga velikim populacijskim grupama. Ratovi bandi su prestali u Los Anđelesu 1966. godine, kada su im mediji uskratili prostor. Isto će se dogoditi i sa današnjim talasom ratova bandi u Los Anđelesu. Ulične bande će da uvenu kao tužne vrbe kada se zaglušujuća medijska buka stiša i potom potpuno ugasi. Kao i 1966. godine, tema će da „sagori". Ulične bande će da posluže svojoj svrsi, a to je da stvore nemir i nesigurnost. Potpuno identičan

obrazac biće primenjen i u slučaju „rok muzike", i lišena pažnje medija, s vremenom će da zauzme svoje mesto u istoriji.

Posle „Bitlsa", koje je slučajno okupio Tavistok institut, stigli su i drgi rok bendovi „Made in England", za koje je, kao i za „Bitlse", pisao kultne pesme i komponovao svu muziku Teo Adorno. Mrzim da trošim ove divne reci u kontekstu „bitlsomanije". Prisetio sam se kako je pogrešno upotrebljena reč „lover" (Ijubavnik/ica). Ovde se mislilo na prljavu interakciju homoseksualaca koji se prevrću u svinjskim splačinama. Nazvati „rok" muzikom je uvreda, kao i rečnik koji se koristi u „rok pesmama".

Tavistok institut i Stenford centar krenuli su potom u drugu fazu posla koji je od njih naručio Komitet 300. Ta nova faza pojačala je pritisak ka društvenim promenama u Americi. Čim su se na američkoj sceni pojavili „Bitlsi", pojavila se i „bit generacija" - opet pokretačke reci smišljene kako bi razdvojile i pocepale društvo. Mediji su sada svoju pažnju usredsredili na „beat generaciju". Pojavile su se još mnoge Tavistokove reci, naizgled kao iz vedra neba: „beatniks", „hippies", „flovver children" (deca cveća), koje su postale deo američkog rečnika. Postao je popularan „drop out" (prestanak pohađanja škole). Postalo je popularno nositi prljave farmerke, hodati okolo s dugom neopranom kosom. „Bit generacija" se odcepila od ostatka Amerike. Postali su jednako sramni kao i čistiji „Bitlsi" pre njih.

Ta novoformirana zajednica i njen „stil života" usisali su u svoj kult milione američke omladine. Američka omladina je pretrpela korenitu revoluciju a da toga nije bila ni svesna, dok su stariji naraštaji bspomoćno posmatrali, nesposobni da identifikuju izvor te krize, pa je zbog toga reagovao na način lošeg prilagođavanja na tu pojavu koja se sastojala od svih vrsta droge, marihuane, a kasnije lisergične kiseline, „LSD-a", koji im je baš lepo osigurala švajcarska farmaceutska kompanija Sandoz, posto je jedan od njenih hemičara, Albert Hofman, otkrio kako da'napravi sintetičke ergotamine - veoma moćnu drogu za menjanje uma. Komitet 300 je isfinansirao taj projekat preko jedne od svojih banaka - banke S. C. Warburg, a drogu je u Ameriku doneo filozof Oldos Haksli.

Ta nova „čudotvorna droga" brzo je distribuirana u malim „uzorcima" te besplatno deljena na univerzitetima širom Sjedinjenih Američkih Država i na „rok" koncertima, koji su poslali vodeće sredstvo širenja upotrebe droge. Pi-

tanje koje vapi za odgovorni je: šta je u to vreme radila Agencija za suzbijanje droge (Drug Enforcement Agencv, skraćeno DEA)? Postoje snažne indicije koje pokazuju da je DEA znala šta se dešava, ali da joj je naloženo da ne preduzima nikakve akcije da to spreči.

Sa znatnim brojem novih britanskih „rok" bendova koji su stizali u SAD, datumi rok koncerata su postali čvrsto označeni brojevma na kalendaru društvenih događaja američke omladine. Sotonska ludnica neusklađenih i teških bit zvukova umrtvljavala je mozgove slušalaca, tako da su lako mogli biti privoljeni da probaju novu drogu, uz „pa, svi to rade". Pritisak vršnjaka je vrlo snažno oružje. „Nova kultura" je dobijala maksimalne količine prostora od sluganskih medija, što zaverenika nije koštalo ni centa.

Jedan broj građanskih čelnika i crkvenih ljudi osećao je veliko ogorčenje zbog tog novog kulta, ali su svoju energiju usmeravali u pogrešnom smeru - protiv posledica tih događaja, a ne protiv uzroka. Kritičari rok kulta pravili su iste greške kao i kritičari iz perioda prohibicije. Kritikovali su agencije za sprovođenje zakona, profesore, roditelje - sve osim zaverenika.

Zbog ljutnje i ogorčenosti koju osećam prema tom velikom zlu od droge, ne želim da se izvinjavam zbog upotrebe rečnika koji nemam običaj da koristim. Jedan od najgorih drogeraških dripaca koji je ikada hodao ulicama Amerike bio je Alen Ginsberg. Taj Ginsberg je progurao upotrebu LSD-a kroz televizijsku reklamu koja ga nije ništa koštala, iako bi ga, u normalnim okolnostima koštala na milione dolara. Te besplatne reklame za drogu, na kraju LSD, dosegnule su svoj vrhunac 1960-tih, zahvaljujući medijima koju su uvek spremni na saradnju. Delotvornost Ginsbergove kampanje masovnog reklamiranja bio je razoran. Američka javnost je bila podvrgnuta kulturnim šokovima, koji su se sa velikom brzinom redali jedan za drugim.

Postali smo previše izloženi i previše stimulirani, i dopustite mi da vas podsetim kako je i ovo Tavistokov žargon, preuzet iz Tavistokovog priručnika. Postali smo preplavljeni novim događajima, a kada smo dostigli tu tač-ku, naši mozgovi su počeli da padaju u malodušnost. Bilo je to jednostavno previše da bi mogli s tim da se nosimo, to jest, „dalekosežno prožimanje nas je već zarobilo". Ginsberg je izjavljivao da je pesnik, ali veće smeće nije napisao niko ko je ikada u istoriji pretendovao ka pesništvu. Glavna funkcija

mu je bila da progura novu subkulturu i nametne njeno prihvatanje velikoj ciljnoj populacijskoj grupi.

Kao pomagača u tom zadatku, Ginsberg je dobio Normana Majlera, nekakvog pisca koji je neko vreme proveo u mentalnoj instituciji. Majler je bio miljenik holivudske levičarske družine pa je bez ikakvih problema dobijao maksimalno televizijsko vreme za Ginsberga. Naravno, Majler je morao da ima nekakav izgovor - čak ni on nije mogao da otvoreno kaže šta je prava priroda Ginsbergovih pojavljivanja na televiziji, pa je izmišljena parada: Majler je pred kamerama „ozbiljno" razgovarao sa Ginsbergom o pesništvu i književnosti.

Tu metodu dobijanja ogromnog televizijskog prostora bez ikakvog troška primenili su svi rok bendovi i promoteri koncerata, koji su samo sledili Ginsbergov primer. Magnati elektronskih medija su širokog srca davali besplatno vreme toj prljavoj gamadi i njihovim još prljavijim proizvodima i idejama. Njihovo promicanje tog strahotnog smeća govori vrlo mnogo, i bez obilate pomoći štampe i elektronskih medija, trgovina drogom ne bi mogla tako da se proširi krajem 1960-tih godina i početkom 1970-tih, i verovatno bi ostala u granicama nekoliko malih lokalnih područja.

Ginsberg je uspeo da održi nekoliko predstava nacionalne gledanosti u kojima je veličao vrline LSD-a i marihuane pod izgovorom „novih ideja" i „nove kulture" koja nastaje u umetničkom i muzičkom svetu. Kako ih elektronski mediji ne bi prešišali, Ginsbergovi obožavaoci iz umetničkih i društvenih kolumni svih vodećih američkih novina i časopisa pisali su blistave članke o „tom živopisnom čoveku". Nikada u istoriji novina, radija i televizije nije bilo takve svemedijske besplatne reklamne kampanje, a da to promotere iz „zavere Vodolija", NATO i Rimski klub nije koštalo ni centa. Sve su to bile apsolutno besplatne reklame za LSD, tek blago prerušene u „umetnost" i „kulturu".

Keni Lov je jedan od Ginsbergovih najvećih prijatelja, koji je u *Njujork Tajmsu* objavio reportažu od pet stranica, saglasno metodologiji koju primenjuje Tavistok institut i Stenford centar, a koja glasi: *ako treba da promakne nešto što javnost ne može da prihvati zato što joj mozak još uvek nije potpuno ispran, onda unajmi nekoga da napiše članak u kome će obraditi temu sa svih strana.* Druga metoda su televizijski govorni programi uživo

(talk shovvs) u kojima grupa stručnjaka promoviše proizvod i/ili ideju, pod izgovorom da se o njemu/njoj „raspravlja". Rasprava se sastoji od stavova i kontrastavova, a sudije za i sudije protiv iznose svoja mišljenja. Kada se sve završi, ta upravo raspravljana tema je već usađena u glave gledaoca. To je početkom 1970-tih godina bila novina, ali je danas ustaljena praksa od koje tokšou cvetaju.

Lovovu reportažu od pet strana „za LSD" i „za Ginsberga" uredno je objavio *NjujorkTajms*. Da je Ginsberg pokušao da kupi toliko oglasnog prostora, to bi ga koštalo najmanje 50.000 dolara. No, nije bilo njegovo da o tome brine. Zahvaljujući svom prijatelju Keniju Lovu, dobio je ogromnu reklamu besplatno. Sa novinama poput *Njujork Tajmsa i Vošington Posta* u rukama Komiteta 300 takvu vrstu besplatne reklame bi dobila svaka tema, a najviše ona koja promoviše dekadenciju životnog stila - drogu i hedonizam - i bilo šta što bi još više zbunilo američki narod. Posle ogledne reportaže sa Ginsbergom i LSD-om, standardna praksa Rimskog kluba bila je da se obrati velikim novinama u Americi i da kada oni to žele reklamiraju ljude i ideje koje oni zastupaju.

Što je još gore, ili još bolje, zavisno od tačke gledišta, agencija Junajted Pres (UP) preuzela je besplatnu reklamu o Ginsbergu i LSD-u koju je napisao Keni Lov i poslala je teleksom **stotinama** novina i časopisa širom zemlje, pod naslovom „nove" priče. Čak su i visoko cenjeni časopisi poput *Harpers Bazaara* i *TIME A* učinile vrednim poštovanja gospodina Ginsberga. Da je promišljenu kampanju tih razmera za Ginsbega i promotere LSD-a uradila neka marketinška agencija, cena za to iznosila bi najmanje milion dolara, onih iz ranih 1970-tih. Danas bi to iznosilo najmanje 15 do 16 miliona dolara. Nije čudo da izveštačke medije nazivam „slugama".

Predlažem da pokušamo da pronađemo bilo koji medij koji bi objavio izveštaj o Narodnoj banci SAD-a. Ja sam pokušao. Svoj članak koji je bio dobar prikaz najveće prevare na zemaljskoj kugli odneo sam u sve veće novine, radija i televizijske stanice, časopise, i domaćinima-voditeljima više uredničkih emisija. Neki su mi dali obećanja da će me pozvati na raspravu, da im dam oko nedelju dana i da će mi se javiti. Nijedna od tih osoba mi se nikada nije javila niti je moj članak ikada ugledao svetlost dana na stranica-

ma njihovih novina i časopisa. Kao da je bačen prekrivač na mene i na temu koju sam nastojao da objavim. Upravo tako je bilo.

Bez masovne medijske reklame i bez skoro neprekidne medijske pokrivenosti, rok hipi-bitnika - kult droge se nikada ne bi odlepio od zemlje. Završio bi kao čudna pojava na lokalnom nivou. „Bitlsi", sa svojim raštimovanim gitarama, glupim izrazima, drogeraškim slengom i nakaradnom odećom ne bi porasli ni kao gomila graška. Umesto toga, budući da su od medija dobili zaglušujući prostor, Sjedinjene Američke Države bile su izuložene jednom za drugim šokom.

Osobe zakopane u trustovima mozgova i naučnih instituta, čija su lica i imena još uvek poznata samo malom broju ljudi, pobrinule su se da mediji odigraju svoju ulogu. Suprotno tome, važna je odluka medija da ne razotkriju moć koja je stajala iz budućih kulturnih šokova, čime se pobrinula za to da izvori kriza ne budu identifikovani. Tako je naše društvo psihološkim šokovima i stresom dovedeno do ludila. Izraz „dovedeno do ludila" (driven mad) uzet je iz Tavistok priručnika. Od svojih skromnih početaka 1921. godine, Tavistok je 1966. godine postao spreman da lansira velike nepovratne kulturne revolucije u Americi, što još uvek traje. Zavera Vodolija je deo toga.

Tako smekšana, naša zemlja je potom ocenjena da je zrela za uvođenje droge, koja će da nadmaši doba prohibicije, razmerima i velikom zaradom. I ovo čini intergralni deo zavere Vodolija. Sirenje upotrebe droge je bila jedna od tema koje je istraživala jedinica za istraživanje naučne politike (Science Policv Research Unit, SPRU), na Tavistokovom Univerzitetu Saseks. Bio je poznat pod nazivom „centar za buduće šokove" (future shocks center), koji se daje takozvanoj psihologiji orijentisanoj na budućnost, osmišljenoj radi manipulisanja celim populacijskim skupinama na koje treba da se primene „budući šokovi". Bila je to prva od nekoliko takvih institucija koje je osnovao Tavistok institut.

„Budući šokovi" su opisani kao niz događaja koji se redaju tako brzo da ljudski mozak ne može da absorbuje toliko informacija. Kao što sam već rekao, nauka je pokazala kako postoje jasno označene granice do kojih ljudski mozak može da absorbuje promene i njihovu prirodu. Posle neprestanih uzastopnih šokova, velika ciljna populacijska grupa shvata da više ne želi da bira niti da odlučuje. Tada nastupa malodušnost, pre kojeg često dolazi do bez-

umnog nasilja, poput onoga koje se desilo tokom sukoba uličnih bandi u Los Anđelesu, serijskih ubistava, silovatelja i otimača dece.

Takvu grupu je zatim lako kontrolisati, jer će poslušno da slede naloge, bez pobune, što je sami cilj tog procesa. Metoda „budućih šokova", kaže SPRU, „definiše se kao fizička i psihička rastrojenost zbog prevelike opterećenosti mehanizma ljudskog uma za donošenje odluka". Ovo je Tavistokov žargon, uzet direktno iz Tavistokovih priručnika, za koje ne znaju da su u mom posedu.

Baš kao što će preopterećeni električni krug aktivirati napravu za isključivanje, tako će se i ljudi „isključiti", a taj sindrom medicinska nauka tek počinje da razumeva, iako je Džon Rolings Riz vršio eksperimente na tom području još davnih 1920-tih godina. Kao što se može videti, takva ciljna grupa je spremna da se „isključi" i pribegne drogi kao sredstvu bega od pritiska koji stvara velika mogućnost izbora i odluka. Na taj način se upotreba droge tako brzo proširila medu američkom „beat generacijom". Ono što je započeto sa „Bitlsima" i uzorcima LSD-a preraslo je u lavinu upotrebe droge, koja guta Ameriku.

Trgovinu drogom kontroliše Komitet 300, od vrha prema dnu. Trgovina drogom je počela sa Britanskom istočno-indijskom kompanijom, a ubrzo je sledila i Holandska istočno-indijska kompanija. Obe je kontrolisalo telo zvano „Veće 300". Popis imena članova i deoničara Britanske istočno-indijske kompanije liči na knjigu s popisom engleskog plemstva. Britanska istočno-indijska kompanije je osnovala „Kinesku kopnenu misiju" (China Inland Mission), čiji je zadatak bio da pretvori kineske seljake u, kako su ih zvali, „coolies", zavisnike o drogi. Tako je stvoreno tržište opijuma, koje je popunila Britanska istočno-indijska kompanija.

Na vrlo sličan način Komitet 300 se poslužio Bitlsima da bi popularizovao „društvenu drogu" medu američkom omladinom i holivudskim „društvom". Ed Salivan je poslat u Englesku da bi se upoznao s prvim „rok sastavom" Tavistok instituta koji će da doplovi do obala Sjedinjenih Američkih Država. Salivan se potom vratio u Sjedinjene Američke Države kako bi osmislio strategiju za elektronske medije, tj. kako će upakovati i prodati taj sastav. Bez potpune saradnje ekeltronskih medija, posebno Eda Salivana,

„Bitlsi" i njihova „muzika" bi se sasušili kao vrbe. Umesto toga, način života i karakter Sjedinjenih Američkih Država se promenio zauvek.

Sada kada sve znamo, potpuno nam je jasno koliko je uspešna bila kampanja „Bitlsa" za širenje upotrebe droge. Činjenica da je sve stihove i muziku za „Bitlse" pisao i komponovao Teo Adorno bila je skrivena od javnosti. Najvažnija funkcija „Bitlsa" bila je ta da ih „otkriju" tinejdžeri, koji su potom bili podvrgnuti neprestanoj paljbi „bitls muzike", dok se nisu uverili da te zvuke vole i prihvataju, sa svim što uz njih ide. Liverpulski sastav je ispunio očekivanja i „uz malo pomoći od svojih prijatelja", tj. ilegalnih supstanci koje nazivano drogom, stvorili su ćeli novi sloj mladih Amerikanaca, oblikovanih tačno onako kako je to naručio Tavistok institut.

Tavistok je pre toga stvorio visoko izražen „novi tip", kao preteču droge. „Hrišćanski misionari" iz Kineske kopnene misije se ne bi uklopili u 1960-te. Izraz „novi tip" je deo žargona naučnika nove nauke, a označavao je to da su Bitlsi stvorili novi društveni obrazac, u prvom redu normalizovanje i popularisanje upotrebe droge, novih ukusa u oblačenju i novih frizura, koje su se zaista razlikovale od onih kod starijih generacija, što i jeste bila na-mera Tavistoka.

Važno je napomenuti namerno uvedeni Tavistokov rečnik podele. „Tinejdžeri" nisu ni u snu sanjali da su sve one „drugačije" stvari kojima su težili bile proizvod starijih naučnika iz engleskih trustvoa mozgova i Stenford centra. Kako bi bili posramljeni da su otkrili kako je njihove naj „cool" navike i izraze namerno, za njihovu upotrebu, smislila i stvorila grupa starijih naučnika društvene nauke!

Uloga medija u promovisanju upotrebe droge na nacionalnom nivou bila je i ostala veoma velika. Kada su mediji naglo prestali da se bave uličnim bandama, one su „sagorele" kao društvena pojava. Usledilo je „novo doba" (new age) droge. Mediji su oduvek služili kao katalizator i oduvek su gurali „nove ideje", a ovog puta su pažnju usredsredili na upotrebu droge i njene pobornike, „beat generaciju", što je takođe Tavistokov izraz, odlučni da dovedu do društvenih promena u Sjedinjenim Američkim Državama.

Upotreba droge je postala deo svakodnevnog života. Ovaj Tavistokov program je zahvatio milione američke omladine, a starije generacije su počele da misle kako Amerika proživljava prirodnu društvenu revoluciju, ne shva-

tajući svo to vreme da ono što se dešava njihovoj deci nije spontani pokret, već visoko kontrolisana tvorevina koja je smišljena radi nametanja promena u američkom društvenom i političkom životu.

Potomci Britanske istočno-indijske kompanije bili su oduševljeni uspehom svog programa proturanja droge u Americi. Njihovi učenici su postali upućeni sa lisergičnu kiselinu (LSD), koju su im tako dobro osigurali gospodari trgovine drogom popult Oldosa Hakslija, uz pomoć visoko poštopvane firme Sandoz iz Švajcarske, a finansirala bankarska dinastija Warburg. Nova „čudotvorna droga" je brzo distribuirana na rok koncertima i univerzitetima, u besplatnim primercima. Pitanje koje vapi da ga neko postavi jeste: „Sta je radio FBI dok se to sve događalo?"

Svrha „Bitlsa" je postala i previše jasna. Potomci Britanske istočno-indijske kompanije, pripadnici visokog londonskog sloja, mora da su se osećali zaista dobro kada su milioni dolara počeli da im pristižu. Sa nadolazećim „rokom", koji će od tada da važi kao skraćenica za Adornovu prevarantsku sotonsku muziku, dogodio se strašan porast upotrebe droge, posebno marihuane. Trgovina drogom je u celini proširena pod nadzorom i po nalozima Naučnog odelenja za istraživanje politike (SPRU-a).

Na čelu SPRU-a su bili Lilend Bredford, Kenet Dam i Ronald Lipert, pod čijim je stručnim vodstvom školovan veliki broj naučnika nove nauke kako bi pripremali buduće šokove", a jedan od glavnih bilo je dramatično povećanje upotrebe droge medu američkim tinejdžerima. SPRU je mnogim državnim agencijama, uključujući i Agenciju za suzbijanje droge (DEA-u), podmetnuo sopstvene programe za suzbijanje droge i time odredio tok katastrofalnom „ratu protiv droge", koji su, navodno, pokrenule Reganova i Busova vlada.

*>>[1] To je bila preteča današnjeg načina vođenja vlasti u Americi, koja je u rukama različitih odbora ili veća, tj. vlade u senci, koja deluje na osnovu dokumenata iz Tavistok instituta, za koje čvrsto veruju da su njihovi sopstveni. Te praktično nepoznate osobe donose odluke koje će zauvek da promene oblik vlasti i kvalitet života u Sjedinjenim Američkim Državama. „Prilagođavanjem na krize" već smo se toliko promenili da se ne možemo porediti sa društvom koje smo bili 1950-tih godina. Promenila se i naša prirodna sredina.

Ovih dana se mnogo govori o okolini. Ali, dok se uglavnom misli na prirodno zelenilo, čiste reke i svež vazduh, postoji i jedna druga, podjednako važna sredina - sredina droge. Sredina našeg načina života je postala zagađena. Naš način razmišljanja je postao zagađen. Naša sposobnost da vladamo sopstvenom sudbinom postala je zagađena. Suočeni smo sa promenama koje zagađuju naše razmišljanje do te mere da ne znamo šta da mislimo. „Sredina promena" uništava našu zemlju. Naša mogućnost odlučivanja je toliko mala da je to stanje dovelo do teškoća i zbunjenosti.

Danas se okrećemo prema grupnim rešenjima svojih problema, umesto individualnim. Za rešavanje problema ne koristimo se sopstvenim mogućnostima. Glavnu ulogu u tome ima veliki porast upotrebe droge. Ta strategija se provodi namerno. Osmislili su je naučnici nove nauke, društveni inženjeri i šeprtlje, a meta joj je najranjivije područje - naše mišljenje o nama samima, tj. način na koji sami sebe doživaljavamo, što nas na kraju dovodi do toga da postajemo ovce koje vode na klanje. Postalo smo zbunjeni mnoštvom izbora i odluka koje moramo da donesemo pa nas je ćela ta sredina napravila malodušnima.

Nama manipulišu beskrupulozni ljudi, a da toga nismo ni svesni. Ovo se posebno odnosi na trgovinu drogom i sada se nalazimo na prelaznoj fazi u kojoj nam se može podmetnuti promena našeg ustavnog oblika vlasti, koja je pod Bušovom vlašću napravila divovski korak napred. Iako uprkos svim dokazima koji govore suprotno još ima onih koji tvrdokorno i dalje govore: „To se ne može dogoditi u Americi", istina je sledeća: **to** se već **dogodilo.** Naša volja da se odupremo događajima koji nam se ne sviđaju je polako, ali sistematično, nagrizana i uništavana. Oduprećemo se, reći će neki, ali nas neće biti mnogo koji smo spremni pa ćemo ostati manjima.

Trgovina drogom je podmuklo promenila našu okolinu. Navodni „rat protiv droge" je obična farsa. Nema ga u dovoljno kvalitetnoj meri da bi potomci Britanske istočno-indijske kompanije uopšte brinuli o njemu. Zajedno s kompjuterizacijom, mozgovi su nam skoro potpuno isprani, a sposobnost da se odupremo nametnutim promenama nam je oduzeta. To nas dovodi do jedne druge sredine - sredine u kojoj se vrši **kontrola ljudi,** poznata i pod nazivom **kontrola ličnih informacija,** bez koje vlade ne mogu da igraju svoju igru brojki.

Kako stoje stvari, mi, narod, nemamo apsolutno nikakav način da saznamo šta vlada o nama zna ili ne zna. Vladini kompjuterski dosijei nisu podvrgnuti kontroli šir» javnosti. Da li smo tako glupi da verujemo kako su lični podaci svetinja? Zapamtite da u svakom društvu postoje bogate i moćne porodice koje imaju vlast nad agencijama za sprovođenje zakona. Dokazao sam postojanje takvih porodica. Ako te familije požele da nešto saznaju o nama, nemojte da mislite kako im to neće poći za rukom. Te porodice veoma često imaju po jednog člana u Komitetu 300.

Uzmite na primer Kisindžera, koji ima sopstvene dosijee preko stotinu hiljada ljudi, ne samo iz SAD-a, već i iz celog sveta. Da li se i mi nalazimo na njegovom popisu neprijatelja? Da li preterujem? Ne, nimalo. Uzmite na primer, masonsku ložu P2 i Komitet Monte Karlo, koji imaju takve popise sa desetinama hiljada imena. Kisindžer je slučajno jedan od njih. Ima i drugih „privatnih" obaveštajnih agencija, kao što je INTEL, koje ćemo upoznati kasnije.

Jedan od načina pristizanja heroina u Evropu je preko Kneževine Mona ko. Heroin stiže sa Korzike, trajektima koji tokom leta redovno prolaze iz među Korzike i Monte Karla. Niko ne proverava šta se u njih tovari, niti šta se istovara. Kako između Francuske i Monte Karla nema granice, droga, i to uglavnom heroin (delimično obrađeni opijum), teče preko te otvorene grani ce Monaka do laboratorija u Francuskoj ili, ako je već prerađen heroin, di rektno u distribuciju. * . <• *t*> N? . ,

Porodica Grimaldi bavi se krijumčarenjem droge već vekovima. Budući da je princ Ranije postao pohlepan i počeo da ubire velike količine ovako stečenih prihoda, princeza Grejs je ubijena u „automobilskoj nesreći". Ranije je potcenio moć Komiteta, čiji je i sam član. Ulje u kočnicama „rovera" koji je princeza vozila bilo je tako podešeno da je posle svakog pritiska kočnice određena količina iscurela, tako da kada je došla do jedne od najopasnijih krivina više nije bilo ulja u kočnicama, pa je automobil preleteo preko kamenog zida, pao u provaliju duboku pedeset metara i potpuno se raspao.

Operativci Komiteta 300 su učinili sve što je moguće kako bi sakrili istinu o ubistvu princeze Grejs. Njen „rover" i danas je u posedu francuske policije, pokriven prekri vačem, smešten u prikolicu kojoj niko ne sme da se približi, a kamoli da je pregleda ili ispituje. Signal za smaknuće princeze Grejs

snimila je prisluškivačka stanica britanske vojske na Kipru, a dobro pozicionirani izvori veruju kako su naređenje izdali Komitet Monte Karlo i masonska loža P2.

Trgovina drogom, koja je u rukama Komiteta 300 je zločin protiv čovečanstva, ali uslovljeni i smekšani dugogodišnjim neprestanim bombardovanjem Tavistok instituta, svoju manje-više promenjenu okolinu kada je u pitanju trgovina drogom prihvatili smo kao „preveliki" problem da bi ga mogli resiti. To nije tačno. Ako smo mogli da dignemo na noge ćelu naciju, da opremimo milione američkih vojnika i pošaljemo ih u rat u Evropu, u koji nismo smeli da se petljamo, ako smo mogli da pobedimo veliku silu, onda možemo da uništimo i trgovinu drogom, istim taktikama koje smo primenili u Drugom svetskom ratu.

Logistički problemi koje smo morali da resimo kada smo ulazili u Drugi svetski rat su nam i danas nepojmljivi. A ipak smo uspeli da sve probleme prebrodimo uspešno. Kako to onda da je nemoguće da porazimo tako dobro određenog neprijatelja, daleko manjeg i slabijeg od ondašnje Nemačke, i to sa daleko naprednijim oružjem i opremom za prisluškivanje, kakvu danas posedujemo? Pravi razlog zbog koga se problem droge ne iskorenjuje je taj što je trgovina u rukama najviših porodica celog sveta, kao deo koordinisanog divovskog aparata za zaradu novca.

1930. godine britanska kapitalna ulaganja u Južnoj Americi bila su znatno veća od onih u britanskim „dominionima". Grem, čovek koji je autoritet kada su u pitanju britanska ulaganja u inostranstvu, izjavio je da su britanska ulaganja u Južnoj Americi „premašila milion milijardi funti". Zapamtite, bilo je to 1930. godine, a u to vreme milion milijardi je bio ogroman novac. Koji je bio razlog tako velikim ulaganjima u Južnoj Americi? Jednom rečju - droga.

Plutokratija koja kontroliše britanske banke imala je novac u svojim rukama, pa je i tada, kao i sada, izmislila vrlo cenjenu fasadu kao pokriće onoga što je zaista radila. Niko nikoga od njih nije nikada zatekao isprljanih ruku. Uvek su imali svoje plaćenike, kao i danas, spremne da preuzmu odgovornost ako stvari krenu kako ne treba. I tada su, kao i danas, njihove veze sa trgovinom drogom bile u najbolju ruku tanke. Niko nikada nije uspeo da upre prstom u cenjene i „plemenite" bankarske porodice Velike Britanije, čiji su pripadnici članovi Komiteta 300.

Od velike važnosti je činjenica da su samo četrnaestorica predstavnika u Britanskom parlamentu bili kontrolori tog ogromnog carstva. Najistaknutiji medu njima su bili ser Čarls Beri i porodica Čemberlen. Ti gospodari novca imali su puno posla u zemljama kao što je Argentina, Jamajka i Trinidad, koje su postale velike praonice novca za njihovu trgovinu drogom. Ti britanski plutokrati su držali „domaće ljude" (locals, kako su ih s prezrenjem zvali), na nivou golog preživaljavanja, jedva iznad nivoa ropstva. Bogatstva izuvučena iz trgovine drogom na Karibima bila su ogromna.

Te plutokrate skrivale su se iza kompanija kao što su Trinidad Leaseholds Limited, ali je **prava lova,** tada i sada, dolazila od droge. Tako se to i danas radi, jer saznajemo kako se bruto nacionalni proizvod (BNP) Jamajke skoro u celini sastoji od prodaje ganje - vrlo snažne vrste marihuane. Mehanizam za obavljanje trgovine ganjom su osigurali Dejvid Rokfeler i Henri Kisindžer, pod nazivom „Caribbean Basin Initiative" (Inicijativa za Karipski bazen).

,4: Sve do nedavno prava istina 0 trgovini opijumom u Kini bila je praktično nepoznata, budući da je bila prikrivena na najbolji mogući način. Dok sam bio profesor, mnogi studenti su mi dolazili i pitali me zašto su Kinezi toliko voleli da puše opijum. Bili su zbunjeni, kao što su i danas mnogi zbunjeni protivrečnim pričama 0 tome šta se u stvari događalo u Kini. Većina ih je mislila kako su kineski radnici jednostavno kupovali opijum na nekoj pijaci i pušili ga ili su odlazili u neku od hiljade opijumskih jazbina kako bi na trenutak zaboravili svoju bedu.

J Istina je sledeća: snabdevanje Kine opijumom je bio britanski monopol, **službeni** monopol britanske Vlade i službena britanska politika. Britanska prodaja indijskog opijuma u Kini bila je jedna od najbolje čuvanih tajni oko koje su stvorene mnoge zavaravajuće legende, kao što je ona 0 Klivu od Indije *("Clive of India")* i priča 0 očajničkoj hrabrosti britanskih vojnika u Indiji za slavu „Carstva", koje je tako dobro napisao Radjard Kipling, i priča 0 „jedrenjacima za prevoz čaja", koji prevaljuju okeane sa svojim tovarima kineskog čaja za salone visokog društva viktorijanske Engleske. Istina 0 britanskog okupaciji Indije i 0 britanskim Opijumskim ratovima jedna je od najpodlijih laži zapadne civilizacije.

Skoro 13 % indijskih prihoda u vreme britanske vlasti dolazilo je od prodaje bengalskog opijuma visokog kvaliteta distributerima droge u Kini, koji su bili pod britanskom upravom. Kineska kopnena misija - tadašnji Bitlsi - napravila je izvrstan posao širenja upotrebe opijuma medu siromašnim kineskim radnicima (coolies, kako su ih zvali). Nisu se ti zavisnici odjednom pojavili iz vedra neba, kao ni tinejdžerski zavisnici u SAD-u. **Moramo da zapamtimo da su u oba slučaja oni namerno stvoreni.** U Kini je prvo stvoreno tržište opijuma, a onda je to tržište popunjeno opijumom iz Bengala. Na isti način je u SAD-u prvo stvoreno tržište marihuane i LSD-a, metodama koje sam već opisao, a potom su ga britanske plutokrate i njihovi amerčki rođaci, uz pomoć gospodara britanskog bankarskog aparata, popunili.

Unosna trgovina drogom je jedan od najgorih primera zarade novca na ljudskoj bedi. Drugi je legalna trgovina drogom, koju vode farmaceutske kuće u vlasništvu Rokfelera. Najviše ih ima u SAD-u, ali ih ima i u Švajcar-skoj, Francuskoj, Velikoj Britaniji, a imaju punu podršku Američkog Medicinskog udruženja (American Medical Association, AMA). Prljave transakcije droge i tako stečen novac teku preko londonskog Sitija, Hong Konga, Du-baija i u poslednje vreme Libana, zahvaljujući izraelskoj invaziji na tu zemlju.

Postoje ljudi koji ne veruju u ove tvrdnje. „Pogledajte poslovne kolumne u *Fajnanšl Tajmsu",* reći će takvi. „Nemojte mi govoriti kako je sve to povezano s novcem od droge?" Naravno da jeste, ali nemojte ni na trenutak da pomislite da će plemeniti engleski lordovi i dame o toj činjenici otvoreno da razgovaraju. Sećate li se Britanske istočno-indijske kompanije? Zvanič-no, njen posao je bio trgovina čajem.

List *The London Times* nikada se nije usudio da svojim čitaocima kaže kako je nemoguće imati tako **ogromne zarade** na čaju, niti je taj prestižni časopis ikada mogao i da nasluti kako trgovinu opijumom vode oni koji svoje slobodno vreme provode po mondenskim londonskim klubovima ili igraju polo u Kraljevskom klubu Vindzor (Royal Windsor Club), niti da su džentlmeni-službenici koji su u Indiju odlazili u službi Britanskog Carstva, svoje ogromne plate dobijali od novca stečenog isključivo na bedama miliona kineskih coolija zavisnih od opijuma.

Trgovinom drogom je upravljala uzvišena Britanska istočno-indijska kompanija, čije uplitanje u politička, verska i ekonomska pitanja u Sjedinjenim Američkim Državama ova zemlja veoma skupo plaća već više od 200 godina. Upravni odbor Britanske istočno-indijske kompanije, njih 300, bili su stalež iznad običnog stada. Bili su toliko moćni da, kako je jednom rekao lord Bertrand Rasel, ,,i Bogu mogu dati savet kada bude imao problema na nebu". Ne smemo ni da pomislimo da se u međuvremenu nešto promenilo. Među članovima Komiteta 300 i danas preovladava **potpuno** identičan stav i upravo zato sebe nazivaju „Olimpijcima".

t Kasnije se Britanska Kruna, tj. kraljevska porodica, priključila trgovini Britanske istočno-indijske kompanije i njome se koristila kao sredstvom za proizvodnju opijuma u Bengalu i drugde u Indiji, te takozvanim „tranzitnim carinama" kontrolisala izvoz opijuma u Kinu. Drugim recima, Kruna je naplaćivala porez svim proizvođačima opijuma koji su kao takvi bili uredno registrovani kod državnih vlasti i svoj opijum slali u Kinu.

Do 1896, kada je trgovina drogom još uvek bila „ilegalna" (ta reč se koristila zbog izvlačenja što većih poreza od proizvođača opijuma; nikada nije bilo ni najmanjeg pokušaja da se zaustavi trgovina opijumom), ogromne količine opijuma su se izvozile iz Indije „kineskim brodovima za prevoz čaja" („China Tea Clippers"), istim onim jedrenjacima oko kojih su sazdane priče i legende, koji su tobože, prevozili bale čaja iz Indije i Kine na londonske pijace.

TI lordovi i dame iz Britanske istočno-indijske kompanije bili su tako drski da su tu smrtonosnu stvar pokušali da prodavaju vojnicima na obe strane u Američkom građanskom ratu, i to u obliku „tableta protiv bolova". Da li je moguće zamisliti šta bi se dogodilo da im je plan uspeo? Svi vojnici, njih stotine hiljada, napustili bi ratište potpuno zavisni od opijuma. Bitlsi su, nešto kasnije, bili daleko uspešniji u stvaranju miliona tinejdžerskih zavisnika.

Bengalski trgovci i njihovi britanski kontrolori i bankari postali su debeli i gramzivi od velikih količina novca koji se iz džepova bednih kineskih coolija slivao u kovčege Britanske istočno-indijske kompanije. Zarada te kompanije, čak i u ono vreme, daleko je nadmašivala jednogodišnju zaradu Dženeral Motorsa, Forda i Krajslera zajedno, i to u njihovim najboljim godinama. Običaj da se zarađuju ogromne količine novca na drogi do 1960-tih

godina su održavali „legalni" trgovci smrću, poput proizvođača LSD-a, Sandoze, i proizvođača valijuma Hofmana la Ročea. Troškovi Hofmana La Ročea za kupovinu sirovina i proizvodnju jednog kilograma valijuma iznose 3 dolara (2,2 funte). Distributerima se prodaje po ceni od 20.000 dolara po kilogramu. Dok stigne do potrošača, cena valijuma je porasla na 50.000 dolara po kilogramu. Valijum je ,,lek" koji se konzumira u ogromnim količinama u Evropi i Americi. To je, verovatno, najčešće konzumirani lek te vrste na ćelom svetu.

Hofman la Roče takođe radi i sa vitaminom C. Proizvodnja košta 1 cent po kilogramu. Taj proizvod im donosi zaradu od 10.000%. Kada je jedan moj prijatelj upozorio na tu zločinačku kompaniju, koja je sa ostalim proizvođačima istih proizvoda sklopila monopolske ugovore i time prekršila zakone Evropske ekonomske zajednice, uhapsili su ga na švajcarsko-italijanskoj granici i odveli u zatvor. Švajcarska policija je pretila njegovoj supruzi sve dok ova njije počinila samoubistvo. Kao britanskog državljanina, spasio ga je britanski konzul u Bernu čim je saznao za njegovu nevolju. Izbavio ga je iz zatvora i avionom poslao iz Švajcarske. Ostao je bez žene, bez posla i bez plate, jer se usudio da obelodani tajne kompanije Hofman la Roče. Svajcarci vrlo ozbiljno shvataju svoj Zakon o industrijskoj špijunaži.

Setite se ovoga kada sledeći put vidite one prelepe reklame sa švajcarskim skijaškim visoravnima, lepim satovima, ogromnim planinama i satovi-makukavicama. To nije Švajcarska. Švajcarska je zemlja pranja multimilion-skih iznosa prljavog novca, koje obavljaju najveće švajcarske bankarske kuće. Ona je „legalni" proizvođač droge za Komitet 300. Švajcarska je postala „sigurno utočište" za novac Komiteta 300 i za njihova tela u vreme globalne katastrofe.

Ali, upozoravam vas, čovek može da upadne u grdne probleme sa švajcarskim vlastima zbog odavanja bilo kakvih podataka o tim sramnim radnjama. Svajcarci to smatraju „industrijskom špiojunažom", za koju se obično dobija 5 godina zatvora. Lagodnije je praviti se kako je Švajcarska lepa i čista zemlja, umesto da podižemo tepihe i prekopavamo po njenim kantama za otpatke.

1931. godine generalni direktori takozvanih „pet velikih" britanskih kompanije za svoje delatnosti pranja novca od droge su dobili nagradu - plemić-

ku titulu Peer. Ko odlučuje o takvim stvarima i dodeljuje takve počasti? Engleska kraljica, koja dodeljuje počasne titule ljudima na najvišim položajima u trgovini drogom. Britanskih banaka koje deluju u toj strašnoj trgovini ima oliko da ih je nemoguće nabrojati, ali evo nekoliko najvećih:

- *The British Bank of the Middle East*
- *Midland Bank*
- *National and Westminster Bank*
- *Bardays Bank*
- *Royal Bank of Canada*
- *Hong Kong and Shangai Bank*
- *Baring Brothers Bank.*

"■ Mnoge komercijalne banke su do grla u splačinama profita od trgovine drogom, poput recimo Hambros banke, na čijem je čelu Sir Jocelvn Hambro. Za veoma zanimljivu veliku studiju o trgovini opijumom u Kini, čoveku bi trebalo da bude dostupan India Office (Kancelarija za Indiju) u Londonu. Ja sam uspeo da odem tamo zahvaljujući tome što sam radio u obaveštajnoj službi i dobio sam veliku pomoć od osobe kojoj su povereni dokumenti i radovi pokojnog profesora Frederika Velsa Viliamsona, u kojima sam našao veliki broj podataka o trgovini opijumom koju je u 18. i 19. veku u Indiji i Kini sprovodila Britanska istočno-indijska kompanija. Kada bi se samo ti dokumenti mogli izneti u javnost, kakva oluja bi se nadigla nad glavama okrunjenih evropskih zmija otrovnica!

Danas se trgovina drogom donekle premestila. Jeftiniji kokain je preuzeo dobar deo severnoameričkog tržišta. Tokom 1960-tih godina zapretila je opasnost da će poplava heorina iz Hong Konga, Libana i Dubaija progutati Sjedinjene Američke Države i Zapadnu Evropu. Kada je potražnja premašila ponudu, prešlo se na kokain. Ali danas, na kraju 1991, taj trend se preokrenuo. Danas je heroin opet u prednosti, iako je tačno i to da je kokain još uvek zastupljeniji medu siromašnim slojevima.

Heorin, kako kažu, više zadovoljava zavisnike. Delovanje je daleko snažnije i duže traje nego kod kokaina, a i međunarodna pažnja je manje usmerena na proizvođače heorina nego na kolumbijske dobavljače kokaina. Osim

toga, vrlo mali su izgledi da će SAD preuzeti bilo kakve ozbiljne mere za zaustavljanje proizvodnje opijuma u Zlatnom trouglu, koji je pod vlašću Kineske vojske. Izbio bi ozbiljan rat kada bi bilo koja zemlja pokušala da preseče tu trgovinu. Ozbiljan napad na trgovinu opijumom doveo bi do kineske vojne intervencije.

Britanci to znaju. Oni nemaju nikakvih nesuglasica s Kinom, s izuzetkom povremenih prepirki o tome ko dobija veći deo kolača. Velika Britanija je upletena u trgovinu opijumom u Kini već više od dvesta godina. Niko neće biti toliko glup da počne da ljulja taj brod, kada milioni miliona dolara pristižu na bankovne račune britanske oligarhije i kada trgovina zlatom na hongkongškom tržištu zlata premašuje trgovinu zlatom u Londonu i Njujor-ku zajedno.

Pojedinci koji sebi lepo zamišljaju kako mogu da sklope neki posao sa nekim malim kineskim ili burmanskim gospodarom droge u brdima Zlatnog trougla nemaju pojma u šta se upuštaju. Da znaju, ne bi nikada ni zucnuli o obustavi trgovine opijumom. Čim o tome govore jasno je da im nisu poznate razmere ni složenosti kineske trgovine opijumom.

Britanske plutokrate, ruski KGB, CIA, američki bankari - svi su u kolu s Kinom. Da li bi iko kao pojedinac mogao da zaustavi ili čak napravi i najmanje pomeranje u toj trgovini? Bilo bi apsurdno tako nešto i zamisliti. Šta je heroin i zašto je on danas cenjeniji od kokaina? Po recima priznatog stručnjaka za to područje, profesora Galena, heroin je derivat opijuma - droge koja otupljuje osećanja i dovodi do dugog spavanja. Upravo to većina zavisni-ka i želi, a to stanje se zove „biti u rukama Morfeja". Opijum je droga koja, medu svim čovečanstvu poznatim drogama stvara najveću zavisnost. Mnogi farmaceutski lekovi sadrže opijum u različitim količinama, a veruje se da se i papir koji se koristi za proizvodnju cigareta prvo impregnira opijumom i da zato pušači postaju zavisni o pušenju.

Seme maka iz koga se dobija opijum bilo je dugo poznato indijskim vračevima, koji su to seme mešali s čajem i napitak davali opasnim protivnicima. Koristi se i kao lek protiv bolova i u tom smislu je velikim delom zamenio hloroform i druge anestetike iz prošlosti. Opijum je bio popularan u svim mondenskim klubovima viktorijanske Engleske i nije bilo nikakva tajna da ga ljudi poput braće Haksli obilno koriste. Svi pripadnici kulta Orfeja-Dionizija u he-

lenističkoj Grčkoj i Ozirisa-Horusa u ptolomejskom Egiptu, koje je viktorijansko društvo oberučke prihvatilo, pušili su opijum. Bilo je to „in".

Pušili su ga i neki koji su se 1903. godine sastali u hotelu St. Ermins kako bi odlučili u kakvom ćemo svetu živeti. Potomci učesnika na sastanku u hotelu St. Ermins danas se mogu naći u Komitetu 300. Upravo su ti takozvani svetski lideri doveli do svih promena u našoj okolini koje su omogućile širenje upotrebe droge do te mere da ju je nemoguće zaustaviti postojećim zakonskim procedurama i politikom. Ovo posebno vredi za velike gradove, jer veliki broj ljudi može da sakrije veliki deo onoga što se tamo događa.

Mnogi pripadnici krugova kraljevskih porodica bili su redovni konzumenti opijuma. Jedan od njihovih omiljenih pisaca bio je Kodenhove-Kalergi, koji je 1932. godine napisao knjigu pod naslovom *Revolution Through Techno-logy (Revolucija tehnologijom),* koja je bila program za povratak sveta u srednjevekovno društvo. Ta knjiga je postala radni dokument na temelju kojeg je Komitet 300 napravio planove za deindustrijalizaciju sveta, počevši od Sjedinjenih Američkih Država. Tvrdeći kako su pritisci od prenapučenosti sveta ozbiljan problem, Kalergi je savetovao povratak na, kako je to nazvao, „otvoreni prostor". Da li vam ovo zvuči kao Crveni Kmeri i Pol Pot? Evo nekih odlomaka iz te knjige:

> *Po svojoj infrastrukturi, grad budućnosti će biti sličan gradu Srednjeg veka... a oni koji, zbog profesije i posla, ne budu osuđeni na život u gradu, ići na selo. Naša civilizacija je kultura velikih gradova pa je ona stoga fabrika močvare, koju su stvorili degenerisani, bolesni i dekadentni ljudi, koji su, svojom ili tuđom voljom, završili u toj slepoj ulici života.* Zar nije ovo blizu onoga što je „Ankar Vot" dao kao „svoje" razloge za depopulaciju Pnom Pena.

Prve pošiljke opijuma stigle su iz Bengala u Englesku 1683. godine, u „jedrenjacima za prevoz čaja" Britanske istočno-indijske kompanije. U Englesku su ga dovezli kao test, ogled, da vide da li se običan engleski puk, sitni posednici i niži slojevi, može navući na uzimanje droge. Bilo je to ono što bismo danas mogli da nazovemo „eksperimentalnim marketingom" za novi proizvod. Ali, čvrsti seljaci i uveliko izrugani „niži slojevi" bili su sazdani od čvrstog materijala pa je eksperimentalni marketing doživeo potpuni krah. „Niži slojevi" britanskog društva su odlučno odbili da puše opijum.

Plutokrate i oligarsi iz londonskog visokog društva počeli su da tragaju za tržištem koje neće biti tako otporno, nesavitljivo. Takvo tržište su pronašli u Kini. U dokumentima koje sam proučio u Kancelariji za Indiju, pod oznakom *Miscallaneous Old Records {Razni stari dokumenti),* pronašao sam potpunu potvrdu kakvu sam samo mogao da poželim kao dokaz da je trgovina opijumom u Kini zaista procvetala posle osnivanja „Kineske kopnene misije", koju je finansirala Britanska istočno-indijska kompanija, kao navodno hrišćansko misionarsko društvo, dok su njeni pripadnici u stvarnosti bili muškarci i žene za „proturanje" novog proizvoda koji se uvodio na kinesko tržište, a taj novi proizvod je bio **opijum.**

Ovo sam potvrdio i kasnije, kada sam dobio pristup dokumentima Dir Džordža Birdvuda u pisarnici Kancelarije za Indiju. Ubrzo nakon što su misionari Kineske kopnene misije počeli da besplatno daju uzorke opijuma *co-olijima* i pokazuju im kako se puši, u Kinu su počele da pristižu ogromne količine opijuma. Ni Bitlsi taj posao ne bi bolje obavili. (U oba slučaja trgovinu drogom odabrila je engleska kraljevska porodica, koja je otvoreno podržavala Bitlse.) U onome u čemu je Britanska istočno-indijska kompanija doživela neuspeh u Engleskoj, dozi vela je uspeh mimo svih očekivanja u Kini, čiji su milioni siromaha pušenjem opijuma pokušavali da pobegnu iz svakidašnje bede.

Širom Kine su počele da niču opijumske jazbine, a u velikim gradovima poput Šangaja i Kantona na stotine hiljada bledih Kineza je otkrilo kako lula opijuma naizgled čini život podnošljivim. Britanska istočno-indijska kompanija je nesmetano delovala više od 100 godina, dok se kineska Vlada nije probudila. Prvi zakoni protiv pušenja opijuma doneti su tek 1729. godine. To se članovima odbora Britansko istočno-indijske kompanije, a bilo ih je 300, nije ni najmanje svidelo. Nije bilo nijednog koji bi popustio pa se Kompanija ubrzo našla u pravom ratu protiv kineske vlasti.

Kompanija je već uspela da uzgoji seme maka koje je davalo najkvalitetniji opijum iz makova sa područja Benaresa i Bihara u dolini reke Gangeš u Indiji, koja su bila u celini u njihovim rukama. Taj opijum je dostizao najveću cenu, dok se opijum nižeg kvaliteta, iz drugih delova Indije, prodavao po nižoj ceni. Ne želeći da izgubi svoje unosno tržište Britanska Kruna se upustila u bitku s kineskom vojskom i porazila je. Na isti način ame-

rička Vlada navodno danas bije bitku protiv trgovaca drogom i kao i Kina trpi ogromne poraze. Ipak, postoji jedna velika razlika: kineska vlast se borila kako bi pobedila, dok američka Vlada nema nikakve želje da tu bitku dobije, što objašnjava tako veliku fluktuaciju osoblja u Agenciji za suzbijanje narkotika (DEA-i).

U poslednje vreme opijum visokog kvaliteta putuje iz Pakistana do Makre na pustoj pakistanskoj obali, odakle se brodovima prevozi u Dubai, gde se razmenjuje za zlato. Kažu da je to delimično razlog zbog koga je danas heroin privlačniji od kokaina. Trgovina heroinom je diskretnija. Nema ubistava visokih državnika, što je u Kolumbiji postalo gotovo svakodnevno. Pakistanski opijum ne postiže cenu onoga iz Zlatnog trougla polumeseca (iranski opijum). To je uveliko podstaklo proizvodnju i prodaju heroina, koji bi ubrzo mogao da potuče kokain i postane droga broj jedan.

Već godinama se u visokim krugovima engleskog društva zločinačka trgovina opijumom pominje kao „plen Britanskog Carstva". Uzvišenim pričama o hrabrosti na prevoju Harbar zamaskirana je ogromna trgovina opijumom. Britanska vojska bila je stacionirana na tom prevoju da bi štitila karavan sirovog opijuma od pljački pripadnika brdskih plemena. Da li je britanska kraljevska porodica znala za to? Morala je da zna. Šta bi inače navelo britansku Krunu da drži vojsku na tom području, na kojem bije bilo ničega vrednog osim unosne trgovine drogom? Bilo je veoma skupo izdržavati ljude pod oružjem u toj dalekoj zemlji. Mora da je Njeno Veličanstvo pitalo zašto su te vojne jedinice tamo prisutne. Sigurno ne zato da bi igrali polo u vojničkoj menzi.

Britanska istočno-indijska kompanija bila je ljubomorna na svoj monopol na opijum. Budućih konkurenata rešavala se po kratkom postupku. U jednom zapaženom procesu iz 1791. godine neki Voren Hastings bio je optužen da je pomagao prijatelju da uđe u trgovinu opijumom na štetu Britanske istoč-noindijske kompanije. Formulacija koju sam našao u dosijeu tog slučaja, koji se nalazio u Kancelariji za Indiju, donekle daje uvid u razmere trgovine opijumom: *„Hastings je optužen da je sklopio ugovor o četvorogodišnjoj nabavci opijuma za Stivena Salivena, bez oglašavanja iste, pod uslovima koji su veoma očigledni i bezrazložno preterani, a u svrhu sticanja trenutnog bogatstva za navedenog gospodina Viliama Salivena"* (naglasio autor).

Kako je Britanska istočno-indijska kompanija, tj. britanska Vlada, imala monopol na trgovinu opijumom, jedini kojima je bilo dozvoljeno da steknu trenutna bogatstva bilo „plemstvo", „aristokratija", engleske plutokratske i oligarhijske porodice, čiji mnogi potomci danas sede u Komitet 300, baš kao i njihovi preci u Veću 300 koje je upravljalo Britanskom istočno-indijskom kompanijom. Autsajderi kao što je gospodin Saliven brzo su upadali u nevolje sa Krunom, ako bi pokušali sebi da pomognu oko ulaska u taj opijumski biznis čije se zarade mere u milijardama.

Ugledni ljudi iz Britanske istočno-indijske kompanije, s njenim popisom od 300 članova veća, bili su članovi svih naučnih džentlmenskih klubova u Londonu, a većina njih su bili i zastupnici u Parlamentu, dok su ostali, i u Indiji i u Engleskoj, bili sudije. Da bi brod pristao u neku od Kineskih luka bilo je potrebno imati pasoš kompanije. Kada je nekoliko njuškala stiglo u Kinu da bi istražilo ulogu Krune u toj unosnoj trgovini, sudije Britanske istočno-indijske kompanije su im oduzeli pasoše i tako im efikasno onemogućili ulazak u Kinu.

Nesuglasice s kineskom vladom bile su uobičajene. Kina je donela zakon, Jung Čengov edikt iz 1729. godine, kojim je zabranila uvoz opijuma, ali je Britanska istočno-indijska kompanija sve do 1753. godine uspevala da održava opijum na popisu uvoznih artikala kineskih carina. Carinska tarifa je iznosila tri taela po bali opijuma. Specijalna engleska tajna služba (tadašnji 007) brinula se o potkupljivanju problematičnih kineskih službenika, a kada to nije bilo moguće, jednostavno su bili ubijeni.

Od 1729. godine svaki britanski monarh je stekao ogroman novac od trgovine drogom, a to važi i za osobu koja danas sedi na engleskom prestolu. Njihovi ministri su se brinuli da se bogatstva slivaju u kovčege kraljevske porodice. Jedan od takvih ministara bio je i ministar kraljice Viktorije, lord Palmerston. Tvrdoglavo je verovao da se ne srne dozvoliti ništa što bi zaustavilo britansku trgovinu opijumom u Kini. Njegov plan je bio da se obezbede velike količine opijuma za članove kineske Vlade, kako bi neki od njih postali pohlepni. A onda bi im Britanci prekinuli dostavu i kada kineska vlada bude na kolenima, ponovo bi započeli s nabavkama, ali sada po znatno većoj ceni, i na taj način bi zadržali monopol uz pomoć same kineske Vlade. Ali plan nije uspeo.

Kineska vlada je reagovala tako što je uništila velike pošiljke opijuma u skladištima, a od britanskih trgovaca zatražila da svaki potpiše poseban sporazum kako više neće uvoziti opijum u Kinu. Britanska istočno-indijska kompanije je odgovorila slanjem desetine brodova natovarenih opijumom da se usidre na putevima za Makao. Potom taj opijum nisu prodavali pojedinci, već kompanije povezane s Britanskom istočno-indijskom kompanijom. Poverenik kineske vlae Lin je rekao: „Na engleskim brodovima koji sada leže na putevima ove zemlje (Makao) ima toliko opijuma koji se nikada neće vratiti u zemlju iz koje je potekao i ne bih se iznenadio kada bih čuo da je prokrijumčaren u zemlju pod američkom zastavom." Linovo proročanstvo se pokazalo neverovatno tačno.

Opijumski ratovi protiv Kine su imali svrhu, kako je rekao lord Palmerston, „da se Kinezi stave tamo gde im je mesto". To je uradila britanska vojska. Jednostavno, nije bilo govora o zaustavljanju te ogromne, unosne trgovine koja je britanskim oligarhijskim feudalnim lordovima donosila neizrecive iznose novca, ostavljajući za sobom milione kineskih zavisnika. Kasnijih godina kineske vlasti su od Velike Britanije zatražile da im pomogne da rese taj ogromni problem. Pomoć su i dobili. Od tada je svaka kineska vlada shvatala vrednost saradnje s Velikom Britanijom, umesto da se protiv nje bore (a to je vredelo i za vreme krvave vladavine Mao Ce Tunga). Ako danas i dođe do nesuglasica između te dve zemlje, reč je, kao što sam i rekao, samo o tome ko ima pravo na koliki deo u toj trgovini.

Da pređemo na noviju istoriju: kinesko-britansko partnerstvo je učvršćeno Hongkongskim sporazumom, kojim je utvrđeno podjednako partnerstvo u trgovini opijumom. Taj sporazum se odvija glatko, uz tek povremene nesporazume. Dok je razvitak trgovine kolumbijskim kokainom okaljan nasiljem i smrću, pljačkama i ubistvima, takvim niskim ponudama nije se dozvolio da ometaju trgovinu opijumom, koja je, kako već rekoh, dok se približavamo kraju 1991. godine, opet u usponu.

Najveći problem koji je u kinesko-britanskim odnosima izbio tokom poslednjih 60 godina ticao se kineskog zahteva za većim komadom tog opijumsko-heroinskog kolača. To je rešeno kada je Velika Britanija pristala da preda Hong Kong potpuno u ruke kineskoj vladi, što će stupiti na snagu 1997.

godine. Ako izuzmemo to, ovi partneri i dalje imaju jednake udele u unosnoj trgovini opijumom, sa sedištem u Hong Kongu.

Britanske oligarhijske porodice iz Komiteta 300, koje su na vrhuncu trgovine opijumom bile do grla u Kini, predale su položaje svojim naslednicima. Pogledajte popis istaknutih britanskih državljana u Kini pa ćete medu njima da nađete članove Komiteta 300. To važi i za Hong Kong. Te plutokrate feudalnog doba, u koje žele da vrate današnji svet, drže u rukama trgovinu zlatom i opijumom, čije je sedište u Hong Kongu. Uzgajivačima opijuma iz Burme i Kine plaća se u zlatu. Nemaju oni poverenja u američke papirne novčanice. To objašnjava ogromni promet na berzi zlata u Hong Kongu.

Zlatni trougao više nije najveći proizvođač opijuma. Tu dvostruku titulu, od 1987. godine deli sa Zlatnim polumesecom (u Iranu), Pakistanom i Libanom. To su glavni proizvođači opijuma, iako opet stižu manje količine iz Avganistana i iz Turske. Trgovina drogom, a posebno trgovina opijumom, ne bi mogla da funkcioniše bez pomoći banaka, što ćemo pokazati u nastavku ove knjige.

Kako se banke, sa svojim naizgled velikim ugledom, uklapaju u trgovinu drogom i sveukupno propratno smeće te trgovine? To je vrlo duga i složena priča, koja bi mogla da bude tema posebne knjige. Jedan od načina na koje banke sudeluju je taj što finansiraju isturene kompanije koje uvoze he-mikalije potrebne za preradu sirovog opijuma u heroin. Hongkongska i Šan-gajska banka (Hong Kong and Shanghai Bank) sa predstavništvom u Londonu u samom je središtu te trgovine preko kompanije zvane **Tejapaibul,** koja posluje sa Hongkongškom i Šangajskom bankom. Šta ta kompanija radi? Ona uvozi u Hong Kong većinu hemikalija potrebnih za proces rafinisanja heroina.

Ona je i najveći dobavljač anhidrida oktene kiselina za Zlatni polumesec i Zlatni trougao, za Pakistan, Tursku i Liban. Taj deo posla se finansira odvojeno, a finansira ga Bangkoška banka Metropoliten (Bangkok Metropolitan Bank). Ta sekundarna aktivnost, povezana sa preradom opijuma, nije u istoj kategoriji sa trgovinom opijuma, ali ipak bankama donosi znatne prihode. Ali izvor pravih prihoda Hongkongške i šangajske banke, kao i svih banaka na tom području, je finansiranje trgovine opijumom.

Trebalo mi je mnogo istraživačkog rada da bih cenu zlata povezao s cenom opijuma. Svima koji su želeli da slušaju govorio sam: „Ako želite da saznate cenu zlata, saznajte cenu kilograma opijuma u Hong Kongu." Svojim kritičarima odgovarao sam ovako: „Pogledajte šta se dogodilo 1977, te kritične godine za zlato." Kineska banka (Bank of China) je šokirala stručnjake za zlato i sve one pametne proroke, kojih je u Americi veliki broj, time što je iznenada i bez upozorenja na tržište ubacila 80 tona zlata.

To je naglo smanjilo cenu zlata. Stručnjaci nisu imali ništa da dodaju osim: „Nismo imali pojma da Kina ima toliko zlata. Odakle je to zlato došlo?" Došlo je iz onih količina koje se Kini isplaćuju na hongkongškom tržištu zlata za ogromne količine opijuma. Današnja kineske politika prema engleskoj istovetna je onoj iz XVIII i XIX veka. Kineska ekonomija koja je povezana sa ekonomijom Hong Konga - a pod tim ne mislim na televizore, tekstilne proizvode, radio prijemnike, satove, piratske kasete ni video igrice, već mislim na opijum/heroin - grdno bi nastradala da nije trgovine opijumom koju deli sa Velikom Britanijom. Više nema Britanske istočno-indijske kompanije, ali su to potomci Veća 300, koji su danas članovi Komiteta 300.

Najstarije britanske oligarhijske porodice koje su na čelu trgovine drogom već 200 godina i danas se bave istim zanatom. Uzmite, na primer porodicu Metson. Ta „aristokratska" porodica jedan je od stepenika trgovine opijumom. Kada je pre nekoliko godina situacija u Kini izgledala malo klimavo, Metsonovi su uskočili i dali Kini pozajmicu od 300 miliona dolara za ulaganje u nekretnine. To je prokazano kao *„zajedničko ulagane Narodne Republike Kine i Banke Metson*". Kada sam u Kancelariji za Indiju u Londonu istraživao dokumenta iz XVIII veka, naišao sam na prezime Metson, a onda je počelo da se pojavljuje svuda - u Londonu, Pekingu, Dubaiu, Hong Kongu, tj. gde god su se spominjali heroin i opijum.

Problem trgovine drogom je u tome što je ona postala opasna po nacionalnu bezbednost. Evo šta je o toj svetskoj opasnosti rekao venecuelanski poslanik pri Ujedinjenim Nacijama:

Problem droge je već prestao da bude samo zdravstveni ili socijalni problem. Pretvorio se u nešto daleko ozbiljnije i dalekosežnije, što utiče na našu nacionalnu bezbednost. Postao je problem nacionalne sigurnosti zato što udara na državnu nezavisnost. Droga nas u svim svojim oblicima - od proizvodnje, preko pro-

daje i komercijalizacije do konzumacije - otuđuje od prirode, jer nam razara naše etičke, verske, političke, istorijske, ekonomske i republikanske vrednosti.

To je upravo način na koji deluju Međunarodna obračunska banka i Međunarodni monetarni fond. Dozvolite mi da bez uvijanja kažem kako te dve banke nisu ništa drugo nego nasilne obračunske institucije za trgovinu drogom. Međunarodna obračunska banka ima zadatak da prodre u svaku zemlju koju Međunarodni monetarni fond želi da potopi, tako što određuje načine i sredstva za lagano oticanje kapitala iz te zemlje. Osim toga, ta banka ne pravi nikakvu razliku između odliva kapitala i opranog novca od droge.

Ona posluje po gangsterskim pravilima. Ako neka zemlja ne želi da se podvrgne MMF-ovoj pljački njenog novca, onda ona kaže nešto što znači upravo ovo: „Dobro, onda ćemo da vas ukrotimo pomoću naših ogromnih zaliha narko dolara". Lako je shvatiti zašto je zlato demonetizovano i zamenjeno papirnim „dolarima", kao svetskom čvrstom valutom. Nije lako ucenjivati zemlju koja ima zlatne zalihe kao onu koja te zalihe ima u papirnim dolarima.

MMF je pre nekoliko godina održao sastanak u Hong Kongu, na kojem je prisustvovao jedan moj kolega. Rekao mi je da je tema tog seminara bilo upravo ovo pitanje. Izvestio me da su agenti MMF-a na tom sastanku iznosili kako mogu doslovno da prouzrokuju navalu investitora na valutu bilo koje zemlje pomoću narko dolara, što bi dovelo do odliva kapitala. Predstavnik banke Credit Suisse i član Komiteta 300, Rainer-Gut, rekao je da može da predvidi situaciju u kojoj će do kraja XX veka krediti i finansije neke države biti pod istim kišobranom. Iako ovom izjavom nije sve rekao, svi učesnici tog seminara su znali tačno o čemu govori.

Od Kolumbije do Majamija, od Zlatnog trougla do Zlatnih vrata, od Hong Konga do Njujorka, od Bogote do Frankfurta, trgovina drogom, a na kraju trgovina heroinom, je **ogroman biznis,** a njima upravljaju, od vrha prema naniže, neke od „najnedodirljivijih" porodica na svetu, od kojih svaka ima najmanje po jednog člana u Komitetu 300. Nije to prodaja droge na ulici. Da bi taj posao tekao glatko, potrebno je mnogo novca i znanja. Za to se brine sistem kojim direktno upravlja Komitet 300

Takve talente je nemoguće videti na njujorškim ulicama i na stanicama podzemne železnice. Prodavci droge na takvim mestima su integralni deo te

trgovine, ali tek kao sitni, povremeno zaposleni. Kažem povremeno zato što samo oni bivaju uhapšeni, a konkurencija neke od njih i pobije. Ali, kome je to važno? Ima toliko novih koji će da zauzmu njihova mesta.

Nije to posao koji bi bio zanimljiv Ministarstvi za malo preduzetništvo. **To je veliki posao** (big business), ogromno carstvo, taj prljavi posao droge. Za taj posao potrebno je da se njime upravlja od vrha prema dole, u apsolutno svakoj zemlji na svetu. Danas je to najveća preduzetnička grana na svetu, veća od svih drugih. Da je zaštićena od vrha prema dnu dokazuje i činjenica da je, kao ni međunarodni terorizam, nije moguće iskoreniti, što svakoj razumnoj osobi govori da njome upravljaju neka od najvećih imena iz krugova kraljevskih porodica, oligarhije i plutokratije, bez obzira na to što se to upravljanje odvija preko posrednika.

Glavne zemlje koje su uzgajivačnice maka i koke su Burma, severna Kina, Avganistan, Iran, Pakistan, Tajland, Liban, Turska, Peru, Ekvador i Bolivija. Kolumbija ne uzgaja koku, ali kao sused Bolivije, vodeća je za rafiniranje kokaina i finansijski je centar trgovine kokainom, mada joj je taj položaj ugrožen otkako je predsednik kidnapovao i zatovrio panamskog generala Norijegu, pa se Panama od tada pretvara u središte pranja novca od droge i finansiranja trgovine kokainom.

Trgovinu heroinom finansiraju Hongkongška banka, londonske banke i neke bliskoistočne banke, kao što je Britanska blisko-istočna banka (British Bank of the Middle East). Liban se ubrzano pretvara u „Švajcarsku Bliskog istoka". Zemlje koje sarađuju u distribuciji i usmeravanju heroina su Hong Kong, Turska, Bugarska, Italija, Monako, Francuska (Korzika i Marselj), Liban i Pakistan. Sjedinjene Američke Države su najveći potrošač narkotika, od kojih prvo mesto zauzima kokain, a primat mu preuzima heroin. Zemlje Zapadne Evrope i jugozapadne Azije su najveći potrošači heroina. Iran ima ogromnu populaciju zavisnika o heroinu - više od dva miliona (podatak iz 1991. godine).

Ne postoji nijedna vlada koja ne zna tačno šta se dešava u pogledu trgovine drogom. 0 pojedinim moćnim članovima tih vlada brine Komitet 300 preko svoje svetske mreže kancelarija. Postane li neki član vlade „težak", uklanja se kao i u slučaju pakistanskog predsednika Ali Buta i italijanskog premijera Alda Mora. Niko nije izvan dosega svemoćnog Komiteta, iako je

Malezija uspela da izdrži sve do danas. Malezija ima najstrožije zakone pro tiv droge na svetu. Posedovanje i najmanje količine droge kažnjava se smrt nom presudom. " "

Poput bugarske kompanije Kinteks, većina malih zemalja je direktno upletena u ovu kriminalnu delatnost. Kamioni Kinteksa su redovno prevozili heroin u Zapadnu Evropu. Ta kompanija ima svoju flotu kamiona, sa znakom Evropske ekonomske zajednice, Trougli međunarodni prevoznik (Triangle International Routier), skraćeno TIR. Postoji nalog da se kamioni s tom oznatkom i brojem za prepoznavanje EEZ-a ne zaustavljaju na graničnim carinama. Kamionima TIR je zvanično dozvoljen prevoz samo kvarljive robe. Oni se, navodno, pregledaju u zemlji porekla, a svaki vozač sa sobom mora da ima dokumentaciju s tog pregleda.

Takva je procedura po međunarodnim sporazumima. Zato kamioni Kinteksa mogu da utovaruju heroin i dokumentuju ga kao „sveže voće ili povrće", a potom da nastavljaju pit po Zapadnoj Evropi i čak ulaze u strogo osigurane baze NATO-a u Severnoj Italiji. Na taj način Bugarska je postala jedna od glavnih zemalja za dopremanje heroina.

Jedini način na koji može da se spreči dostavljanje tih ogromnih količina herona i kokaina na evropska tržišta je ukidanje sistema TIR-a. Odredbe međunarodnog ugovora koje sam upravo spomenuo osmislio je Komitet 300 uz pomoć svojih zapanjujućih mreža i kontrolnih mehanizama, radi olakšavanje prolaza svih vrsta droge u Zapadnu Evropu. Zaboravite na kvarljivu robu! Jedan bivši agent DEA-e (američke Agencije za suzbijanje droge), stacioniran u Italiji, mi je rekao: ,,TIR=DROGA".

Setite se ovoga kada sledeći put pročitate u novinama kako je na aerodromu Kenedi pronađena velika količina kokaina u dvostrukom dnu nečijeg kofera. Opet je neka „budala" koja nije imala sreće platila cenu za svoju kriminalnu delatnost. To su samo „male ribe", bacanje peska u oči javnosti, kako bismo mislili da naša vlada zaista nešto radi po pitanju droge. Uzmite, na primer *Francusku konekciju* - program koji je Nikson preuzeo bez znanja i odobrenja Komiteta 300.

Ukupna količina opijuma i heroina zaplenjena u toj akciji iznosi nešto manje od četvrtine jednog kamiona TIR-a. Komitet 300 se pobrinuo da Nikson plati veliku cenu za relativno malu količinu zaplenjene droge. Nije tu bi-

la važna količina zaplenjene droge, već činjenica da je neko kome su pomogli da dođe u Belu kuću pomislio kako može da radi bez njihove pomoći i odobrenja, ili čak suprotno nalozima koji stižu odozgo.

Mehanizam trgovine heroinom izgleda ovako: primitivna plemena na brdovitim predelima Tajlanda i Burme uzgajaju mak od koga se pravi opijum. U vreme berbe, čašice maka sa semenom se zarezuju žiletom ili oštrim nožem. Kroz posekotinu iscuri smolasta masa koja počinje da se ukrućuje. Ta masa je sirovi opijum. On se potom oblikuje u lepljive kuglice. Uzgajivačima se plaća u zlatnim polugama težine oko jednog kilograma, poznatim kao 4/10, koje se izlivaju u banci Credit Suisse. Te male šipke se koriste samo za tu svrhu - za plaćanje uzgajivačima opijuma - spomenutim pripadnicima plemena. Velikim trgovcima sirovog opijuma ili poluprerađenog heroina na hongkonškom tržištu se plaća zlatnim polugama normalne veličine. Iste metode se koriste i za plaćanje brdskih plemena u Indiji - Balučija - koji se ovim poslom bave još od vremena mogula. U „sezoni droge", kako se zove, na tržištu Hong Konga nastaje poplava trgovine zlatom.

Meksiko je počeo da proizvodi relativno male količine heroina zvanog „meksički smeđi", za kojim postoji velika potražnja u Holivudu. I u toj zemlji trgovinom narkoticima upravljaju najveći državni funkcioneri, koji na svojoj strani imaju i vojsku. Neki proizvođači, „meksičkog smeđeg" zarađuju milione dolara mesečno opskrbljavajući narkoticima svoje klijente u SAD-u. Kada se neki pripadnici meksičke Savezne policije, s vremena na vreme, nahuškaju na preduzimanje akcije protiv proizvođača heroina, odjednom se, kao iz vedra bena, pojavi vojska i „očisti" teren.

Takav slučaj se dogodio u novembru 1991. na jednom izolovanom poljskom aerodromu na području uzgoja opijuma. Pripadnici Odelenja za borbu protiv narkotika meskičke Savezne policije opkolili su taj aerodrom i spremali se da pohapse ljude koji su već tovarili heroin u avion, kada ih je iznenadila jedna vojna jedinica. Vojnici su opkolili pripadnike Federalne policije za borbu protiv narkotika i sistematski ih poubijali. Ta akcija je postala ozbiljna opasnost za meksičkog predsednika Goltarina, koji je kasnije suočen sa odlučnim zahtevima da se sprovede detaljna istraga o tim ubistvima. Goltarin se našao u škripcu: nije mogao da se odupre zahtevima za istragom ni-

ti da sebi priušti da se zameri vojsci. To je prva pukotina takve vrste u meksičkom lancu komandovanja, koji se proteže sve do Komiteta 300.

Sirovi opijum iz Zlatnog trougla se neprekidno dostavljao sicilijanskoj mafiji i na odredišta u Francusku, gde se rafinira u laboratorijama koje su postavljene duž Ažurne obale, od Marselja do Monte Karla. Liban i Turska danas isporučuju sve više rafiniranog heroina, jer je tokom poslednje četiri godine u tim dvema zemljama niklo mnoštvo takvih laboratorija. Takve laboratorije postoje i u Pakistanu, ali ne toliko koliko ih ima, na primer, u Francuskoj.

Maršruta za prevoz opijuma iz Zlatnog polumeseca ide preko Irana, Turske i Libana. Kada je u Iranu na vlasti bio šah, odbio je da dozvoli dalju trgovinu heroinom pa je neko vreme bila obustavljena, dok se Komitet 300 nije pozabavio „njime". Sirovi opijum iz Turske i Libana stiže do Korzike, odakle se brodovima prevozi u Monte Karlo, uz prećutno odobravanje porodice Grimaldi. Pakistanske laboratorije pod pseudonimom „vojnih odbrambenih laboratorija", rafiniraju više heroina nego pre dve godine, ali se rafiniranje najboljeg kvaliteta još uvek obavlja duž francuske sredozemne obale i u Turskoj. I u finansiranju ovih operacija ključnu ulogu imaju banke.

Zaustavimo se na trenutak ovde. Da li treba da poverujemo da se, uz sve moderne i neverovatno napredne tehnike prisluškivanja, uključujući i satelitska snimanja koja stoje na raspolaganju agencijama za sprovođenje zakona u svim navedenim zemljama, ova zla trgovina ne može otkriti i zaustaviti? Kako to da agencije za sprovođenje zakona ne mogu da uđu u te laboratorije i jednostavno ih unište? Ako je to tako, a mi još uvek ne možemo da presečemo trgovinu heroinom, onda naša policijska odelenja za borbu protiv narkotika treba da zovemo „gerijatrija", a ne agencije za suzbijanje droge.

Našim „suzbijačima" droge i malo dete bi moglo da kaže šta treba da urade. Jednostavno treba pratiti sve fabrike u kojima se proizvodi anhidrid oktene kiseline, te **najneophodnije** hemijske supstance bez koje laboratorije ne bi mogle da rafiniraju heroin iz sirovog opijuma. **Zatim treba pratiti taj trag!** Eto, ništa lakše! Kada razmišljam o naporima koje policija za suzbijanje droge ulaže u pronalaženju laboratorija za rafinisanje heroina uvek se setim Pitera Selersa iz serije *Pink Panter.* Čak i neko tako nespretan kao taj

izmišljeni inspektor ne bi imao nikakvih problema da prati anhidrid oktene kiseline od njegovog stvaranja do krajnjeg korisnika.

Vlade bi mogle da donesu zakone po kojima bi proizvođači anhidrida oktene kiseline nurali strogo da vode podatke o kupcima, iz kojih bi se jasno moglo videti ko kupuje tu hemikaliju i u koje svrhe je koristi. Ali, nemojte da se uzbuđujete. Zapamtite da je DROGA=VELIKI BIZNIS, a na čelu velikog biznisa stoje oligarhijske porodice Evrope i istočnog liberalnog sistema Sjedinjenih Američkih Država. Biznis drogom nisu pojedinačne operacije mafije niti njim upravljaju kolumbijski karteli drogom. Aristokratske porodice najmoćnijih ljudi Velike Britanije i Amerike neće baš svoju ulogu da stavljaju u izlog - pred oči javnosti. One uvek imaju više slojeva isturenih ljudi koji za njih obavljaju prljave poslove.

Sećate li se kako britansko i američko „plemstvo" nije nikada uprljalo ruke trgovinom opijumom u Kini. Ti lordovi i dame previše su pametni da bi im se to dogodilo, kao i američka elita: porodice Delano, Forbs, Apleton, Bejkon, Bojlston, Perkins, Rasel, Kabot i Kodman, što ni u kom slučaju nije ceo popis porodica u Americi koje su se na trgovini opijumom u Kini neverovatno obogatili.

Budući da ovo nije knjiga o trgovini drogom, nemoguće je ovu temu ovde dublje obrađivati. Ali mora da se naglasi njena važnost za Komitet 300. Amerikom ne vlada 60 porodica, već 300 porodica, a Engleskom 100 porodica, i kao što ćemo videti, sve one su međusobno povezane brakovima, zajedničkim kompanijama, bankama, da ne spominjemo veze sa crnom aristokratijom, masonerijom, Redom Sv. Jovana Jerusalimskog i tako dalje. Postoje ljudi koji, pomoću svojih surogata, pronalaze načine za zaštitu ogromnih pošiljaka heroina iz Hong Konga, Turske, Irana i Pakistana i brinu se da te pošiljke stižu na tržište SAD-a i Zapadne Evrope, uz minimalne troškove poslovanja.

Pošiljke kokaina ponekada bivaju presečene i zaplenjene. To je naravno, samo šminka. Često se dešava da neka zaplenjena pošiljka pripada nekoj novoj organizaciji koja nastoji da se probije na tržište drogom. Takva konkurencija se istiskuje tako što se državnim vlastima dostave tačni podaci o tome gde će ta pošiljka da uđe u SAD i ko je njen vlasnik. Velike ribe niko nikada ne dira. Heroin je preskup. Vredno je napomenuti da operativama

američke Agencije za suzbijanje droge nije dozvoljeno da uđu u Hong Kong. Ne smeju da pregledaju nijedan brod pre nego što napusti luku. Čovek se pita zašto, ako postoji tolika „međunarodna saradnja", kako mediji vole da kažu, „za uništavanje trgovine drogom". Putevi trgovine heroinom su očigledno pod zaštitom „viših organa vlasti".

U Južnoj Americi, osim Meksika, kokain je kralj. Za razliku od heroina, proizvodnja kokaina je vrlo jednostavna i svi oni koji su spremni da rizikuju za i u korist „onih gore" steći će velika bogatstva. Kao i u trgovini heroinom, uljezi nisu dobrodošli pa često završavaju kao nesrećni slučajevi ili žrtve porodičnih sukoba. Ali, napad gerilske grupe MI6 (privatne vojske kraljeva kokaina) na Palatu pravde u Bogoti i ubistvo Rodriga Lare Bonile, istaknutog javnog tužioca i sudi je, izazvali su takav negativni publicitet da su „visše vlasti" morale da preurede stvari u toj zemlji.

Po dogovoru, članovi porodice Očoa, koji drže kartel droge Medelin, predali su se policiji pošto su dobili garancije da im neće biti oduzeta nikakva imovina, da neće pretrpeti nikakvu štetu niti da će biti izručeni SAD-u. Sklopljen je dogovor da, pod uslovom da veliki deo svoje ogromne količine narko dolara vrate u zemlju, u Kolumbijske banke, protiv njih neće biti preduzete nikakve kaznene mere. Da će braću Očoa, Jorga, Fabija i glavnog čoveka tog kartela Pabla Eskobara držati pritvorene u sobama koje liče na one u ekskluzivnim hotelima i da će biti osuđeni najviše na dve godine zatvora, koje će odslužiti u istim takvim sobama. Taj dogovor upravo traje. Braći Očoa je takođe garantovano pravo da i dalje, iz svoga zatvora-hotela, upravljaju svojim „biznisom".

Ali, to ne znači da je trgovina kokainom naglo zaustavljena. Naprotiv, samo je preusmerena na drugi po redu kartel, Kali, i sve se nastavlja kao i do sada. Iz nekih čudnih razloga agencija DEA je oduvek, bar do danas, uveliko zanemarivala kartel Kali koji je po svojoj veličini jednak kartelu Medelin. Kali kartel se razlikuje od Medelin kartela po tome što njime upravljaju biznismeni koji izbegavaju svaki oblik nasilja i nikada ne krše dogovore.

Još je važnija činjenica da Kali praktično ne posluju na Floridi. Moj izvor im je rekao da Kali kartelom upravljaju biznismeni kakve je nemoguće naći u kokainskom poslu. On misli da su „specijalno postavljeni", ali ne zna ko ih je postavio. „Nikada ne privlače pažnju na sebe", rekao je i nastavio:

„ne upadaju u oči time što uvoze crvene Ferarije, što su radila braća Očoa i time odmah privukla pažnju na sebe, jer je uvoz takvih automobila u Kolumbiji zabranjen.

Tržište koje drži Kali kartel su gradovi Los Anđeles, Njujork, i Hjuston, što je skoro paralelno tržištu heroina. Kali kartel nije pokazivao nikakve znakove širenja ka Floridi. Jedan bivši operativac Agencije za suzbijanje droge, inače moj kolega, nedavno je rekao: „Ti ljudi iz Kalija su vrlo pametni. To je drugačiji soj od braće Očoa. Ponašaju se kao profesionalni biznismeni. Danas je taj kartel veći od Medelina i mislim da ćemo ubrzo da vidimo kako u Sjedinjenim Američkim Državama pristižu veće količine kokaina nego ikada do sada. Kidnapovanje Manuela Norijege će da olakša protok i kokaina i novca kroz Panamu, s obzirom na toliki broj banaka u toj zemlji. Toliko o 'Operaciji pravedna borba' predsednika Džordža Buša. Sve što je ta operacija učinila je to da je uveliko olakšala život Nikolasu Arditu Barleti, koji je bio pod nadzorom braće Očoa, a sada se priprema da služi kao fasada Kali kartelu."

Na temelju mojih iskustava s trgovinom kokainom, mislim da se umešao Komitet 300 i preuzeo potpunu kontrolu nad južnoameričkim kokainskim biznisom. Nema drugogo objašnjenja za uspon Kali kartela, koji je povezan sa kidnapovanjem generala Norijege. Da li je predsednik Buš kada je u pitanju kidnapovanje Norijege dobio nalog iz Londona? Sve indicije govore kako je bio gurnut u invaziju na Panamu i kidnapovanje Norijege, koji je već postao ozbiljna prepreka „trgovini" u Panami, najzad i na području bankarskog poslovanja.

Nekoliko bivših obaveštajaca mi je iznelo mišljenja koja se podudaraju sa mojim. Poput Zalivskog rata, koji je došao posle Paname, Buš je tek nakon nekoliko poziva britanskog ambasadora u Vašingtonu skupio dovoljno hrabrosti za taj potpuno nezakonit potez prema generalu Norijegi. Dovoljno govori i činjenica da je u tome imao podršku britanske štampe i *Njujork Tajmsa,* lista kojim upravlja britanska obaveštajna služba.

Norijega je pre toga bio ljubimac vašingtonskog sistema. Često se družio sa Vilijamom Kesijem i Oliverom Nortom, a tokom poslednja dva viđanja susreo se i sa predsednikom Džordžom Bušom. Često je vidan u Pentagonu, gde su ga primali kao nekog arapskog moćnika, a ispred sedišta CIA-

e u Lengliju, u saveznoj državi Virdžiniji, uvek su mu prostirali crveni tepih. Postoji podatak da su mu Obaveštajna služba američke vojske (U.S. Army Intelligence) i CI A platili iznos od 320.000 dolara.

Onda su na horizontu počeli da se pojavljuju olujni oblaci, istovremeno kada je Kali kartel počeo da preuzima trgovinu kokainom od braće Očoa i Pabla Eskobara. Pod vodstvom senatora Džesija Helmsa, koji se 1985. godine prodao Arielu Šaronu i izraelskoj stranci Histardut, odjednom je počelo agitovanje za uklanjanje Norijege. Džesija Helmsa i njegove istomišljenike je podržao Sajmon Herš, britanski obaveštajac koji radi za *Njujork Tajms,* a taj list je britanski medij u SAD-u još od vremena kada je šef obaveštajne službe MI6, sir Viliam Stivenson, zauzeo zgradu RCA u Njujorku.

Vrlo je značajno da je Helms odlučio da bude predvodnik optužbi protiv Norijege. Helms je bio ljubimac Šaronove frakcije u Vašingtonu, a Šaron je bio glavni krijumčar oružja u Srednjoj Americi i Kolumbiji. Štaviše, Helms uživa poštovanje hrišćanskih fundamentalista, koji veruju u maksimu: „Izrael, moja zemlja, prava ili kriva". Očigledno je da je Norijega mogao vrlo lako da bude prepreka međunarodnim trgovcima drogom i njihovim bankarima iz Komiteta 300 pa je morao da bude uklonjen pre nego je uspeo da nanese značajnu štetu.

Na Buša su njegovi britanski gospodari vršili pritisak da u Panami sprovede jednu ilegalnu operaciju pretresa i zaplene, koja je rezultirala smrću najmanje 7.000 Panamaca i divljim bezrazložnim uništavanjem imovine. Nije pronađeno ništa što bi ukazivali da je Norijega „diler" droge pa je bio otet i doveden u SAD, što je bio jedan od najeklatantnijih primera međunarodne hajke u istoriji sveta. Ova ilegalna akcija se verovatno najbolje podudara s Bušovom filozofijom, koja glasi: „Moralne dimenzije američke (čitaj: britanske kraljevske porodice - Komiteta 300) spoljne politike zahtevaju od nas da stvaramo moralni put kroz svet manjih zala. To je stvaran svet, ni crn ni beo. To je svet sa vrlo malo apsoluta."

Bilo je „manje zlo" kidnapovati Norijegu, nego da Norijega naopačke prevrne banke u Panami, koje rade za Komitet 300. Slučaj Norijege je prototip monstruoznih poteza „svetske vlade", kakvi nas čekaju u stanju pripravnosti. Osokoljeni Buš je progovorio otvoreno, bez straha, zato što smo mi, narod, obukli duhovni ogrtač koji dozvoljava **laži** i ne želi **istinu.** To je svet

koji smo odlučili da prihvatimo. Da nije tako, bes oluje bi preplavio zemlju zbog invazije na Panamu i nebi prestao sve dok se Bus ne izbaci iz Bele kuće. Niksonova afera Votergejt postaje bleda i beznačajna slika u poređenju sa brojnim grehovima koje je predsednik Buš počinio kada je naredio invaziju na Panamu i kidnapovanje generala Norijege. Za sve te grehe je zaslužio smenu.

Optužnica protiv Norijege se temelji na lažnom svedočenju jedne grupe gangsterskih finansijskih moćnika, od kojih je većina bila osuđivana zbog krivokletstva pa su pojedinačno i grupno kroz zube cedili laži kako bi im se smanjile kazne. Njihove predstave bi bile ogromno zadovoljstvo Gilbertu i Salivanu, da su živi. Rečenica: „Pretvorili su ih u vladare DEA-e", mogla bi na primer da stoji umesto rečenice: „Pretvorili su ih u vladare Kraljičine ratne mornarice", iz predstave *HMS Pinafor*. Potpuno groteskno je gledati te robijaše-umetnike kako igraju uloge ne baš dobro uvežbanih delfina za američko Ministarstvo pravosuđa, ako želimo da te lepe i čiste životinje uvredimo takvim ponižavajućim poređenjem.

Ključni datumi se uveliko ne poklapaju u svedočenju, nedostatak ključnih pojedinosti je očigledan, a postoje i rupe u pamćenju ključnih svedoka, što su sve argumenti koji zajedno potvrđuju činjenicu da američka vlada nema nikakvih osnova za optužnicu protiv Norijege, ali to nije važno. Kraljevski institut za međunarodne poslove (RIIA) kaže „svejedno, osudite ga" i to je ono što jadni Norijega može i da očekuje. Jedan od ključnih svedoka američkog Ministarstva spoljnih poslova je neki Flojd Karlton Kakeres, bivši pilot koji je radio za braću Očoa. Uhapšen je 1986. godine, a sada svoj položaj pokušava da ublaži na račun Norijege.

Istražiteljima Agencije za suzbijanje droge je rekao kako su braća Očoa platila Norijegi 600.000 dolara za dozolu da tri aviona natovarena kokainom slete i uzmu gorivo u Panami. Ali, kada je došao na sud u Majami, ubrzo je postalo jasno da je osoba koja je proglašena za ključnog svedoka tužioca tek prazna puška. Tokom unakrsnog ispitivanja na videlo je izbila ćela istinita priča. Nema ni govora da je bio plaćen za dozvolu za sletanje aviona. Braća Očoa se nisu ni obratila Norijegi. Što je još gore, u decembru 1983. godine Norijega je zapovedio da se svim avionima koji lete iz Medelina za

Panamu odbije zahtev za sletanje u Panamu. Karlton nije jedini diskreditovani svedok.

Još bedniji lažov od Karltona je Karlos Lehder, koji je bio jedan od glavnih šefova u Medelin kartelu, dok ga nisu uhapsili u Španiji i poslali u SAD. Ko je Agenciji za suzbijanje droge dao najvažniji podatak o tome da je Lehder u Madridu? DEA je nevoljno priznala da tu važnu informaciju duguje Norijegi. Ali, američko Ministarstvo pravosuđa je svejedno iskoristilo Lehdera kao svedoka protiv Norijege. Ako ništa drugo, ovaj svedok predstavlja bedan izvor informacija u slučaju američke Vlade protiv Manuela Norijege.

Kao nadoknadu za pružene usluge, Lehderu su date garancije smanjenja kazne i daleko bolje zatvorsko prebivalište - sobu sa pogledom i televizorom - a njegova porodica je dobila stalni boravak u SAD-u. Bivši američki javni tužilac, Robert Merkel, koji je 1988. vodio slučaj protiv Lehdera, je u *Vašington Postu* izjavio: „Ne mislim da bi Vlada trebala da ima posla sa Karlosom Lehderom, i tačka. Taj tip je potpuni lažov od glave do pete."

Ministarstvo pravosuđa, a to je samo ime koje nema nikakvu sličnost s onim što bi to ime trebalo da simbolizuje, do sada se poslužilo svim svojim prljavim trikovima u suđenju protiv Norijege, a to su: ilegalno prisluškivanje njegovih razgovora s advokatom, imenovanje državnog branioca koji je glumio da radi za Norijegu, ali je usred slučaja nestao, zamrzavanje njegovih bankovnih računa tako da ne može da plaća pravu odbranu, kidnapovanje, ilegalni pretres i zaplena njegovih stvari. Nema stvari koje nisu uradili. Američka vlada je prekršila više zakona nego Norijega tokom ćele svoje vladavina - ako je uopšte i kršio bilo kakve zakone.

Ovo je proces koji je deset puta više važniji za američko Ministarstvo pravosuđa nego za generala Norijegu. Norijegin slučaj detaljno pokazuje svo zlo sistema koji se u ovoj zemlji predstavlja pod nazivom „pravosudni". Ovde se sudi američkom „ratu protiv droge", kao i takozvanoj politici prema drogi Busove vlade. Iako će Norijegino suđenje da završi kao flagrantno nasilje nad pravdom, svima koji nisu gluvi, slepi niti nemi će ipak da pruži nek satisfakciju, jer jednom zauvek dokazuje kako Velika Britanija diriguje našom Vladom i otkriva krajnje pokvarenu ideologiju Busove vlade, koja bi trebala da ima sledeći moto: „U svakom slučaju, cilj uvek opravdava sredstva. Nema moralnih apsoluta." Kao i za većinu političara, i Bušu bi standard mo-

ralnih apsoluta bio jednak samoubistvu. Samo u takvoj klimi mogli smo da dozvolimo predsedniku Bušu da pokrene rat protiv Iraka i prekrši najmanje šest zakona Sjedinjenih Američkih Država i na **desetine međunarodnih sporazuma.**

Danas smo svedoci potpune promene upravljanja trgovinom kokaina, i u Kolumbiji i u Vašingtonu. Nema više divljanja. Nema više oružja. Neka uglađena gospoda iz Kali kartela u prugastim gangsterskim odelima taj posao vode na gospodski način. Ukratko, Komitet 300 je direktno preuzeo vlast nad trgovinom kokainom, koja će od sada da se odvija podjednako glatko kao i trgovina heroinom. Nova kolumbijska vlada je dobila naloge za promenu taktike i smera. Upozorena je da mora da se ponaša saglasno Komitetovom planu igre.

Potrebno je spomenuti američke saučesnike u trgovini opijumom u Kini, koja je započeta na jugu Sjedinjenih Američkih Država pre građanskog rata u Americi. Kako možemo da povežemo trgovinu opijumom s velikim plantažama pamuka na američkom Jugu? Da bi to učinili, moramo da krenemo od Bengala u Indiji, tj. od tamošnjih proizvođača najfinijeg (ako tu prljavu materiju uopšte možemo tako da nazovemo) opijuma, za kojim je postojala velika potražnja. Pamuk je bio **najveća** trgovačka grana u Engleskoj, odmah iza prodaje opijuma preko Britanske istočno-indijske komapnije.

Većina pamuka sa južnjačkih plantaža prerađivala se u robovskim predionicama Severne Engleske, u kojima su žene i deca radili po 16 sati dnevno za mizerne plate. Vlasnici tih predionica su bili bogati socijalisti iz Londona - Barinzi, Palmerstoni, Kesvicki, a najveći je bio Gardin Mejtson, koji je bio i vlasni brodarske kompanije Blue Star Shipping Line, kojom su gotovi proizvodi odvoženi u Indiju. Nisu ih ni najmanje zabrinjavali bedni uslo-vi u kojima su živele podanice Njenog Visočanstva. Na kraju krajeva, za to su te žene i bile stvorene, dok su im muževi i sinovi bili iskorišćeni za ratovanja radi očuvanja ogromnog carstva Njenog Visočanstva (što su radili stotinama godina pre toga, kao i kasnije u krvavom Burskom ratu), one su trunule u memljivim predionicama radeći za siću. Uostalom, zar to nije britanska tradicija?

Gotovi pamučni proizvodi koji su se izvozili u Indiju uništili su vekovne indijske proizvođače finalnih pamučnih proizvoda. Hiljade Indijaca je za-

palo u strašnu bedu pošto su ostali bez posla zato što su im jeftiniji britanski proizvodi zauzeli tržište. Potom je Indija postala potpuno zavisna od Velike Britanije kako bi stvorila dovoljno novca za izgradnju železnica i izvoz svojih gotovih proizvoda. Postojalo je samo jedno rešenje indijskih ekonomskih nevolja - proizvoditi više opijuma i prodavati ga po nižoj ceni Britanskoj istočno-indijskoj kompaniji. To je bila stena na kojoj je rasla i cvetala britanska trgovina. Bez trgovine opijumom, Velika Britanija bi isto tako bankrotirala kao i Indija.

Da li su vlasnici južnjačkih plantaža znali za tu ružnu tajnu razmene pamuka za opijum? Teško je poverovati da neki od njih nisu znali šta se dešava. Uzmite, na primer, porodicu Saterlend, vlasnike jedne od najvećih plantaža na američkom jugu. Porodica Saterlend je bila blisko povezana sa porodicom Mejtson, tj. porodicom Gardina Mejtsona, čiji su poslovni partneri bila braća Baring (kompanija Baring Braders), osnivači čuvene brodarske kompanije P&O (Peninsular and Orient Navigation Line), najveće među brojnim britanskim brodskim kompanijama.

Braća Baring su bili veliki investitori u južnjačke plantaže, kao i u američke jedrenjake koji su plovili morima između kineskih luka i svih važnih luka dužinom istočne obale Sjedinjenih Američkih Država. Porodica Baring danas ima više vrlo značajnih finansijskih kuća u SAD-u. Sva već pomenuta imena bila su ono što su njihovi potomci danas, članovi Komiteta 300.

Većina porodica koje čine „istočnu liberalnu frakciju", a među njima su i najbogatije porodice ove zemlje, svoja su bogatstva stekli ili trgovinom pamuka ili trgovinom opijuma, a neke i obema. Istaknuti primer među takvima je porodica Lehman. Kada je reč o bogatstvu koje je stečeno isključivo putem trgovine opijumom u Kini, prva imena koja mi padaju na pamet su Astor i Delano. Setite se da je supruga predsednika Franklina D. Ruzvelta bila iz porodice Delano.

Džon Džejkob Astor je stekao ogromno bogatstvo na trgovini opijumom u Kini, a onda je stekao ugled tako što je svojim prljavim novcem kupio masivne nekretnine na Menhetnu. Tokom celog svog života igrao je veliku ulogu u raspravama Komiteta 300. U stvari, Komitet 300 je odlučivao o tome kome će biti dopušteno da sudeluje u basnoslovno unosnoj trgovini opijumom u Kini. Činio je to uz pomoć svoje monopolističke Britanske istočno-

indijske kompanije, a oni koji su se okoristili njihovom velikodušnošću zauvek su ostali povezani s Komitetom 300.

Upravo zato, kao što ćemo kasnije da otkrijemo, većina nekretnina na Menhetnu pripada raznim članovima Komiteta 300, i to još od vremena kada je Astor počeo da tamo kupuje nekretnine. Zahvaljujući tome što sam imao pristup bazi podataka koja nije dostupna nikome osim Britanskoj oba-veštajnoj službi, otkrio sam da je Astor dugo bio čovek Britanske obaveštaj-ne službe u SAD-u. Njegovo finansiranje Arona Bura, ubice Aleksandra Ha-miltona, nedvosmisleno dokazuje ovu tvrdnju.

Sinu Džona Džejkoba Astora, Voldorfu Astoru dodeljena je još jedna čast - bio je imenovan za člana Kraljevskog instituta za međunarodne poslove, preko kojeg je Komitet 300 nadzirao sve sfere života u SAD-u. Veruje se da je porodica Astor izabrala Ovena Latimora kao čoveka koji će da nastavi njihovu povezanost sa trgovinom opijumom, što je on i učinio preko Instituta za pacifičke odnose (Institute for Pacific Relations, skraćeno IPR) koji finansira Laura Spelman. Upravo taj institut je nadzirao ulazak Kine kao ravnopravnog partnera u trgovinu opijumom, a ne samo kao dobavljača. Upravo taj institut je popločao put za japanski napad na Perl Harbur. Pokušaj pretvaranja Japanaca u zavisnike od opijuma dozi veo je strahovit neuspeh.

Na prelazu iz XIX u XX vek britanske oligarhijske plutokrate postali su kao prežderani lešinari u Dolini Serengeti za vreme godišnjeg pohoda na divljač. Njihovi prihodi od prodaje opijuma u Kini su premašivali prihode Dejvida Rokfelera za **više hiljada milijardi dolara godišnje.** Istorijski podaci koji su mi bili dostupni u Britanskom muzeju u Londonu, u Kancelariji za Indiju i iz drugih izvora (od bivših kolega na visokim pozicijama) u celini potvrđuju ove navode.

1905. godine kineska vlada, duboko zabrinuta porastom broja zavisnika u Kini, pokušala je da dobije pomoć od međunarodne zajednice. Velika Britanija je glumila saradnju, ali se apsolutno nimalo nije pridržavala protokola koji je te godine potpisala. Kasnije je Vlada Njenog visočanstva potpuno promenila stav, pošto je Kini pokazala da joj je bolje da se priključi u trgovini opijumom nego da pokušava da tu trgovinu zaustavi.

Velika Britanija se narugala i Haškoj konvenciji. Učesnici te Konvencije su se već bili dogovorili da Velika Britanija mora da poštuje protokole ko-

je je potpisala, čime bi se drastično smanjila prodaja opijuma u Kini i u drugim zemljama. Britanci su samo lepo govorili, ali nisu imali nikakve namere da odustanu od svoje trgovine ljudskom bedom, koja je uključivala i takozvanu „trgovinu svinjama" („pig trade").*

Njihov sluga, predsednik Džordž Bus, vodeći okrutni genocidni rat protiv Iraka, isključivo za i u korist britanskih interesa, na jednak način pokazao je prezir prema *Haškom sporazumu o vazdušnom bombardovanju* i čelom nizu međunarodnih konvencija koje su potpisale SAD, uključujući i sve ženevske konvencije.

Kada su posle dve godine otkriveni dokazi o tome kako prodaja opijuma raste "umesto da se smanjuje, a otkrili su ih Japanci koji su bili sve zabrinutiji zbog britanskog krijumčarenja opijuma u njihovu zemlju, izaslanik Njenog Visočanstva je na Petoj haškoj konvenciji izašao sa statističkim podacima koji su se kosili s onima koji su bili predočeni Japancima. Potom je britanski izaslanik otvorio karte rekavši kako je to veoma snažan razlog za legalizaciju prodaje opijuma, čime bi se ukinulo takozvano „crno tržište".

U ime Vlada Njenog visočanstva rekao je kako će u tom slučaju japanska Vlada imati monopol i potpunu kontrolu nad tom trgovinom. **Ovo je tačno isti argument koji u ime porodice Bronfam i drugih dilera drogom iz slavnih vremena otkrivaju razni istureni ljudi - legalizujte kokain, marihuanu i heroin, neka vlada SAD-a ima monopol, tako ćete prestati da trošite milijarde dolara na rat protiv droge i poreskim obveznicama ćete uštedeti milijarde dolara.**

U periodu od 1791. do 1894. broj registrovanih jazbina za pušenje opijuma u Šangajskoj međunarodnoj četvrti porastao je sa 87 na 663. Ubrzan je i dotok opijuma u Sjedinjene Američke Države. Osećajući da bi mogli da imaju neke probleme u Kini i da bi svetska pažnja mogla da se usmeri na njih, plutokrate iz Vitezova Sv. Ivana i iz Reda Podvezice preusmerili su deo pažnje na Persiju (Iran).

Lord Inčkejp koji je na prelazu iz XVIII u XIX vek osnovao najveću kompaniju parobroda na svetu, legendarnu *Peninsula and Orient Steam Navigation Company,* bio je glavni pokretač i inicijator osnivanja Hongkongške i šangajske banke, koja je i danas najveća i najmanje nadzirana praonica nov-

Trgovina kineskim radnicima - *nap. prev.*

ca od trgovine opijumom, a finansirala je i „trgovinu svinjama" sa Sjedinjenim Američkim Državama.

Britanci su pre toga organizovali prevaru u kojoj su kineske „coolije" poslali u SAD, kao takozvane industrijske radnike. Gramzivoj porodici Hariman „cooliji" su bili potrebni kao radna snaga za izgradnju železnice koja je trebalo da dovede do kalifornijske obale. Bar su tako rekli. Čudno je to što je vrlo malo crnaca dobilo te fizičke poslove na koje su u to vreme bili naviknuti i koje su mogli da obave daleko kvalitetnije od iscrpljenih zavisnika od opijuma koje su doveli iz Kine.

Problem je bio u tome što medu crncima nije bilo tržišta za opijum pa su lordu Inčkejpu, sinu osnivača brodarske kompanije P&O, trebali „cooliji" kako bi u Sjedinjene Američke Države mogli da krijumčare na hiljade kilograma sirovog opijuma, što crnci nisu mogli da urade. Bio je to onaj isti lord Inčkejp koji je 1923. pripretio kako ne srne da bude smanjenja uzgoja opijuma u Bengalu. „Ovaj najvažniji izvor prihoda mora da se sačuva", rekao je komisiji koja je tobože istraživala proizvodnju opijumske smole u Indiji.

Do 1846. godine u SAD je na izgradnju Harimanove železničke pruge prema zapadu stiglo oko 120.000 „coolija". „Trgovina svinjama" bila je, u pogledu zarade, u punom zamahu, jer je od tog broja, po proceni američke Vlade, bilo 115.000 zavisnika. Kada je izgradnja železnice bila završena, Kinezi se nisu vratili tamo odakle su došli, već su se skrasili u San Francisku, Los Anđelesu, Vankuveru i Portlandu. Stvoren je ogroman kulturološki problem, koji nikada nije prestao da postoji.

Važno je napomenuti da je Sesil Džon Rouds, član Komiteta 300 koji je bio fasada porodice Rotšild u Južnoj Africi, sledio obrazac lorda Inčkejpa i na plantaža šećerne trske u pokrajini Natal doveo stotine hiljada indijskih „coolija". Među njima je bio i Mahatma Gandi, komunistički agitator i podstrekač. Kao ni kineski cooliji, ni indijski se nisu posle isticanja ugovora vratili u zemlju porekla. I oni su ostali i stvorili ogroman socijalni program, a potomci su im postali advokati koji su se među prvima infiltrirali u vladu u ime Američkog afričkog kongresa.

Do 1875. kineski „cooliji" su delujući iz San Franciska uspostavili lanac distribucije opijuma koji je rezultirao cifrom od 129.000 zavisnika u Americi. Kada tome dodamo 115.000 poznatih kineskih zavisnika, lord Inčkejp i

njegova porodica su samo iz ovog izvora zgrtali na stotine hiljada dolara godišnje, što pretvoreno u vrednost današnjih dolara, iznosi najmanje 100 miliona dolara svake godine.

Iste te britanske i američke porodice, koje su nekada udružile snage kako bi uništile indijsku tekstilnu industriju radi promovisanja trgovine opijuma i koje su u SAD dovozile robove iz Afrike, udružile su se i u pretvaranju „trgovine svinjama" u jedan veoma unosan posao. Kasnije će zajedničkim snagama prouzrokovati i promovisati strahoviti rat između američkog Severa i Juga, poznat i kao Američki građanski rat.

Dekadentne američke porodice iz tog bezbožnog partnerstva, koje se, do srži pokvarene, valjaju u prljavom novcu, kasnije su postale ono što danas nazivamo „istočni liberalni establišment" (Eastern Liberal Establishment), čiji su pripadnici, pod pomnim vodstvom Engleske Krune, i kasnije njene izvršne ruke za spoljnu politiku - Kraljevskog instituta za međunarodne poslove (RIIA), vladali ovom zemljom i još uvek njome vladaju, od vrha do dna, preko svoje tajne paralelne vlade na visokom nivou, koja je tesno povezana sa Komitetom 300 - **vrhovnim** tajnim društvom.

Do 1923. ljudi su dizali glas protiv te opasnosti kojoj je dopušten ulaz u Sjedinjene Američke Države. Verujući kako su SAD slobodna i suverena zamlja, kongresmen Stiven Porter, predsednik Odbora za spoljne poslove Predstvaničkog doma, predložio je zakon kojim se od Velike Britanije zahtevalo da svakoj zemlji ponaosob položi račune za svoj uvoz i izvoz opijuma. U tom predlogu bile su utvrđene kvote za svaku zemlju, koje bi, da su primenjene, smanjile trgovinu opijumom za 10%. Predlog je prihvatio Kongres Sjedinjenih Američkih Država, pa je time postao zakon.

Ali Kraljevski institut za međunarodne poslove imao je drugačije zamisli. Osnovan 1919, odmah posle Pariške mirovne konferencije održane u Versaju ovo telo je jedno od prvih izvršitelja spoljne politike Komiteta 300. Istraživanje koje sam sproveo u arhivi Predstavničkog doma američkog Konresa pokazuje kako kongresmen Porter nije uopšte bio svestan moćnih sila kojima se usprotivio. Čak nije bio svestan ni postojanja Kraljevskog instituta za međunarodne poslove, a još manje njegove specifične uloge - kontrole svih vidova života u Sjedinjenim Američkim Državama.

Kongresmen Porter je očigledno dobio neku vrstu upozorenja od Banke Morgan sa Vol Strita da odustane od ćele te stvari. Umesto da odustane, Porter je objasnio i svoj slučaj odneo Odboru za opijum Lige naroda. Činjenicu da je bio potpuno nesvestan s kim se uhvatio u koštac pokazuju neka pisma upućena kolegama u Odboru za spoljne poslove američkog Predstavničkog doma, u kojima reaguje na otvoreno britansko protivljenje njegovim predlozima.

Predstavnik Njenog Visočanstva u SAD-u je prvo ukorio Portera, a potom je, ponašajući se kao otac prema zabludelom sinu, saglasno smernicama koje je dobio od Kraljevskog instituta za međunarodne poslove, otkrio predlog Njenog Visočanstva za povećanje kvota opijuma da bi se zadovoljila povećana potražnja u medicinske svrhe. Prema dokumentima koje sam uspeo da pronađem u Hagu, Porter je prvo bio zbunjen, zatim zapanjen i na kraju besan. Zajedno s kineskim izaslanikom je izjurio sa plenarne sednice Odbora i tako oslobodio prostor Britancima.

U njegovoj odsutnosti britanski predstavnik je uspeo da Ligi naroda progura predlog Vlade Njenog Visočanstva o osnivanju Središnjeg odbora za narkotike, tog pitomog tigra čije je glavna funkcija bila prikupljanje podataka u svrhe koje su namerno vrlo nejasno sročene. Čemu će „podaci" služiti nikada nije objašnjeno. Porter se vratio u SAD, potresen i mnogo pametniji.

Još jedan čovek Britanske obaveštajne službe bio je basnoslovno bogati Vilijam Bingham, čiji se jedan član porodice oženio iz porodice Baring. U papirima i dokumentima koje sam video stajalo je da su Braća Baring vlasnici hokejaškog kluba Filadelfijski kvekeri (Philadelphia Quakers) kao i polovine nekretnina u tom gradu. To su im omogućila bogatstva nagomilana trgovinom drogom u Kini. Velikodušnošću Komiteta 300 okoristio se i Stiven Girard, čiji su potomci nasledili njegovu banku Girard Bank and Trust.

Imena tih porodica, čije su istorije ispretpletane sa istorijom Bostona i čiji članovi nas pripadnike običnog naroda nikada ne bi pozdravili, uživala je u toplom naručju Komiteta 300 i njegove beskrajno unosne trgovine opijumom u Kini, kojom je rukovodila Britanska istočno-indijska kompanija. Mnoge od tih poznatih porodica su povezane sa zloglasnom Hongkongškom i šangajskom bankom, koja je još uvek praonica nebrojenih milijardi dolara koje pristižu od trgovine opijumom u Kini.

U dokumentima Britansko istočno-indijske kompanije se pojavljuju čuvena prezimena kao što su Forbs, Perkins i Hetvej. Te izvorne američke porodice „plave krvi" osnovale su firmu Russell and Companv, čija je glavna de-latnost bila trgovina opijumom, ali se bavila i drugim vrstama pomorske trgovine, na ćelom području od Kine do Južne Amerike. Kao nagradu za usluge pružene Britanskoj Kruni i Britanskoj istočno-indijskoj kompaniji Komitet 300 im je 1833. godine da monopol na trgovinu robljem.

Boston svoju slavnu prošlost duguje trgovini pamukom, opijumom i robljem, koju mu je osigurao Komitet 300, a u podacima koje sam imao privilegiju da vidim u Londonu stoji kako su bostonske trgovačke porodice bile glavna podrška Britanske Krune u SAD-u. U arhivi Indijske kuće (India House) u Londonu i Honkongške banke u Hongkongu spominje se Džon Marej Forbs kao majordomus „bostonskih porodica plave krvi" (Boston Blue Bloods).

Sin tog Forbsa bio je prvi Amerikanac kome je Komitet 300 dozvolio da sedne u Upravni odbor najuglednije drogeraške banke na svetu - čak i danas - Hongkongške i šangajske banke. Kada sam početkom 1960-tih godina bio u Hong Kongu, kao „istoričar koga zanima Britanska istočno-indijska kompanija", pokazali, su mi neke stare dokumente, uključujući i bivše članove odbora te zloglasne drogeraške banke i, bez brige, medu njima je bilo i prezime Forbs.

Porodica Perkins, tako uzvišena da joj se prezime još uvek izgovara šapatom, bila je duboko ogrezla u sramotnoj i prljavoj trgovini opijumom u Kini. Zapravo, stariji Perkins je bio prvi Amerikanac koji je izabran u Komitet 300. Njegov sin Tomas Nelson Perkins bio je Morganov čovek u Bostonu i kao takav istovremeno i agent Britanske obaveštajne službe. Njegova nesvarljiva, rekao bih i ogavna prošlost nije dovedena u pitanje kada je dao bogatu donaciju Univerzitetu Harvard. Na kraju krajeva, Kanton i Tjencin su daleko od Bostona, a koga bi ionako bilo briga za to?

Perkinsonovima je uveliko pomogla činjenica da je Morgan bio moćni član Komiteta 300, što je Tomasu Nelsonu Perkinsu omogućilo brz napredak u karijeri trgovca opijumom u Kini. Svi Morgani i Perkinsonovi bili su masoni, a to je bila još jedna veza koja ih je spajala jer se samo masoni najvišeg ranga mogu nadati da će ih Komitet 300 odabrati. Sir Robert Hart, ko-

ji je skoro trideset godina bio šef Imperijalne kineske carinske službe (Imperial Chinese Customs Service) - čitaj: agent Britanske Krune broj jedan u trgovini opijumom u Kini - kasnije je bio imenovan za člana Upravnog odbora Dalekoistočnog odelenja Morganove Garantne banke (Far Eastern Division of the Morgan Guarantee Bank).

Uvidom u istorijske arhive u Londonu i Hong Kongu, uspeo sam da utvrdim da je ser Robert izgradio bliske odnose s Morganovim operacijama u Sjedinjenim Američkim Državama. Vredno je spomenuti da Morganovi interesi u trgovini opijumom/heroinom traju bez prekida. Zapamtite činjenicu da je Dejvid Njubiging član Savetodavnog odbora Morganove Hongkonške banke, koja posluje u saradnji s kompanijom Džaidin Mejtson.

Onima koji poznaju Hong Kong poznato je i prezime Njubiging, kao najmoćnije prezime u Hong Kongu. Osim položaja u Morganovoj elitnoj banci, Njubiging je i savetnik kineske Vlade. Opijum za raketnu tehnologiju, opijum za zlato, opijum za uređaje visoke tehnologije - Njubigingu je svejedno. Način na koji su ispretpletane te banke, finansijske kuće, trgovačke kompanije i porodice koje njima upravljaju, zapanjio bi i Šerloka Holmsa, a opet nekako se moraju razmrsiti i pratiti ako želimo da shvatimo njihovu povezanost s trgovinom drogom i njihovo članstvo u Komitetu 300.

Ulaz alkohola i droge u Sjedinjene Američke Države, iz dva različita smera, je proizvod istih punokrvnih životinja iz iste štale. Prvo je u SAD trebalo uvesti prohibiciju. To su uradili naslednici Britanske istočno-indijske kompanije koji su, sledeći iskustvo koje su stekli na temelju masivno dokumentovanog arhiva Kineske kopnene misije u Indijskoj kući, osnovali Ženski hrišćanski trezvenjački savez (Women's Christian Temperance Union), tobože radi borbe protiv alkohola u Americi.

** Kažemo da se istorija ponavlja, i to je na neki način tačno, osim što se ponavlja u stalnoj uzlaznoj putanji. Danas nam je poznato da su neke od najvećih kompanija koje, navodno, „zagađuju" našu prirodnu sredinu, u isto vreme i najveći donatori pokreta za očuvanje sredine. „Velika imena" odašilju svoje poruke. Princ Filip je jedan od njihovih junaka, dok istovremeno princ Čarls poseduje milione jutara pošumljenog zemljišta u Velsu, gde se redovno seče drvo, a istovremeno je i jedan od najvećih vlasnika nekretnina u sirotinjskim stambenim četvrtima u Londonu, u kojima cveta zagađenje.

0 onima koji su psovali protiv „zala pijanstva" saznajemo da su ih finansirali Astori, Rokfeleri, Spelmani, Vanderbilti, i Varburzi, koji su imali interes od trgovine alkoholom. Po nalogu engleske Krune, lord Beverbruk je doputovao iz Engleske u Ameriku kako bi bogatim američkim porodicama rekao da moraju da ulažu u Ženski hrišćanski trezvenjački savez. (Bio je to onaj isti lord Beverbruk koji je 1940. godine došao u Vašington i predsedniku Ruzveltu zapovedio da uđe u rat na strani Velike Britanije.)

Ruzvelt se pokorio tako što je jednu flotilu američke ratne mornarice stacionirao na Grenlandu, gde je boravila 9 meseci pre odlaska u Perl Harbor i napada na nemačke U-brodove. Kao i njegov naslednik Džordž Buš, Ruzvelt je Kongres smatrao smetnjom pa se ponašao kao kralj - što je duboko i osećao budući da je bio u rodbinskoj vezi sa britanskom kraljevskom porodicom - i nikada nije zatražio odobrenje od Kongresa za to svoje nezakonito delovanje. Upravo je to ono što Britanci najviše vole kada govore o svojim „specijalnim odnosima sa Amerikom".

Trgovina drogom je povezana i sa ubistvom predsednika Džona F. Kenedija. To prljavo delo je ljaga na karakteru nacije, i ostaće ljaga sve dok se njegovi izvršioci ne pronađu i ne privedu pred lice pravde. Postoji dokaz da je u to, preko CIA-e, bila umešana mafija, što navodi na razmišljanje kako je sve počelo sa poznatom mrežom Mejera Lenskija, koja je prerasla u terorističku organizaciju Irgun, a pokazalo se da je Lenski jedan od najboljih sredstava za vođenje kulturnog rata protiv Zapada.

Pomoću uglednijih isturenih osoba Lanski je bio povezan sa nekima na višim položajima u Velikoj Britaniji u svrhu uvođenja kockanja i distribucije droge na Rajskom ostrvu na Bahamima, pod maskom Kompanije za proizvodnju boja Meri Karter (Mary Čarter Paint Companv), koja je bila u suvlasništvu Lenskija i britanske obaveštajne službe MI6. Lord Sason je kasnije ubijen zato što je ubirao kajmak i pretio da će progovoriti ako ga kazne. Rej Volf je bio uglađeniji i predstavljao je porodicu Bronfman iz Kanade. Bronfmanovi nisu bili upućeni u Cerčilov ogromni Projekat Nova Škotska, ali su ipak bili i još uvek su važna spona u distribuciji droge za britansku kraljevsku porodicu.

Sem Rotberg je kao blizak saradnik Mejera Lenskija radio sa Tiborom Rozenbaumom i Pinčasom Sapirom, šefovima u Lenskijevom lancu droge.

Rozenbaum je iz Švajcarske upravljao operacijom pranja novca od droge, preko banke koju je u tu svrhu osnovao - Banque de Credit Internacional (Međunarodna kreditna banka). Ta banka je brzo proširila svoje delatnosti i postala glavna banka Lenskija i njegovih mafijaških saradnika za pranje novca od prostitucije, droge i drugih mafijaških reketa.

Vredno je spomenuti da je banku Tibora Rozenbauma koristio i čovek iz senke, šef britanske obaveštajne službe ser Vilijam Stivenson, čija je desna ruka, oficir Džon Mortimer Blumfild, državljanin Kanade, tokom Drugog svetskog rata bio na čelu Petog odelenja (Division Five) američkog FBI-a. Stivenson je s početka XX veka postao član Komiteta 300, ali Blumfild nije nikada tako daleko dogurao. Kao što sam otkrio u nizu pamfleta o ubi-stvu predsednika Kenedija, upravo je Stivenson osmislio tu operaciju, koju je kao praktičar proveo Blumfild. Fasadu za Kenedijevo ubistvo je osigurala jedna druga fiktivna kompanija povezana sa trgovinom droge - Permanent Industrial Expositions, skraćeno PERMINDEX (Stalne industrijske izložbe) - osnovana 1957. godine, sa sedištem u zgradi Svetskog trgovinskog centra (World Trade Center) u središtu Nju Orleansa.

- Blumfild je, kao slučajno, bio advokat porodice Bronfman. Svetski trgovinski centar su osnovali pukovnik Klej Šouv i šef kancelarije Petog odelenja FBI-a iz Nju Orleansa Gaj Banister. Šouv i Banister su bili bliski drugovi Lija Harvija Osvalda, koji je optužen za ubistvo Kenedija. Osvalda je ubio profesionalni agent CIA-e Džek Rubi, tako da Osvald nije mogao da dokaže kako on nije ubica predsednika Kenedija. Uprkos Vorenovoj komisiji i brojnim službenim izveštajima, nikada nije utvrđeno da je Osvald posedovao pušku *Mannlicher* iz koje se tvrdi da je pucano u Kenedija (a nije), niti da je on pucao. Veza između trgovine drogom, Šouva, Banistera i Blumfilda je utvrđena više puta pa se ovde nećemo baviti time.

U periodu neposredno posle Drugog svetskog rata jedna od najčešćih metoda kojom su se, u svrhu pranja novca, koristile kompanije Risorts International i druge kompanije povezane sa drogom je bila služba dostave novca u banku za pranje novca. Danas se sve to promenilo. Samo se male ribe još uvek koriste tom riskantnom metodom. „Velike ribe" svoj novac prebacuju preko **CHIPS** sistema, što je skraćenica za Clearing House International Pavments Svstem (Obračunska kuća za sistem međunarodnog plaćanja), ko-

jom upravlja kompjuterski sistem Burroughs, smešten u Njujorškoj obračunskoj kući (New York Clearing House). Tim sistemom se koristi dvanaest najvećih banaka. Jedna od njih je Hongkonška i šangajska banka. Druga je Credit Suisse, taj, ah, tako ugledni uzor bankarskog poslovanja - dok se malo ne zagrebe ispod površine. Zajedno sa sistemom SWIFT smeštenim u Virdžiniji, prljavi novac od droge postaje nevidljiv. Samo se u slučaju krajnje napažnje ponekad dogodi da FBI ima sreće, ako i kada ima nalog da ne okreće glavu.

Samo dileri droge niskog ranga bivaju uhapšeni sa drogeraškim novcem u rukama. Elita - Dreksel Burnhem, Švajcarska kreditna banka, Hongkonška i šangajska banka - ne biva otkrivena. Ali, i to se menja sa propašću Međunarodne kreditne i komercijalne banke (Bank of Credit and Commerce International, skraćeno BCCI), što će verovatno razotkriti mnogo toga u pogledu trgovine drogom ako se ikada sprovede pravilna istraga.

Jedna od najvećih kompanija u portfelju Komiteta 300 je Ameriken Ekspres (AMEX). Njeni redovni predsednici su članovi Komiteta 300. Prvi put sam se zainteresovao za Amex dok sam sprovodio jednu istragu na licu mesta, koja me je dovela do Banke za razvoj trgovine (Trade Development Bank) u Ženevi. To me je kasnije uvalilo u probleme. Otkrio sam da ta banka, na čijem je čelu tada bio Edmund Safra, ključni čovek u razmeni zlata za opijum, distribuira na hongkonško tržište tone zlata.

Pre odlaska u Svajcarsku otišao sam u Pretoriju u Južnoj Africi, gde sam razgovarao sa dr Krisom Stalsom, tadašnjim zamenikom guvernera Južnoafričke banke za rezerve (South African Reserve Bank), koja nadzire sve velike transakcije zlata koje je proizvedeno u Južnoj Africi. Posle nekoliko razgovora za nedelju dana mi je rečeno da banka ne može da mi proda deset tona zlata, koje sam, kako sam rekao, trebao da kupim kao predstavnik stranaka koje zastupam. Moji prijatelji na pravim mestima su znali kako da naprave dokumente koji su bili prihvatani bez pitanja.

Banka za rezerve me je uputila na jednu svajcarsku kompaniju, čije ime ne mogu da spomenem, jer bih time otkrio izvor informacija. Dali su mi i adresu Trgovinske banke za razvoj (Trade Development Bank) u Ženevi. Svrha tih mojih nastojanja je bila da otkrijem mehanizme prebacivanja i prodaje zlata i testiranja lažne dokumentacije koje su mi pripremili prijatelji, biv-

ši obaveštajci, specijalisti za takve stvari. Sećate li se slova „M" iz serijala „Džejms Bond"? Budite sigurno da taj „M" postoji, ali mu je pravi inicijal „C". Dokumenta koja sam imao su se sastojala od „porudžbenica za nabavku", iz lihtenštajnskih kompanija, sa propratnim papirima istih kompanija.

Došavši u Trgovinsku banku za razvoj, prvo sam bio srdačno dočekan, ali, kako su razgovori napredovali, sve se više pojavljivala sumnja pa sam, osetivši da više nije bezopasno da odlazim u tu banku, napustio Ženevu, a da nikome u banci nisam ništa rekao. Ta banka je kasnije prodata Amerikan Ekspresu (American Express). Ovu kompaniju je nakratko istraživao bivši američki ministar unutrašnjih poslova Edvin Miz, posle čega je brzo uklonjen sa dužnosti i oklevetan kao „korumpiran". Otkrio sam da je kompanija Amerikan Ekspres bila, i da je još uvek provodnik za pranje novca od droge i do danas niko nije uspeo da mi objasni zašto jedna privatna kompanija ima pravo da štampa dolare - zar nisu putnički čekovi Amerikan Ekspresa upravo dolari? Kasnije sam razotkrio povezanost Safrina i Ameksa sa drogom i to je mnoge uznemirilo, što se i moglo očekivati.

Član Komiteta 300 Jafet na čelu je kompanije Charterhouse Japhet, koja opet nadzire kompaniju Jardine Matheson kao direktnu vezu sa hongkonškom trgovinom opijuma. Jafeti navodno pripadaju engleskim kvekerima. Članovi porodice Mejtson, takođe članovi Komiteta 300, bili su šefovi u trgovini opijumom u Kini barem do 1943. godine. Mejtsonovi se pojavljuju na popisu počasnih titula engleske kraljice od početka XIX veka.

Vrhovni kontrolori trgovine droge iz Komiteta 300 nemaju nimalo savesti u pogledu miliona života koji bivaju uništeni svake godine. Oni su gnostici, katari, članovi kultova poput Dionizija, Ozirisa i još gorih. Za njih „obični" ljudi postoje samo zato da bi ih iskorišćavali za sopstvene potrebe. Njihovi visoki sveštenici, Bulver-Lejton i Oldos Haksli, propovedali su jevanđelje droge kao veoma korisne stvari. Citirajmo Hakslija:

> *A za svakodnevnu ličnu upotrebu, oduvekje bilo hemijskih intoksikanata. Sve biljne sedative i narkotike, sve euforike koji rastu na drveću, halucinognene koji sazrevaju u bobicama, ljudi iskorištavaju od pamtiveka. Tim menjačima svesti je modena nauka dodala svoju dimenziju sintetike. Za neograničenu upotrebu Zapad je dozvolio samo alkohol i duvan. Sva druga sintetička „Vrata u zidu" su proglašena* ***drogom.***

Oligarsima i plutokratama iz Komiteta 300 droga ima dvojaku namenu. Prvo, da im donese ogromne količine novca, i, drugo, da sa vremenom veliki deo stanovništva pretvore u bezumne zombije, kojima će biti lakše da vladaju nego ljudima kojima ne treba droga, jer će kazna za pobunu biti uskraćivanje heroina, kokaina, marihuane, itd. Radi toga je potrebno legalizovati drogu tako da monopolski sistem, koji je spreman za uvođenje u trenutku kada teški ekonomski uslovi, kojima je kriza iz 1991. godine preteča, dovedu do ogromnog povećanja upotrebe droge, jer će na stotine hiljada radnika koji su ili koji budu ostali bez posla, utehu tražiti u drogi.

U jednom od strogo poverljivih dokumenata Kraljevskog instituta za međunarodne poslove, zacrtan je sledeći scenario:

..pošto ih izneveri hrišćanstvo, uz nezaposlenost na svakom koraku, oni koji su pet ili više godina bez posla okrenuće leda crkvi i potražiće utehu u drogi. Tada treba preuzeti potpunu kontrolu nad drogom kako bi vlade svih zemalja koje su pod našom jurisdikcijom imale monopol koji ćemo mi kontrolisati preko distribucije.. .Barovi za drogu će se pobrinuti za neposlušne i nezadovoljne, a budući revolucionari će biti pretvoreni u bezopasne zavisnike bez sopstvene volje...

Postoji obilje dokaza o tome da CIA i Britanska obaveštajna služba, na kraju krajeva MI6, već deset godina rade na postizanju tog cilja.

Kraljevski institut za međunarodne poslove je iskoristio životno delo 01-dosa Hakslija i Bulver-Lejtona kao svoje projekte na uzrokovanju stanja u kome čovečanstvo više neće imati sopstvenu volju, pod svetskom vladom-Novim svetskim poretkom brzo nadolazećeg Novog Srednjeg veka. Pogledajmo opet šta o tome ima da kaže sveštenik Oldos Haksli:

U mnogim društvima, na mnogim nivoima civilizacije bilo je pokušaja spajanja zatrovanosti drogom sa zatrovanošću bogom. Na primer, u staroj Grčkoj elitni alkohol je imao svoje mesto u etabliranoj religiji. Dionis, često zvan Bahus, bio je pravo božasntvo. Potpuna zabrana sintetičkih promena može da se uvede, ali ne i sprovede. **(Ovo je govor prodrogeraškog lobija sa Kapitol Hila.)**

Sada razmotrimo jedan drugi tip droge - još uvek neotkriven ali je verovatno veoma blizu - droge koja ljude čini srećnima u situacijama u kojima bi se u nor-

malnim ustavima osećali bedno. **(Ima li neko bedniji od osobe koja dugo traži i ne nalazi posao?)** *Takva vrsta droge bi bila blagoslov, ali blagoslov prepun ozbiljnih socijalnih i političkih opasnosti. Čineći bezopasno sintetičko sredstvo besplatno dostupnim, diktator* **(čitaj Komitet 300*)** *može da dovede do toga da se ćela jedna populacija pomiri sa stanjem sa kojim se ljudsko biće koje ima samopoštovanja ne bi smelo pomiriti.*

Pravo remek-delo dijalektike. Ono što je Haksli zagovarao i što je službena politika Komiteta 300 i njegovog surogata - Kraljevskog instituta za međunarodne poslove - može se vrlo jednostavno formulisati kao masovna kontrola uma. Do sada nam nije palo na pamet da je trgovina drogom specijalni rat niskog intenziteta protiv ćele ljudske rase - slobodnih ljudi. Specijalni rat je najstrašniji oblik ratovanja koji ima početak, ali ne i kraj.

Neki će dovoditi u pitanje umešanost pripadnika britanske kraljevske porodice, prošlih i sadašnjih, u trgovinu drogom. Vide ti te podatke u štampi na prvi pogled se čini apsurdnim, a danas to sve češće susrećemo u štampi kako bi upravo tako izgledalo - apsurdno. Najstarija maksima obaveštajnog rada je: „Ako nešto želiš da sakriješ, stavi to svima pred oči".

Knjiga F. S. Tarnera, pod naslovom *British Opium Policy (Britanska opijumska politika),* objavljena 1876, pokazuje kako su članovi britanske monarhije i njeni privesci - rodbina - bili duboko upleteni u trgovinu opijumom. Tamer je bio službenik Anglo-orijentalnog društva za suzbijanje trgovine opijumom (Anglo-Oriental Societv of the Suppression od the Opium Trade). Portparol engleske Krune ser R. Templ pokušao je da ga ućutka, što je ovaj odbio. Utvrdio je kako je Vlada, a time i Kruna, morala da se odrekne monopola nad opijumom, uz savet: „Ako budete uzimali ikakve prihode, uzimajte one od poreza pošteno zamišljenih da budu restriktivna sila".

Tarneru je odgovorio portparol monarhije lord Lorens, koji se borio protiv toga da Britanska istočno-indijska komapnija izgubi svoj monopol. „Bilo bi poželjno osloboditi se monopola, ali lično nisam sklon promenama. Ako je reč o skromnom gubitku kakav sebi možemo da priuštimo, ne bih oklevao da to sprovedeni". (Uzeto iz dokumenta *Calcutta Papers 1870).*

1874. godine se zahuktao rat protiv britanske monarhije i aristokratije zbog njihove duboke umešanosti u trgovinu opijumom u Kini. Društvo za suzbijanje trgovine opijumom je snažno napalo tamošnju aristokratiju i svoje

napade potkrepilo na takav neustrašiv način da bi takav napad bilo dobro oponašati i u današnje vreme. Društvo je tvrdilo kako je sporazum iz Tjencina, kojim je Kina prisiljena na uvoz ogromnih količina opijuma, bio podmukao zločin protiv kineskog naroda.

Pojavio se odvažan borac - Džozef Grandi Aleksander, po zanimanju advokat, koji je 1866. godine predvodio snažan napad na opijumsku politiku britanske Krune u Kini. U tom napadu je otvoreno spomenuo umešanost kraljevske porodice i aristokratije. Aleksander je tada prvi put sve to povezao sa Indijom - tim „biserom u engleskoj kruni". Optužbu je jasno uputio na pravo mesto - na monarhiju, na takozvanu aristokratiju i na njene sluge u britanskoj Vladi.

Pod vodstvom Aleksandera Društvo se posvetilo potpunom uništenju uzgoja opijumskog maka u Bengalu. Aleksander se pokazo kao veoma smeo protivnik. Aristokratija droge je počela da zamuckuje, i uprkos otvorenim optužbama protiv kraljevske porodice i njihovih poslušnika, nekoliko članova Parlamenta je počelo da prelazi na njihovu stranu - predstavnici Konzervativne, Unionističke i Laburističke stranke. Aleksander je jasno dao do znanja da trgovina drogom nije pitanje stranačke politike, već pitanje oko koga se moraju udružiti sve stranke i iskoreniti ta opasnost.

Lord Kimberli, portparol kraljevske porodice i okorelih oligarha, zapretio je da će svaki pokušaj mešanja u, kako je rekao, „trgovinu nacije naići na ozbiljno protivljenje kabineta". Aleksander i njegovo Društvo su i dalje vršili pritisak, uprkos nebrojenim smetnjama, pa je Parlament konačno pristao da imenuje Kraljevsku komisiju koja će da ispita trgovinu opijumom, na čelu sa lordom Kimberlijem, tada ministrom za Indiju. Neprikladniju osobu za vođenje te komisije nije bilo moguće naći. Bilo je to kao da imenujete Dalisa na čelo Vorenove komisije.

U svom prvom izveštaju lord Kimberli je jasno dao do znanja da će radije da podnese ostavku na svoj uzvišeni položaj nego da pristane na odluku kojom bi se Velika Britanija odrekla prihoda od indijskog opijuma. Vred-no ja napomenuti da je pojam „prihod od indijskog opijuma" (Indian Opium Revenue) podrazumevao da taj novac ide u korist ćele zemlje. To jednostavno nije bilo tačno, kao ni ideja da narod Južne Afrike ima koristi od ogromnih prihoda od prodaje svog zlata i dijamanata. Prihod od indijskog opijuma

je odlazio direktno u kovčege kraljevske porodice i u džepove plemstva, oligarha, plutokrata koji su postali milijarderi.

Rauntrijeva knjiga *The Imperial Drug Trade (Imperijalistička trgovina drogom)* je fascinatna priča o tome kako su engleski premijer Gledston i njegovi plutokrati lagali, varali, izvrtali i okretali istinu kako bi sprečili razotkrivanje zapanjujuće istine o umešanosti britanske monarhije u trgovinu opijumom. Ta knjiga je riznica podataka o dubokoj umešanosti britanske kraljevske porodice i engleskih lordova i dama u trgovinu opijumom, te nepreglednih bogatstava koje su nagomilali na bedi kineskih zavisnika.

Lord Kimberli, službenik istražne komisije, i sam je bio duboko umešan u trgovinu drogom, pa je činio sve što je bilo u njegovoj moći kako bi sakrio podatke od svih koji su tragali za istinom. Na kraju je Kraljevska komisija, pod velikim pritiskom javnosti, bila prisiljena da otvori vrata te istrage, ali ih je samo odškrinula, pa je postalo jasno da trgovinom opijumom upravljaju najviši faktori te zemlje i na tome stiču ogromna bogatstva. Vrata su se zatim brzo zalupila, a Kraljevska komisija nije pozivala nikakve stručnjake svedoke i ubrzo je prestala sa radom. Komisija je bila samo farsa za pokriće, poput onih kakve smo navikli da gledamo u Americi dvadesetog veka.

Američke porodice iz istočnog liberalnog establišmenta, bile su, i još uvek su, jednako umešane u trgovinu opijumom u Kini kao i britanske porodice. Pogledajte nedavnu istoriju, kada je Džejms Eri Karter svrgnuo iranskog šaha. Zašto je američka vlada svrgnula, a zatim i ubila iranskog šaha? Jednom rečju, zbog **droge.** Šah je pritisnuo i praktično zaustavio neverovatno unosnu britansku trgovinu opijumom iz Irana. Kada je šah preuzeo vlast, u Iranu je već bilo milion zavisnika od opijuma/heroina.

Britanci to nisu bili spremni da tolerišu pa su poslali Sjedinjene Američke Države da, u ime „specijalnih odnosa" između ovih zemalja, obave, u njihovu korist, njihov prljavi posao. Kada je Homeini zauzeo američku ambasadu u Teheranu, otkrio je da američka prodaja oružja, započeta za vreme šaha, još uvek traje. Zašto? Da je prestala, Homeini bi ukinuo britanski monopol na trgovinu opijumom u svojoj zemlji. Evo dokaza: zbog Homeinijevog liberalnog stava prema opijumu, broj zavisnika se, od 1984, povećao na 2 miliona, prema statističkim podacima Ujedinjenih Nacija i Svetske zdravstvene oreganizacije.

I predsednik Karter, i njegov naslednik Regan, svojevoljno i potpuno svesni svih posledica, nastavili su sa nabavkom oružja za Iran, i onda kada su u iranskom zatočeništvu čamili američki taoci. 1980. godine napisao sam članak pod naslovom „Šta se zaista dogodilo u Iranu", u kojem sam izneo činjenice. Prodaja oružja Iranu je ugovorena na sastanku Sajrusa Vensa, sluge Komiteta 300, i dr Hašemija, pole čega je, avionima američkog ratnog vazduhoplovstva, odmah započeta dostava oružja Iranu, koja se nastavila i na vrhuncu talačke krize. Oružje je dopremano iz američkih vojnih zaliha u Nemačkoj, a jedan deo direktno iz Sjedinjenih Američkih Država, sa sletanjima u Azorima, radi uzimanja goriva.

Sa Homeinijevim dolaskom na vlast, a doveo ga je Komitet 300, proizvodnja opijuma je naglo procvetala. Godišnja proizvodnja je 1984. godine iznosila više od 650 metričkih tona. Karter i Regan su se zapravo pobrinuli da više ne bude mešanja u trgovinu opijumom - sproveli su nalog koji su im u pogledu trgovine opijuma u Iranu dale britanske oligarhijske porodice. Iran danas proizvodnjom opijuma konkuriše Zlatnom trouglu.

Šah nije bio jedina žrtva Komiteta 300. Vilijam Bakli, šef ispostave CIA-e u Bejrutu, bez ikakvog iskustva u pogledu toga ko stoji iza trgovine opijumom, počeo je da vodi istragu u Iranu i Libanu, a neko vreme je proveo i u Pakistanu. Iz Islamabada je, u sedište CIA-e u Lengliju, počeo da šalje osuđujuce izveštaje o cvetanju trgovine opijumom u pakistanskom Zlatnom polumesecu. Posle toga, američka ambasada u Islamabadu je napadnuta zapaljivim bombama, ali je Bakli uspeo da umakne tom mafijaškom napadu i da se vrati u Vašington. Nepoznate sile su otkrile njegovo skrovište.

Onda se dogodilo nešto veoma čudno. Suprotno svim pravilima CIA-e u slučaju otkrivanja skrovišta nekog agenta, Bakli je poslat nazad u Bejrut. Kako bi ga ućutkala, CIA je tim potezom Baklija osudila na smrt, a u ovom slučaju presuda je i izvršena. Vilijama Baklija su kidnapovali agenti Komiteta 300. U toku okrutnog ispitivanja koje je sprovodio general Muhamed el Huili iz sirijske obaveštajne službe, kako bi ga prisilio da otkrije imena svih pripadnika DEA-e u tim zemljama, okrutno je ubijen. Njegovi napori na razotkrivanju trgovine opijumom u Pakistanu, Libanu i Iranu koštali su ga života.

Ako preostali slobodni ljudi na ovom svetu misle da mogu samostalno ili u malim grupama da unište trgovinu drogom, grdno se varaju. Mogli bi ponegde da otkinu po neki list trgovini opijumom i kokainom, ali nikada i ćelo stablo. Okrutne evropske kobre i njihove porodice iz američkog istočnog liberalnog establišmenta to neće dozvoliti. Rat protiv droge koji Busova vlada, tobože, vodi, a koji to nije, zapravo je rat za **potpunu** legalizaciju **svih** vrsta i klasa droge. Takva politika nije samo društveno zastranjivanje, već i pokušaj potpunog preuzimanja vlasti nad umovima ljudi ove planete, ili, kako su to sročili autori „Zavere Vodilije", „dovođenje do radikalnih promena u Sjedinjenim Američkim Državama". **To je glavni zadatak Komiteta 300, vrhovnog tajnog društva.**

U trgovini opijumom, heroinom i kokainom ništa se nije promenilo. Njom još uvek upravljaju američke i britanske porodice iz visokog sloja. Ona je još uvek basnoslovno unosna, čak toliko unosna da se ono što izgube u policijskim zaplenama otpise na, kako to kažu ljudi koji uz porto i cigarete sede u drvetom obloženim prostorijama za sastanke upravnih odbora u Njujorku, Hong Kongu i Londonu, „trošak u poslovanju, stari moj". * Britanski kolonijalni kapitalizam je oduvek bio glavni oslonac oligarhijskog feudalnog sistema povlastica u Engleskoj, a to je i danas. Kada su siromašni, neuki seoski ljudi u Južnoj Africi, poznatiji kao Buri, 1899. godine pali u krvave ruke britanske aristokratije, nisu imali pojma da se taj gnusno okrutni rat, koji je nemilosrdno vodila kraljica Viktorija, fmansirao nepojmljivim količinama novca koji se iz „instant bogatstva" Britanske istočno-indijske kompanije -trgovine opijumom u Kini - slivao u džepove plutokrata.

Taj rat su pokrenuli i organizovali članovi Komiteta 300 Sesil Džon Rods, Barni Barnato i Alfred Bejt. Rods je bio glavni agent porodice Rotšild, čije su banke plivale u novcu koji je poticao od trgovine opijumom. Ti pljačkaši, lopovi i lazovi - Rods, Barnato, Openhajmer, Džoel i Bejt - su oduzeli Burima Južne Afrike njihovo pravo po rođenju - zlato i dijamante koji su ležali ispod njihovog tla. Buri Južne Afrike nisu dobili ništa od silnih milijardi milijarda dolara stečenih prodajom njihovog zlata i njihovih dijamanata.

Komitet 300 je hitno preuzeo potpunu vlast nad tim ogromnim bogatstvom, vlast koju, preko svog člana ser Harija Openhajmera, drži i dan danas. Južnoafrikanci dobijaju 100 dolara po glavi stanovnika godišnje od in-

dustrije zlata i dijamanata u svojoj zemlji, dok istovremeno, svake godine **milijarde dolara** odlaze bankarima iz Komiteta 300. To je jedna od najprljavijih i najpodlijih priča o pohlepi, krađi i ubijanju jedne nacije, zabeleženih u analima istorije.

Kako je britanskoj kruni uspelo da izvede tu zapanjujuću prevaru džinovskih razmera? Da bi se takav herkulski cilj postigao, potrebna je ogromna organizacija i odani agenti na pravim mestima koji će da sprovode dnevne smernice dobijene od hijerarhije zaverenika. Prvi korak je bila novinska propagandna kampanja u kojoj su Buri prikazivani kao necivilizovani varvari, jedva ljudska bića, koja su britanskim državljanima u Burskoj republici uskratili pravo glasa. Zatim je Velika Britanija čelniku te transvalske republike Paulu Krugeru, uputila niz zahteva kojima je, naravno bilo nemoguće da se udovolji. Posle toga je isprovociran niz incidenata sa svrhom da se Buri pokrene na osvetu, ali ni to nije uspelo. Usledio je zloglasni Džejmsonov napad, u kome je neki Džejmson predvodio grupu od nekoliko stotina naoružanih ljudi u napadu na Transval. Odmah posle toga je usledio rat.

Kraljica Viktorija je okupila do tada (1898.) najveću i najbolje opremljenu vojsku u istoriji sveta. Mislila je da će rat biti gotov za dve nedelje, budući da Buri nisu imali ni vojsku ni obučenu odbrambenu gardu, pa neće moći da se nose sa vojskom od 400.000 vojnika, iz redova britanske sirotinje. Bura nikada nije bilo više od 80.000 - seljaka i njihovih sinova, od kojih su neki imali samo četrnaest godina. I Radjard Kipling je mislio da će se rat završiti za dve nedelje.

Umesto toga, sa puškom u jednoj i *Biblijom* u drugoj ruci, Buri su se držali tri godine. „Otišli smo u Južnu Afriku misleći da će rat biti gotov za nedelju dana", rekao je Kipling i dodao: „Umesto toga, Buri su nam održali lekciju". Ta ista lekcija bi mogla danas da se održi Komitetu 300 kada bismo pronašli samo 80.000 vođa, dobrih ljudi, koji bi istinski poveli ovu naciju u bitku protiv džinovskog čudovišta koje je krenulo da proguta sve ono što zastupa naš Ustav.

Pošto se rat završio, 1902. godine, britanska Kruna je morala da učvrsti svoju šapu nad nezamislivim bogatstvom zlata i dijamanata koje je ležalo ispod neplodne zemlje Burske Republike Transval i Slobodne Države Orindž. Taj zadatak je obavio Okrugli sto o legendi kralja Artura i njegovih vitezo-

va. Okrugli sto je u strogom smislu organizacija britanske obaveštajne službe MI6, a osnovao ga je Komitet 300. Zajedno sa programom Rodsovih stipendija (Rhodes Scholarship), on je nož u srcu Amerike.

Okrugli sto je osnovan u Južnoj Africi. Osnovao ga je Sesil Rods, a finansirala engleska porodica Rotšild. Svrha mu je bila da školuje vodeće poslovne ljude odane britanskoj Kruni, koji će za tu Krunu da prigrabe ogromno bogatstvo zlata i dijamanata. Južnoafrikancima je oduzeto pravo po rođenju, tako jakim i sveobuhvatnim udarom da je bilo očigledno kako je to moglo da izvede samo jedno centralno zapovedno telo. To zapovedno telo je bio Komitet 300.

Nije sporno da je to i postignuto. Do početka 30-tih godina britanska Kruna je čvrsto držala u rukama najveće zalihe zlata i dijamanata koje su ikada otkrivene u istoriji sveta. **Komitet 300 je time na raspolaganju imao i ogromna bogatstva od trgovine drogom i jednako velika bogatstva od minerala i metala iz Južne Afrike.** Finansijska kontrola sveta je bila završena.

Okrugli sto je odigrao ključnu ulogu u tom udaru. Pošto je progutao Južnu Afriku, dobio je hitan zadatak - da se ublaže pozitivne tekovine rata za nezavisnost u Sjedinjenim Američkim Državama i da se ta zemlja ponovo dovede pod vlast Velike Britanije. Za takav poduhvat od ključne važnosti je bila organizacijska sposobnost, a nju je osigurao lord Alfred Milner, štićenik londonske porodice Rotšild. Primenjujući načela Škotskog obreda masona (Scottish Rite of Freemasons) u odabiru članova Okruglog stola, odabrani su prolazili intenzivnu obuku na Univerzitetu Kembridž ili Oksford, pod budnim očima Džona Raskina, po sopstvenom priznanju „komuniste stare škole", i T. H. Grina, operativca tajne službe MI6.

Upravo je Grin, sin hrišćanskog evangelističkog sveštenika, iznedrio Rodsa, Milnera, Džona Vilera Beneta, A. S. Lindseja, Džordža Bernarda Šoa, i Hjalmara Šakta, Hitlerovog ministra fmansija. Ovde ću da zastanem kako bih čitaoce podsetio da je Okrugli sto samo **jedan aspekt** ogromnog i sveobuhvatnog Komiteta 300. A ipak, samo Okrugli sto se sastoji od celog lavirinta kompanija, institucija, banaka i obrazovnih ustanova. Samo za njihovo razvrstavanje kvalifikovanim osiguravajućim službenicima bi trebala godina dana.

Okruglostolaši su se razgranali širom sveta kako bi preuzeli vlast nad fiskalnom i monetarnom politikom i nad političkim vodstvom svih zemalja u

kojima deluju. Južnoafričkog generala Smitsa, koji se nekada, u Burskom ratu, borio protiv Velike Britanije, tamo su „okrenuli" da je postao vodeći britanski obaveštajac, vojni i politički agent za ciljeve i interese britanske Krune. U Sjedinjenim Američkim Državama, kasnijih godina, zadatak podrivanja iznutra je pripao Vilijamu Jandelu Eliotu, čoveku koji je stvorio Henrija Ki-sindžera i bio zaslužan za njegov meteorski uspon na vlast, kao glavnog sa-vetnika Komiteta 300 za SAD.

Vilijam Jandel Eliot je bio „Amerikanac sa Oksforda", koji je već dobro poslužio Komitetu 300, što je preduslov za sticanje višeg položaja u službi Komiteta. Pošto je 1917. godine diplomirao i na Univerzitetu Vanderbilt, Eliota je angažovala bankarska mreža Rotšild-Varburg. Radio je u Američkoj centralnoj banci u San Francisku i dogurao do pozicije direktora. S tog položaja je delovao kao tajni agent banke Varburg-Rotšild, dostavljajući informacije o važnim područjima Sjedinjenih Američkih Država koja je nadzirao. Eliotovi masonski lovci na talente dali su mu preporuku za Rods Stipendiju pa je, 1923. godine, otišao na Fakultet Baliol Univerziteta Oksford, čiji su „sneni tornjevi" skrivali mrežu intriga i budućih izdajnika Zapada.

Fakultet Baliol je bio i ostao regrutni centar za potrebe Okruglog stola. Posle temeljnog pranja mozga, koje je sprovodio predstavnik Tavistok Instituta za ljudske odnose A. D. Lindsi, naslednik dekana Baliola T. H. Grina, Eliot je primljen u Okrugli sto i poslat u Kraljevski institut za međunarodne poslove da preuzme svoj zadatak, a on je glasio: vratiti se u Sjedinjene Američke Države i postati predvodnik akademske zajednice.

Pokretačka filozofija Okruglog stola je bila da se dovedu okruglostolaši na pozicije sa kojih će moći da oblikuju i sprovode društvenu politiku pomoću društvenih institucija kojima može da se manipuliše onim delom stanovništva koji je Raskin nazvao „masama". Po završetku obuke u Tavistok institutut, članovi Okruglog stola su se infiltrirali u najviše pozicije bankarskog sveta. Obuku je osmislio lord Lekonsfild, osoba bliska britanskoj kraljevskoj porodici, a kasnije ga je vodio Robert Brend, koji je sa te dužnosti otišao na položaj direktora banke Lazard-Freres. Kraljevski institut za međunarodne poslove je bio i ostao u celini povezan sa britanskom Krunom.

Neki od ogranaka Okruglog stola su Bilderbergeri, koje je osnovao i vodio Dankan Sendis, istaknuti političar i zet pokojnog Vinstona Čerčila, zatim

Fondacija Dičli (Ditchley Foundation), tajni bankarski klub koji sam razotkrio u knjizi iz 1983. pod naslovom *International Bankers Conspracy: The Ditchley Foundatio" (Međunarodna bankarska zavera: Fondacija Dičli),* zatim Trilateralna komisija, Atlantsko veće Sjedinjenih Američkih Država i Institut Aspen za humanističke studije, čiji je dobro skriveni osnivač, čovek iza scene, bio lord Bulok iz Kraljevskog instituta za međunarodne poslove, a fasada mu je bio Robert Anderson.

Način na koji je Henri Kisindžer, glavni čovek Kraljevskog instituta za međunarodne poslove u Americi, došao na vlast, priča je o pobedi jedne institucije britanske monarhije nad republikom Sjedinjenih Američkih Država. To je strašna priča, isuviše dugačka da bismo se njome ovde bavili. Ipak, napravio bih propust kada ne bih spomenuo samo nekoliko najsvetlijih tačaka iz Kisindžerovog uspona ka slavi, bogatstvu i moći.

Posle kratkog vremena u američkoj vojsci, gde je započeo da radi kao vozač generala Frica Krejmera po ratom opustošenoj Nemačkoj, zahvaljujući porodici Openhajmer, Kisindžer je odabran za odlazak u Vilton Park na školovanje i dalju obuku. U to vreme imao je čin vodnika prve klase. 1952. godine je poslat u Tavistok institut, gde ga je u ruke uzeo R.V. Diks i potpuno ga preokrenuo. Od tada niko nije mogao da ga zaustavi. Kasnije je angažovan u službi, pod vodstvom Džordža Frenklina i Hamiltona Fiša, u njujorškoj kancelariji Veća za inostrane odnose.

rf Veruje se da je zvanična nuklearna politika koju su prihvatile Sjedinjene Američke Države Kisindžeru usađena za vreme njegovog boravka u Tavistok institutu i kasnije oblikovana njegovim saučestvovanjem na seminaru Okruglog stola pod radnim nazivom *Nuklearno oružje i spoljna politika (Nuc-lear Wapons and Foreing Policy),* koji je iznedrio doktrinu zvanu „fleksibilna rekacija", koja nema veze sa razumom, a postala je poznata po skraćenici MAD.

Zahvaljujući Vilijamu Jandelu Eliotu i pod budnim okom Džona Vilera Bene ta, najvišeg obaveštajnog direktora Okruglog stola i glavnog terenskog operativca obaveštajne službe MI6 u SAD-u, Kisindžer je postao Eliotov „omiljeni sin", kako je to sam opisao u svojoj knjizi *The Pragmatic Revolt in Politics (Pragmatična pobuna u politici).* Ubačen je u Okrugli sto kako bi

progurao monetarnu politiku koju je naučio na harvardskim međunarodnim seminarima.

Kisindžer je obilno upijao Eliotova učenja i više nije bilo moguće da se prepozna čovek koga je genral Krejmer nekada opisao kao svog „malog jevrejskog vozača". Duh dekana Baliola je bio usađen u njemu te je postao gorući učenik dekadentne britanske aristokratije. Prihvatajući filozofiju Tojnbija, glavnog direktora obaveštajne službe MI6 u Kraljevskom institutu za međunarodne poslove, koristio je dokumentaciju tog instituta za pisanje svoje diplomske „disertacije".

Do sredine 60-tih Kisindžer je već dokazao svoju vrednost Okruglom stolu i Kraljevskom institutu za međunarodne poslove, a time i britanskoj kraljevskoj porodici. Za nagradu i kao ispit onoga što je naučio zadužili su ga za jednu malu grupu, koja se sastojala od Džejsma Šlezingera, Aleksandera Hejga i Danijela Elsberga i kojom se Okrugli sto koristio za sprovodenje niza opita. S tom grupom je sarađivao glavni teoretičar Instituta za političke studije Noam Čomski.

I Hejg je, kao i Kisindžer, radio za generala Krejmera, iako ne kao vozač, pa je general za tog svog štićenika pronašao više različitih zaposlenja u Ministarstvu odbrane. Kada je Kisindžer postavljen za savetnika za nacionalnu bezbednost, Krejmer je Hejgu osigurao mesto njegovog zamenika. Zatim su Elsberg, Hejg i Kisindžer pokrenuli Votergejt - plan Kraljevskog instituta za međunarodne poslove za rušenje predsednika Niksona zato što je odbio da se pokori direktnim nalozima. Hejg je imao vodeću ulogu u pranju mozga i zbunjivanju predsednika Niksona. Dok je on radio na smekšavanju predsednika, Kisindžer je vodio Belu kuću. Kao što sam spomenuo 1984. godine, Hejg je u Beloj kući bio posrednik, poznat kao „duboko grlo" (Deep Throat), koji je dostavljao informacije dvema osobama iz *Vašington Posta* -Vudvordu i Bernštajnu.

Podmetanje Votergejta Niksonu je najveći državni udar koji je Okrugli sto izveo, kao agencija i kao ispostava Kraljevskog instituta za međunarodne poslove. Svi zamršeni konci su vodili do Okruglog stola, zatim do Kraljevskog instituta za međunarodne poslove i odatle direktno do engleske kraljice. Ponižavanje Niksona je bila lekcija upozorenja budućim američkim predsednicima da ne bi sebi umišljali kako mogu da se usprotive Komitetu

300 i da pobede. Kenedi je iz istih razloga okrutno ubijen pred očima američkog naroda. Niksona nisu smatrali dovoljno vrednim da doživi sudbinu Džona Ficdžeralda Kenedija.

Ali, bez obzira na metode, Komitet 300 se pobrinuo da svi budući pretendenti na Belu kuću dobiju ovu poruku: „Niko nije izvan našeg domašaja". Činjenicu da ova poruka ima jednaku snagu kao i onda kada je Kenedi ubijen i Nikson isteran dokazuje karakter predsednika Džordža Buša, čija bi gorljiva spremnost da udovolji svojim gospodarima trebala da bude razlog ozbiljne zabrinutosti medu onima koji su zabrinuti za budućnost Sjedinjenih Američkih Država.

Svrha ćele priče je postala jasna u epizodi o pentagonskim dokumentima i u zapošljavanju Šlezingera u Niksonovoj vladi sa svrhom da u odbrambenom sistemu deluje kao smetnja i kao protivnik razvoju atomske energije, a tu je ulogu sprovodio iz svog zaštićenog položaja u Komisiji za atomsku energiju (Atomic Energv Commission), jednom od ključnih faktora deindustrijalizacije Sjedinjenih Američkih Država, i delu planirane strategije Rimskog kluba o nultom postindustrijskom rastu. Od tog početka možemo da sledimo korene recesije/depresije iz 1991. godine, zbog koje je do te godine 30 miliona Amerikanaca ostalo bez posla.

■« Praktično je nemoguće da se prodre u Komitet 300, i u oligarhijske porodice koje ga čine. Kamuflažu koju na sebe navlače kao zaštitni prekrivač je vrlo teško strgnuti. Ovu činjenicu treba da zapamte svi Amerikanci koji vole slobodu: Komitet 300 diktira ono što prolazi kao spoljna i unutrašnja politika SAD-a, i to već punih 200 godina. Nikada to nije bilo tako upečatljivo izraženo kao kada je Čerčil izbio dah umišljenom predsedniku Trumanu tako što je, „tom čovečuljku iz Indipendensa u Misuriju", niz grlo zabio njegovu sopstvenu „Trumanovu doktrinu".

Medu bivšim članovima Komiteta 300, čija su mesta posle njihove smrti popunili njihovi naslednici, i današnjim imenima jesu ser Mark Tarner, Džerald Vilijers, Semjuel Montagju, porodica Inčkejp, Kesvik, Piz, Šreder, Arli, Čerčil, Frejzer, Lazard i Džardin Mejtson. Celokupni spisak članova se nalazi pri kraju knjige. Ti članovi Komiteta su u Prvom svetskom ratu, **naredili** predsedniku Vilsonu da krene u rat protiv Nemačke. Taj Komitet je

predsedniku Ruzveltu zapovedio da iscenira japanski napad na Perl Harbur sa svrhom uvlačenja SAD-a u Drugi svetski rat.

Ti ljudi, tj. Komitet, ovoj naciji su zapovedili da ide u rat u Koreju, Vijetnam i Persijski zaliv. Prava istina je da su Sjedinjene Američke Države u ovom veku ratovale u pet ratova u korist zloglasnog Komiteta 300. Čini se da niko, osim vrlo retkih, nije zastao i zapitao se: **„Zašto se mi borimo u ovim ratovima?"** Čini se da su velika halabuka oko „patriotizma", vojna parada, te mahanje žutim zastavama lišili ovu naciju sopstvenog razuma.

Na 50. godišnjici od napada na Perl Harbur, pokrenuta je kampanja „mrzim Japan", a nije je pokrenuo Institut za pacifičke odnose, već na najdirektniji i najsiroviji način Vlada predsednika Buša i američki Kongres. Cilj je bio isti kao i onda kada je predsednik Ruzvelt nadahnuo napad na Perl Harbor: prikaži Japance kao agresore i pokreni rat, a onda stavi u pripravnost naše vojne snage za sledeću fazu - oružanu agresiju na Japan.

To se već priprema. Samo je pitanje vremena kada će naši sinovi i ćerke da opet budu poslati na klanje u službi feudalnih robova iz Komiteta 300. Moramo da vičemo sa krovova kuća: „Ne šalju nas u smrt zbog slobode i ljubavi prema domovini već zbog sistema tiranije koji će ubrzo da zahvati ceo svet."

Ta organizacija drži Veliku Britaniju tako čvrsto u šaci da je narod te zemlje, tj. 95% njenih državljana, od 1700. godine prisiljen da živi od ostataka 20% nacionalnog bogatstva svoje zemlje. To je ono što oligarhijski feudalni lordovi Engleske vole da nazivaju „demokratijom". Ti uglađeni, pravi engleski džentlmeni su u suštini krajnje okrutni. Ono što su uradili u Indiji, Sudanu, Egiptu, Iraku, Iranu i Turskoj će da se ponovi u svakoj zemlji u Novom svetskom poretku, pod patronatom svetske vlade. Iskoristiće svaku zamlju i njena bogatstva kako bi zaštitili svoj povlašćeni način života. To je sloj britanske aristokratije čija su bogatstva neraskidivo povezana i ispretpletena sa trgovinom droge, zlata, dijamanata i oružja, sa bankama, trgovačkim kućama, industrijom, naftom, medijima i zabavnom industrijom.

Osim članova Laburističke stranke iz običnog puka (ali ne i vodstva te stranke), većina britanskih političkih vođa su potomci titularnih familija, a titule su nasledne i prenose se sa oca na najstarijeg sina. Taj sistem traži da

nikakav „autsajder" ne može da pretenduje na sticanje političke moći u Engleskoj. Neki su ipak uspeli da se proguraju.

Uzmite lorda Halifaksa, bivšeg britanskog ambasadora u Vašingtonu i čoveka koji je nišoj Vladi tokom Drugog svetskog rata isporučivao naređenja Komiteta 300. Njegov sin Čarls Vud se oženio gospođicom Primrouz, koja je bila u krvnom srodstvu sa lordom Rotšildom. Iza imena kao što je lord Svajtling je skriveno ime Montagju, direktora Engleske banke te savetnika i čoveka od poverenja većinskog vlasnika naftne kompanije Šel - kraljice Elizabete II. Svi oni su članovi Komiteta 300. Neke od starih zapreka su maknute. Titula nije jedini kriterijum za ulazak u Rimski klub.

Potrebno je izneti kratak pregled onoga što Komitet 300 želi da postigne, tj. koji su mu ciljevi, pre nego što pređemo na njegovu ogromnu mrežu banaka, osiguravajućih društava, korporacija itd. Za informaciju koja sledi bile su potrebne godine istraživačkog rada kako bi se spojili konci iz stotina dokumenata i mojih izvora koji su mi omogućili pristup nekim od dokumenata u kojima su ti podaci skriveni.

Komitet 300 se sastoji od specijalista za posebna područja, uključujući stručnjake za kult satane, za droge koje menjaju um, za ubistva trovanjem, za obaveštajne poslove, bankarstvo i sve vrste poslovnih aktivnosti. Biće potrebno spomenuti bivše članove, već pokojne, zbog njihovih nekadašnjih uloga i zato što su njihova mesta data članovima njihovih porodica ili novim članovima za koje se smatralo da su vredni te počasti.

Među članovima su i stare porodice evropskog crnog plemstva, porodice američkog istočnog liberalnog establišmenta (članovi vrha masona i Reda lobanje i kostiju), Iluminati (ili, kako ih sam Komitet zove, **Pobedonosni** ve-**tar Morije),** Muma grupa, Nacionalno veće crkava i Svetsko veće crkava, Krug inicijata, Devetorica nepoznatih ljudi, Fondacija Lukis, Isusovski teolozi oslobođenja, Red sionskih mudraca, Prinčevi Nasilja, Međunarodni monetarni fond (MMF), Centralni britanski Koronati Kvador, italijanska masonska loža P2 - na kraju krajeva oni iz vrha vatikanske hijerarhije - Centralna oba-veštajna agencija (CIA), probrano osoblje iz Tavistok instituta, razni članovi iz vodećih fondacija i osiguravajućih društava, čija su imena navedena u popisima u ovoj knjizi, Hongkonška i šangajska banka, Milnerova grupa - Okrugli sto, Fondacija Čini, Nemački fond Maršal, Dičli fondacija, NATO,

Rimski klub, čelnici pokreta za očuvanje sredine, Red sv. Ivana Jerusalimskog, Crni red (Black Order), Društvo Tule (Thule Societv), Anenherb-rozenkrojceri, Veliki nadmoćni (The Great Superior Ones) i, doslovno, stotine drugih organizacija.

Sta, dakle vidimo? Jednu labavo povezanu grupu ljudi sa čudnim idejama? Ni govora. U Komitetu 300, čija je istorija stara 150 godina, imamo neke od najsjajnijih umova okupljenih radi osmišljavanja potpunog totalitarnog, apsolutno kontrolisanog „novog" društva - samo što nije novo, nego je većinu svojih ideja preuzelo od Kluba sotonskog kulta. To je organizacija koja ima za cilj stvaranje svetske vlade, koju je jedan njen pokojni član, H. G. Vels, prilično dobro opisao u knjizi koju je od njega naručio Komitet 300 i kojoj je on dao smeo naslov: *Open Conspiracj - Plans for a World Revolution (Otvorena zavera - planovi za svetsku revoluciju).* Bio je to smeo iskaz namera, ali u isto vreme i ne tako smeo, s obzirom da mu niko nije verovao osim Velikih nadmoćnih, Anenherbea i onih koje bi danas mogli da nazovemo „insajderi" (upućeni). Evo odlomka iz Velsove knjige:

> *Otvorena zavera će, po mom mišljenju, prvo da se pojavi kao svesna organizacija inteligentnih, i u nekim slučajevima, bogatih ljudi, kao pokret s jasnim društvenim i političkim ciljevima koji će otvoreno da ignoriše ceo postojeći sistem političke vlasti ili će samo da se koristi njime kao slučajnim alatom u različitim fazama, tek za pokretanje određenog broja ljudi u određenom smeru, koji će tada da otkriju, sa iznenađenjem, da imaju zajednički cilj prema kome se svi kreću. Na sve načine će da utiču na tadašnju vladu i da je kontrolišu.*

Kao i knjiga Džordža Orvela, *1984,* i ova Velsova knjiga je masovni poziv na stvaranje svetske vlade. Ukratko, namera i svrha Komiteta 300 je da dovede do toga da ljudi prihvate:

- Svetsku vladu i jedinstven monetarni sistem pod vlašću stalnih, neizabranih, naslednih oligarha, koji se biraju sami medu svojim redovima a u obliku feudalnog sistema, poput onog iz Srednjeg veka. U tom svetskom entitetu, broj stanovnika će se smanjivati ograničavanjem broja rođene dece, bolestima, ratovima, glađu, sve dok se broj stanovnika na

zemlji ne svede na samo jednu milijardu korisnih vladajućem sloju, i to na područjima koja će da budu strogo i jasno definisana.

- Neće biti srednjeg sloja. Postojaće samo vladari i potčinjeni. Svi zakoni će biti jdnobrazni, pod pravnim sistemom svetskih sudova koji će primenjivati jednake zakonske odredbe i iza kojih će stajati policijske snage svetske vlade i jedinstvena svetska vojska, za sprovođenje zakona u svim bivšim zemljama bez ikakvih državnih granica.
- Sistem će biti utemeljen na državnoj pomoći. Oni koji budu poslušni i podložni svetskoj vladi bivaće nagrađivani sredstvima za život. Oni koji se budu bunili jednostavno će biti izgladnjeni do smrti ili proglašeni zločincima, posle čega će postati mete bilo koga ko želi da ih ubije.
- Biće zabranjeno posedovanje bilo kakvog oružja.
- Biće dozvoljena samo jedna religija, i to u vidu Crkve svetske vlade, koja, kao što ćemo videti, postoji još od 1920. Sotonizam, luciferizam i veštičarstvo će da budu priznati kao legalni školski predmeti svetske vlade, bez privatnih i crkvenih škola. Sve hrišćanske crkve su već pot kopane i hrišćanstvo će kao religija pod svetskom vladom postati sa mo istorijska činjenica.
- Uvešće se stanje u kome neće postojati nikakva sloboda pojedinca ni ti ikakav koncept slobode. Neće biti stvari kao što su republikanizam, suverenitet niti prava koja pripadaju narodu. Nacionalni ponos i rasni identitet će biti uništeni, a oni koji samo spomenu svoje rasno poreklo biće podvrgnuti najoštrijim kaznama u periodu tranzicije.
- Svaka osoba će biti potpuno indoktrinirana, tako da veruje da je biće koje pripada svetskoj vladi, sa identifikacionim brojem koji će biti ja sno naznačen na samoj osobi kako bi bio lako dostupan, a ta informa cija će se nalaziti u glavnoj bazi podataka NATO-vog kompjuterskog sistema u Briselu, u Belgiji, iz koga će svaka agencija svetske vlade moći da svakog trenutka dobije podatke. Glavne memorije CIA-e, FBI-a, državnih i lokalnih policijskih agencija, IRS-a, FEMA-e i Socijalnog osiguranja će biti znatno povećane i činiće bazu ličnih podataka svih osoba u Sjedinjenim Američkim Državama.

- Brak će postati zakonom zabranjen i neće biti porodičnog života kakav poznajemo danas.
- Deca će u ranom periodu uzrasta bivati oduzeta roditeljima te će ih od gajati ustanove kao državno vlasništvo. Takav jedan ogled je sproveo Erih Honeker u Istočnoj Nemačkoj. Deca su oduzimana roditeljima za koje je država smatrala da su nepodobni građani.
- Žene će postati degradirane neprestanim delovanjem pokreta za „oslo bađanje žena".
- Slobodan seks će biti zakonska obaveza.
- Za kršenje samo jednog pravila do 20-te godine života prekršioci će biti strogo kažnjavani.
- Žene će da nauče proces spontanog pobačaja, koji će morati da upra-žnjavaju nakon što rode dvoje dece, a informacije o tome će se skla-dištiti u ličnom dosijeu svake žene u regionalnim kompjuterskim cen trima svetske vlade. Ako žena ostane trudna nakon što rodi dvoje de ce, biće nasilno odvedena u kliniku za pobačaj, gde će joj, osim po bačaja, uraditi i sterilizaciju.
- Pornografija će da se promoviše i obavezno prikazuje u svim pozori-štima i bioskopima, uključujući i homoseksualnu i lezbijsj^u pornogra fiju.
- Upotreba „rekreacijskih" narkotika postaće obavezna i svaka osoba će dobiti meru droge koju će moći da kupi u prodavnicama svetske vla de širom sveta. Organizovaće se širenje droge za kontrolu uma, a nje na upotreba će biti obavezna. Davaće se u hrani i/ili vodi, bez ili sa znanjem ljudi. Otvoriće se lokali za drogu, kojima će da upravljaju za posleni svetske vlade i gde će robovski sloj moći da provodi svoje slo bodno vreme. Na taj način neelitističke mase će biti svedene na nivo

  i ponašanje kontrolisanih životinja, koje neće imati svoju sopstvenu vo lju i koje će moći lako da se dovedu u red i kontroli šu.
- Ekonomski sistem će biti tako uređen da će vladajući oligarhijski sloj dozvoljavati samo onoliko proizvodnje i usluga koliko bude potrebno za puko funkcionisanje masovnih robovskih logora. Svo bogatstvo na ći će se u rukama elite - članova Komiteta 300. Svaka osoba će da bude indoktrinirana kako bi razumela da njen opstanak potpuno zavisi

od države. Svetom će se upravljati na temelju „izvršnih odredbi" Komiteta 300, koje će odmah po donošenju imati snagu zakona. Boris Jeljcinj primenjuje odredbe Komiteta 300 da bi, kao ogled, Rusiji nametnuo volju Komiteta 300. Postojaće kazneni sudovi, a ne sudovi pravde.

- Industrija će biti potpuno uništena, zajedno sa sistemima nuklearne energije. Samo će članovi Komiteta 300 i njihova elita da imaju pravo na prirodna bogatstva zemlje. Poljoprivreda će biti isključivo u rukama Komiteta 300, a proizvodnja hrane će biti strogo kontrolisana. Kako ove mere budu počele da se primenjuju, veliki broj stanovnika iz velikih gradova će biti preseljen u daleka područja, a oni koji to odbiju biće istrebnljeni u skladu sa pokusom koji je za svetsku vladu sproveo Pol Pot u Kambodži.
- Eutanazija za smrtno bolesne i stare će postati obavezna.
- Nijedan grad neće smete da ima više od unapred utvrđenog broja stanovnika, kao što je opisao Kalergi. Preko potrebni radnici će biti preseljeni u druge gradove ako onaj u kome žive postane prenaseljen. Drugi, nebitni radnici će biti nasumice birani i slati u nedovljno naseljene gradove zbog popunjavanja „kvota".
- Najmanje 4 milijarde, „beskorisnih izelica" će biti eliminisano sa lica zemlje do 2050. godine ograničenim ratovima, organizovanim epidemijama smrtonosnih brzo prenosivih bolesti i izgladnjivanjem. Energija, hrana i voda za neelitu će biti održavana na nivou preživljavanja, počevši sa belim narodima Zapadne Evrope i Severne Amerike, posle čega će se preći na druge rase. Broj stanovnika Kanade, Zapdne Evrope i Sjedinjenih Američkih Država će da bude desetkovan brže nego na drugim kontinetnima, a taj proces će trajati sve dok se ukupan broj stanovnika zemlje ne svede na jednu milijardu, brojku koju je lako kontrolisati. Najviše će biti Kineza i Japanca, 500 miliona, zato što ti narodi već vekovima žive u režimima koji zahtevaju visok nivo disciplone, pa su naviknuti na poslušnost bez pitanja. '# ;,;
- S vremena na vreme stvaraće se nestašice vode, hrane i lekova, kako bi se mase podsetile da su za golo preživljavanje zavisne od Komiteta 300.

- Pošto bude uništene stambena izgradnja, automobilska industreija, te in dustrija čelika i teška industrija, stambeni prostor će postati ograničen, a sve vrste industrije kojima bude dozvoljeno da opstanu biće pod kon trolom NATO-ovog Rimskog kluba, kao i sve institucije za naučna i svemirska istraživanja, kojima će se baviti samo elita, pod kontrolom Komiteta 300.
- Svemirsko i nuklearno oružje svih bivših država će biti uništeno.
- Svi lekovi i ostali farmaceutski proizvodi, svi doktori, stomatolozi i ostali naučni radnici će biti registrovani u centralnoj kompjuterskoj ba zi podataka. Nikakvi lekovi niti medicinska nega neće se prepisivati bez izričitog odobrenja regionalnih vlasti, koje će da budu nadležne za svaki grad i svako selo.
- Sjedinjene Američke Države će biti preplavljene doseljenicima iz stra nih kultura, koji će s vremenom da potisnu „belu Ameriku". Ti novi ljudi neće imati predstavu o istoriji i važnosti Sjedinjenih Američkih Država pa stoga neće činiti ništa u cilju odbrane te zemlje, jer je u nji hovim glavama koncept slobode i pravde tako slab da im ništa neće značiti. **Hrana** i krov nad glavom će im biti glavna briga.
- Svim centralnim bankama, osim Međunarodnoj banci za obračun i Svetskoj banci, će biti zabranjen rad. Privatne banke će postati zako nom zabranjene.
- Naknade za posao će biti isplaćivane po unapred utvrđenoj skali, je dinstvenoj za sve zemlje pod svetskom vladom. Neće biti dozvoljene nikakve pritužbe na plate, kao ni odstupanja od standardne isplatne ska le koju će da utvrdi svetska vlada. Ko prekrši zakon biće ubijen na li cu mesta.
- Neelita u svojim rukama neće imati nikakav novac. Sve transakcije će se obavljati karticom, na kojoj će biti identifikacioni broj njenog vla snika. Svakoj osobi koja na bilo koji način prekrši pravila i odredbe Komiteta 300 upotreba kartice će biti obustavljena, a trajanje obustave zavisiće od vrste i ozbiljnosti prekršaja. Kada budu htele da obave ku povinu, takve osobe će otkriti da im je kartica na crnoj listi i sve vr ste usluga će im biti uskraćene.

- Pokušaj prodaje „starih" kovanica, tj. srebrnih kovanica bivših, ukinu tih država smatraće se najtežim zločinom koji će da se kažnjava smr ću. Svi ljudi će biti u obavezi da do određenog roka predaju kovani ce, puške, pištolje, eksploziv i automobile. Samo elita i visoki funkcioneri svetske vlade će imati prava na privatna prevozna sredstva, oruž je, novac i automobile.
- U slučaju ozbiljnog prekršaja kartica će biti oduzeta kod prve sledeće transakcije. Od tog trenutka osoba neće moći da dobija hranu, vodu, smeštaj, zaposlenje ni zdravstvene usluge te će bili službeno stavljena na spisak prekršioca zakona. Tako će se stvoriti velike grupe prekršioca zakona koji će da žive u predelima u kojima će da postoje uslovi za preživljavanje, ali će svako moći da ih lovi i ubija na licu mesta. Biće streljana i svaka osoba koja na bilo koji način bude pomagala prekršioce zakona. Ako se prekršilac zakona do utvrđenog roka ne preda policiji ili vojsci, nasumice će se odabrati jedan član njegove/njene po rodice, koji će da služi zatvorsku kaznu umesto prekršioca.
- Radiće se na jačanju problema i razmirica između suprotstavljenih gru pa, kao što su Arapi i Židovi, ili među afričkim plemenima, a zatim će dopustiti da jedni protiv drugih vode ratove do istrebljenja, sve pod nadzorom posmatrača NATO-a i UN-a. Iste taktike će se primenjivati u Srednjoj i Južnoj Americi. Ti ratovi do istrebljenja događaće se pre nego što svetska vlada preuzme vlast, a biće izrežirani na svim konti nentima na kojima žive velike grupe ljudi različitih nacionalnosti i vera, poput Sika, pakistanskih muslimana i indijskih hindusa. Prvo će se povećavati i ubrzavati njihove etničke i verske razmirice, posle čega će se poticati krvavi sukobi radi „rešavanja" tih razmirica.
- Sve službe informisanja i svi novinski mediji biće u rukama svetske vlade. Redovno će se primenjivati kontrolne mere pranja mozga, ali u obliku „zabave", što je u Sjedinjenim Američkim Državama već pro vedeno do te mere da je pretvoreno u umetnost. Deca koju će da od uzimaju „nepodobnim roditeljima", imaće poseban razvoj, specijalno osmišljen da se pretvore u okrutne ljude. Mladež oba pola će da bude obučavana za profesionalne zatvorske čuvare za sistem prisilnih radnih logora svetske vlade.

Iz navedenog je jasno da je potrebno učiniti još mnogo posla do uspostavljanja svetske vlade. Komitet 300 je odavno završio planove za destabilizaciju civilizacije kakvu poznajemo. Neke od tih planova izneo je na svetlost dana Zbinjev Bžežinski u svom klasičnom delu *The Technotronic Era (Tehnotronska era),* kao i Aurelio Peci, osnivač Rimskog kluba, u više knjiga a posebno u knjizi *The Chasm Ahead (Put u ponor),* u kojoj je jasno izneo planove Komiteta 300 o kroćenju čoveka, koga je nazvao **pravim neprijateljem (The Enemy).** Peci je citirao ono što je Feliks Džjeržinski jednom rekao Sidniju Rajliju, na vrhuncu crvenog terora, kada su u Rusiji ubijani mi-lioni ljudi: „Zašto bih se brinuo koliko ljudi biva ubijeno? Čak i hrišćanska *Biblija* kaže šta je čovek da bi Bog prema njemu imao obzira? Za mene je čovek samo mozak na jednom kraju i fabrika govana na drugom."

Upravo je zbog ovakvog okrutnog stav Krist Emanuel došao da spase svet. Sidni Rajli je bio agent tajne službe MI6, koji je poslat da nadzire aktivnosti Džjeržinskog. Rajlija je navodno ubio njegov prijatelj Feliks dok je pokušavao da pobegne iz Rusije. Ta dobro osmišljena zavera smišljena kada su neki članovi britanskog Parlamenta digli galamu i počeli glasno da zahtevaju izveštaje o Rajlijevim aktivnostima u Rusiji pa je postojala opasnost od razotkrivanja uloge Komiteta 300 u preuzimanju vlasti nad naftnim poljima u Bakuu i još veće uloge u pomaganju Lenjinu i Trockom tokom Boljševičke revolucije. Kako iz Rajlija ne bi izvukli istinu, MI6 je smatrao da je bolje iscenirati njegovu smrt. Rajli je svoj životni vek proživeo u krajnjoj raskoši, u jednoj ruskoj vili koja je obično bila rezervisana za boljševičku elitu.

Tvrdeći da će doći do rasula ako postindustrijskom Amerikom ne bude vladao „Atlantski savez" (blaži izraz za Komitet 300), Peci je predložio maltuzijansko trojstvo na svetskom nivou. Predviđao je spoj naučno-tehnološko-vojnog aparata Sovjetskog Saveza i Zapadnog Sveta. Zbog toga je, po njegovom mišljenju, zemljama Varšavskog pakta trebalo da se ponudi stapanje sa Zapadom i stvaranje svetske vlade koja će da vlada svetom na temelju upravljanja krizama i globalnog planiranja.

Događaji koji su usledili na području bivšeg SSSR-a i pojava nekoliko nezavisnih država u labavoj federaciji s Rusijom odvijali su se upravo onako kako su to zamislili Peci i Rimski klub, što je Peci jasno izneo u obema knjigama koje sam gore pomenuo. Sa tako podeljenim SSSR-om lakše će da

izađu na kraj nego sa snažnom, ujedinjenom sovjetskom državom. Planovi Komiteta 300 za stvaranje svetske vlade, u kojima je predviđena podela Rusije, ostvaruju se velikom brzinom. Kada danas, na kraju 1991, događaje u Rusiji uporedimo sa dugoročnim planom Komiteta 300 iz 1960-tih, oni postaju sve dramatičniji.

Ljudi u Zapadnoj Evropi idu u smeru saveza država unutar okvira jedne vlade, sa jedinstvenom valutom. Sistem Evropske Ekonomske Zajednice postupno će da se prenosi na SAD i Kanadu. Ujedinjeni narodi se polako ah' sigurno pretvaraju u telo koje aminuje svetsku vladu, a njihovu politiku određuju Sjedinjene Američke Države, kao što smo videli u slučaju Zalivskog rata.

Potpuno ista stvar događa se sa britanskim Parlamentom. Rasprava o sudelovanju Velika Britanije u Zalivskom ratu bila je smešno kratka, održana je sa zakašnjenjem i to samo tokom predloga za odgađanje sednice. Nikada se u jednovekovnoj istoriji tog parlamenta nije dogodilo da se morala done-ti tako važna odluka, a da je za raspravu bilo dopušteno tako malo vremena. Jedan od događaja koji su u istoriji Parlamenta zahtevali najviše pažnje praktično je prošao neopaženo.

Približili smo se tački u kojoj će Sjedinjene Američke Države da šalju svoju vojsku u rešavanje svih razmirica koje se iznesu pred Ujedinjene nacije. Glavni potparol Ujedinjenih nacija Pereš de Kueljar, koji je upravo na odlasku, natovaren novcem od mita, bio je najpopustljiviji čelnik UN-a u istoriji. Sve zahteve Sjedinjenih Američkih Država odobravao je bez pogovora. Njegov naslednik će još spremnije da odobrava sve što američka Vlada stavi pred njega. Ovo je važan korak na putu stvaranja svetske vlade.

Međunarodni sud u Hagu će tokom sledeće dve godine sve više da služi za rešavanje pravnih nesuglasica svih vrsta. Taj sud je, naravno, prototip pravnog sistema svetske vlade i zameniće sve ostale sudove. Kada su u pitanju centralne banke, esencijalne institucije za planiranje Novog svetskog poretka, to područje je uglavnom fait-accompli - Međunarodna banka za obračun je već (na kraju 1991) preuzela vlast. Privatne banke brzo nestaju, kao deo priprema za „deset velikih banaka" koje će kontrolisati bankarstvo celog sveta, pod vodstvom BIS-a (Međunarodne banke za obračun) i MMF-a.

U Evropi postoji veliki broj socijalnih država, a Sjedinjene Američke Države se ubrzano pretvaraju u najveću socijalnu državu na svetu. Kada ljudi

postanu zavisni od države u smislu osnovnih sredstava za život, biće veoma teško da se od toga odviknu, što se jasno moglo videti po rezultatima poslednjih izbora u SAD-u, na kojima je 98% kandidata vraćeno u Vašington kako bi mogli da uživaju u lagodnom životu, uprkos njihovim poražavajućim rezultatima.

Zabrana posedovanja oružja već je na snazi u tri četvrtine zemalja na svetu. SAD su jedina zemlja u kojoj ljudi još uvek mogu da poseduju sve vrste pištolja i pušaka, ali to zakonsko pravo velikom brzinom nagrizaju zakoni saveznih država i lokalni zakoni, kojima se krši ustavno pravo svih građana na posedovanje oružja. Do 2010. posedovanje oružja će postati stvar prošlosti u SAD-u.

Na sličan način se uznemirujućom brzinom narušava i sistem obrazovanja. Postoji ćeli niz zakonskih strategija kojima se, uz nedostatak sredstava, prisilno zatvaraju privatne škole. Obrazovni standard u SAD-u je već potonuo do tako bednog nivoa da se teško i može nazvati obrazovanjem. Sve to je u planu. Kao što sam već rekao, svetska vlada ne želi da vaša deca budu obrazovana.

Razaranje nacionalnog identita odvija se ogromnom brzinom. Više nije dobro biti patriota, osim ako to nije deo nekog projekta svetske vlade, poput genocidnog rata protiv Iraka ili mogućeg uništenja Libije. Rasni ponos je danas nešto od čega treba zazirati i u mnogim delovima sveta se smatra nezakonitim činom, **uključujući i Sjedinjene Američke Države, Veliku Britaniju, Zapadnu Evropu i Kanadu, u kojima bela rasa čini najveći procenat stanovništva.**

Pod vodstvom tajnih društava u Americi, rušenje republikanskih oblika vlasti odvija se ogromnom brzinom još od završetka Drugog svetskog rata. Dugačak je popis vlada koje su srušene od strane Sjedinjenih Američkih Država i neupućenima je teško da prihvate mogućnost da vlada neke zemlje, navodno odane republikanstvu pod jedinstvenim ustavom, može tako da se ponaša, ali činjenice govore same za sebe.

To je cilj koji je Komitet 300 postavio još pre više od sto godina. Sjedinjene Američke Države su predvodile takve napade na strane vlade i još uvek ih predvode, i to uz stalno obezvređivanje republikanske baze Sjedinjenih Američkih Država. Počevši od Lojda Katlera, pravnog savetnika Džejms

Eri Kartera, jedan odbor pravnika - stručnjaka za američki Ustav, neprestano radi na tome da američki zastupnički sistem, Kongres, pretvori u nezastupnički parlamentarni sistem. Taj posao traje od 1979. godine, po unapred zacrtanom planu, a Katler je, zbog svoje predanosti tom poslu i cilju, postao član Komiteta 300. konačan nacrt takvog parlamentarnog oblika vlasti biće predočen Komitetu 300 krajem 1993.

U tom novom parlamentarnom sistemu članovi parlamenta neće biti odgovorni svojim biračima, nego parlamentarnoj stezi i glasače onako kako im bude naređivano. Tako će Ustav, subverzivnim delovanjem sudstva i birokratije, da nestane, zajedno sa slobodom pojedinca. Ubrzaće se unapred isplanirano degradiranje čoveka razvratnim seksualnim praksama. Britanska Kruna - preko tajnih službi SIS i MI6 - i danas uvodi nove perverzne seksualne kultove. Kao što već znamo, kultovi koji danas deluju su prizvod delovanja Britanske tajne službe u korist oligarhijskih vladara.

Možda mislimo kako je ta faza stvaranje jednog potpuno novog kulta čija je specijalnost perverzno seksualno ponašanje još uvek daleka budućnost, ali po mojim informacijama ona treba da se ubrza 1992. godine. Već 1994. će biti sasvim uobičajeno u najprestižnijim klubovima i ostalim mestima za zabavu da se organizuje „predstava uživo". Već je u toku proces čišćenja i ulepšavanja te vrste „zabave".

Ubrzo će velika imena u Holivudu i svetu zabave predlagati te i te klubove kao „obavezne" za seksualne predstave uživo. Lezbejstvo i homoseksualizam se neće prikazivati. Ta nova društveno prihvatljiva „zabava" sastojaće se od heteroseksualnih predstava, i o njima će u novinama da se pišu pozitivne kritike, kakve danas čitamo o predstavama na Brodveju ili o najnovijim filmovima.

Nezapamćen napad na moralne vrednosti postiće punu brzinu 1992. godine. Pornografija se više neće nazivati „pornografijom", već seksualnom zabavom za odrasle. Sve to će biti propraćeno krilaticama poput „zašto to skrivati kada to svi rade; uklonimo predrasude o tome da je seks u javnosti nešto ružno i prljavo". Oni koji vole tu vrstu razuzdane seksualne požude, neće više morati da odlaze u ofucane porno salone. Umesto toga, super klubovi visokog sloja i omiljena mesta bogatih i slavnih će javne seksualne pri-

redbe da pretvori u visoko „umetnički" oblik zabave. Što je još gore, neki crkveni „čelnici" će to i da preporučuju.

Ogromni i sveobuhvatni sistem društvene psihologije koji su izgradili Tavistok institut i njegova ogromna mreža institucija oduvek je u rukama jednog jedinog tela, a tako je i danas, na pragu 1992. To telo, ta hijerarhija zaverenika zove se **Komitet 300.** To je struktura moći i središte moći koje deluje izvan dometa bilo kog pojedinog svetskog čelnika ili vlade, uključujući i Sjedinjene Američke Države i njihovog predsednika, u šta se uverio pokojni Džon F. Kenedi. Njegovo ubistvo je bila operacija Komiteta 300, o čemu će još biti reci.

Komitet 300 je vrhovno tajno društvo, sastavljeno od nedodirljivog vladajućeg sloja, koji uključuje englesku kraljicu, nizozemsku kraljicu, dansku kraljicu i ostale evropske kraljevske porodice. Na samrti engleske kraljice Viktorije, matrijarha venecijanske porodice crne aristokratije, te aristokrate su odlučile da se pripadnici svetske aristokratije, radi sticanja vlasti u ćelom svetu, „moraju udružiti" sa nearistokratskim, ali neverovatno moćnim ljudima iz poslovnog sveta, na svetskom nivou, pa su tako vrata za sticanje vrhunske moći otvorena i, kako to engleska kraljica voli da kaže, „pučanstvu".

Iz svog iskustva u obaveštajnom poslu znam da čelnici stranih zemalja to svemoćno telo nazivaju „mađioničarima". Staljin je za njih skovao sopstveni izraz, „mračne sile", a predsednik Ajzenhauer, koji nikada nije uspeo da dođe dalje od „hofjudena" (dvorskog Židova), im je dao daleko blaži naziv - „vojno-industrijski kompleks". Staljin je SSSR naoružao do zuba konvencionalnim i nuklearnim oružjem, jer nije verovao, kako ih je nazvao, „porodici". Njegovo duboko ukorenjeno nepoverenje i strah od Komiteta 300 pokazali su se potpuno utemeljeni.

Popularna zabavna industrija, na kraju krajeva, filmska industrija, jagmila se da diskredituje one koji su pokušavali da upozore na tu najveću opasnost po slobodu pojedinca i čovečanstva. Sloboda je Božji zakon, koji je čovek oduvek nastojao da podrije i omalovaži, a ipak, čežnja za slobodom je tako ogromna da nijedan sistem do danas nije uspeo da taj osećaj istrgne iz čovekovog srca. Svi dosadašnji ogledi koji su se sprovodili u SSSR-u, Velikoj Britaniji i SAD-u u svrhu otupljivanja čovekove čežnje za slobodom završavali su bezuspešno.

Ali, sa dolaskom Novog svetskog poretka-svetske vlade, ubrzaće se dalekosežni ogledi nad ljudima kako bi se ta čovekova Bogom dana čežnja za slobodom istisnula iz njegovog uma, tela i duše. Ono što danas doživljavamo samo je sitnica u poredenju s onim što tek dolazi. Napad na dušu je zadatak mnogih društvenih ogleda koji se pripremaju i žalim što moram da kažem da će institucije u Sjedinjenim Američkim Državama igrati glavnu ulogu u tim strašnim eksperimentima koji se već sprovode na lokalnom nivou, u mestima poput Bolnice ratne mornarice u Betesdi i zatvora Vejkvil u Kaliforniji.

U filmove koje smo do sada videli ubrajaju se filmovi sa Džejmsom Bondom, *Assassination Bureau, Matarese Circle,* itd. Ti filmovi su bili bajke čija je svrha da se sakrije istina o tome da takve organizacije zaista postoje i to u daleko većim razmerama nego što i najplodniji holivudski tvorci ideja mogu da zamisle.

Ipak, *Assassination Bureau* je potpuno istinit film. On postoji i u Evropi i u Sjedinjenim Američkim Državama, te isključivo po nalogu Komiteta 300 sprovode ubistva ljudi na visokim položajima, pošto sve druge metode propadnu. Kenedijevim ubistvom je rukovodio PERMINDEX, pod vodstvom Sir Vilijama Stivensona, koji je godinama bio prvi operativac engleske kraljice za „kontrolu gamadi".

Ugovorni agent CIA-e, Klej Šo, upravljao je PERMINDEX-om iz centra Trejd Mart u Nju Orleansu. Bivši državni advokat u Nju Orleansu, Džim Garison, bio je vrlo blizu razotkrivanja zavere o Kenedijevom ubistvu - uspevši da dođe do Kleja Šoa, a potom su ga „resili" i Šoa proglasili nedužnim u pogledu umešanosti u zaveru za Kenedijevo ubistvo. Činjenica da je So eliminisan na isti način kao i Džek Rubi, koji je takođe bio ugovorni agent CIA-e (obojica su umrla od namerno prouzrokovanog brzo delujuceg raka), jasno govori da je Garison bio na pravom tragu.

.*. Jedna druga kancelarija za ubistva nalazi se u Švajcarskoj i donedavno je na njenom čelu bila osoba iz senke čija se nijedna fotografija nije pojavila od 1941. Operacije te kancelarije finansirala je i verovatno ih još uvek finansira porodica Oltramejr - švajcarska crna aristokratija, vlasnici Ženevske banke Lombard-Odier (Lombard-Odier Bank of Geneva), koja je takođe deo Komiteta 300. Prva osoba za kontakt bio je Žak Sostel (prema podacima tajne službe G2 Američke vojske).

Ova grupa bila je tesno povezana i sa Alenom Dulsom i Žan de Menilom, važnim članom Komiteta 300 i vrlo važnim imenom u teksaškoj naftnoj industriji. Baza podataka vojno-obaveštajne službe G2 pokazuje da je ta grupa bila duboko umešana u trgovinu oružjem na Bliskom istoku. Ta služba je, uz ostalo, organizovala najmanje 30 pokušaja ubistva generala De Gola, u koje je Žak Sostel bio direktno umešan. Isti taj Žak Sostel je bio osoba za vezu sa gerilskom grupom Sendero Luminoso (Blistava staza), koja je štitila Komitetove proizvođače kokaina u Peruu.

Kada su svi mogući pokušaji ubistva francuskog predsednika De Gola propali, zahvaljujući odlično obavljenom poslu francuske obaveštajne službe DGSE (bivše SDECE), taj posao je poveren tajnoj službi MI6 (Militarv Intelligence Department Six = Vojno-obaveštajna služba, Odelenje šest), poznatoj i pod nazivom Secret Intelligence Service (Tajna obaveštajna služba), skraćeno SIS, pod šifrom „Jackal" (Šakal). Francuska služba SDECE je uposlila pametne mlade ljude koji su uglavnom bili diplomirani stručnjaci, tako da nije bilo suviše infiltrirana agentima iz MI6 i KGB-a. Zbog svojih uspeha u pronalaženju stranih agenata, francuska obaveštajna služba je postala predmet zavisti tajnih službi svih zemalja i upravo je ta grupa sledila „Šakala" do krajnjeg odredišta i ubila ga pre nego što je uspeo da ispali metak na svečanu automobilsku povorku generala De Gola.

Tajna služba SDECE otkrila je i sovjetsku krticu u De Golovoj Vladi, čoveka koji je bio i veza CIA-e u Langliju. Da bi diskreditovao SDECE, Alen Dules, koji je mrzeo De Gola (osećanja su bila obostrana) smestio je agentu SDECE-a Rodžeru de Lutjeu da ga uhvate s količinom heroina vrednom 12 miliona dolara. Posle dugotrajnog „ispitivanja" De Lutje je „priznao", ali nije mogao da objasni zašto je krijumčario drogu u SAD. Ceo slučaj je beskrajno smrdeo na nameštaljku.

Tada su saznali metode koje je SDECE primenjivao u zaštiti De Gola, posebno svečane automobilske povorke, pa su FBI, Tajna služba (Secret Ser vice) i CIA tačno znali kako predsednika Kenedija da liše osiguranja i PEMINDEX-ovim strelcima olakšaju njegovo ubistvo na Trgu Delej, u de cembru 1963.

Jedan drugi primer istine prikazane u obliku izmišljene priče je roman Leona Urisa, *Topaz,* koji sadrži istinitu priču o aktivnostima Tiro de Vožo-

lija, istog onog agenta KGB-a koga je francuska tajna služba SDECE otkrila kao agenta KGB-a i CIA-e. Postoje brojni romani o aktivnostima MOSSAD-a, a skoro svi se temelje na istinitim događajima.

MOSSAD je poznat i pod nazivom „Institut" (The Institute). Mnogi nazovi pisci navode besmislene rečenice o toj službi, posebno jedan pisac koji snažno zagovara hrišćansko desno krilo, što se prihvata kao istina. Čovek može da oprosti nekome ko nema nikakvog obrazovanja iz područja rada tajnih službi. Čudno kako to neznanje ljude ne sprečava da svuda izbacuju „Mosadova imena".

Takva praksa dezinformisanja je uobičajena protiv američkih desno orijentisanih patriotskih grupa. MOSSAD se u početku sastojao iz tri grupe: Kancelarije za vojno-obaveštajnu službu, Političkog odelenja Ministarstva spoljnih poslova i Ministarstva za bezbednost (Šerut Habitakon). Dejvid Ben Gurion, član Komiteta 300 dobio je značajnu pomoć od tajne službe MI6 u objedinjavanju te tri službe.

Ali, taj posao nije baš bio uspešan, pa ih je 1951. Ser Vilijem Stivenson iz tajne službe MI6 preusmerio u jedinstvenu tajnu službu pod okriljem Političkog odelenja izraelskog Ministarstva spoljnih poslova, s grupom za specijalne operacije špijunaže i „crnih poslova". Britanska obaveštajna služba je pomogla oko osposobljavanja i opremanja službe Sarajet Maktal, poznate i kao Jedinica Glavnog odelenja za prisluškivanje, po uzoru na britanski SAS (Special Air Service = Specijalna služba Ratnog vazduhoplovstva). Ovu službu MOSSAD-a nikada niko ne pominje pravim imenom, nego ih jednostavno zovu „The Guys" (Momci).

„The Guys" su samo kancelarija posebne britanske obaveštajne jedinice SAS, koja ih redovno obučava i osavremenjuje u pogledu novih metoda rada. Pripadnici ove jedinice su ubili čelnike PLO-a i kidmapovali Adolfa Ajhmana. Agenti ove jedinice, kao i ćeli MOSSAD, deluju po ratnim pravilima. MOSSAD ima ogromnu prednost u odnosu na obaveštajne službe drugih zemalja zato što u svakoj zemlji postoji dominantna jevrejska zajednica. ** Proučavanjem društvenih i kaznenih podataka MOSSAD može da pronađe agente među jevrejskim lobijem svake zemlje, koje potom može da drži u šaci **i da ih prisili da besplatno rade za MOSSAD.** MOSSAD ima prednost i zato što ima pristup podacima svih američkih agencija za sprovođenje

zakona i obaveštajnih agencija. Američki obaveštajni sektor ratne mornarice (Office of Naval Intelligence, skraćeno ONI) ELINT daje besplatne usluge Mossadu. Građani SAD-a bi bili šokirani, besni i ozlojeđeni kada bi znali koliko MOSSAD zna o životima miliona Amerikanaca svih profesija, čak i onih koje ni na koji način nisu povezane sa politikom.

Prvi šef MOSSAD-a, Ruben Šiloa, bio je član Komiteta 300, ali nije poznato da li njegov naslednik uživa u tom položaju. Postoji mogućnost da uživa. MOSSAD ima vrlo sposobnu službu za dezinformisanje. Zapanjujuće je koliko se dezinformacija ubacuje na američko „tržište", a još više kako se to sve proguta.

Ono što možemo videti u mikrokosmosu MOSSAD-a je domen kontrole koju „olimpijci" imaju nad obaveštajnim službama, zabavom, fondacijama, stvaranjem javnog mišljenja (anketama) i televizijskim „informativnim" medijima na svetskom nivou. Ted Tarner je nedavno dobio mesto u Komitetu 300 kao priznanje za svoje pravljenje „vesti" na CNN-u. Komitet ima moć i sredstva da ljudima ovog sveta kaže **šta god želi** i da ogromna većina u to poveruje.

Kada god neki istraživač slučajno nabasa na ovu zastrašujuću grupu, oni ga ili uspešno kupe ili ga podvrgnu nekoj vrsti „spcijalne obuke", u Institutu Tavistok, posle čega i on sam počinje da doprinosi pisanju romana tipa Džejmsa Bonda, tj. biva skrenut sa puta i dobro nagrađen. Ako osoba kao što je bio Džon Kenedi slučajno naiđe na istinu o tome ko upravlja svetskim događajima, i ne bude podkupljen, onda biva ubijen.

U slučaju Džona F. Kenedija ubistvo je počinjeno uz veliki publicitet i krajnje okrutno kako bi poslužilo kao upozorenje svetskim vođama da ne izmiču kontroli. Papa Ivan Pavle I je tiho ubijen zato što se, pomoću masona u Vatikanu, približio Komitetu 300. Njegov naslednik Ivan Pavle II javno je ponižen u znak upozorenja da prestane i odustane od svojih namera, što je i učinio. Kao što ćemo da vidimo, neki vatikanski čelnici su danas članovi Komiteta 300.

Vrlo je lako skreenuti ozbiljne istraživače sa puta Komiteta 300. Britanski MI6 (u SAD-u) u tu svrhu proizvodi mnoštvo gluposti, kao što je „novo doba", jogizam, zen budizam, veštičarenje, delfsko sveštenstvo u čast boga Apolona (čiji je član bio i Aristotel) i na stotine malih „kultova", svih vrsta.. Jed-

na grupa „penzionisanih" britanskih obaveštajaca, koje nisu uspeli da skrenu s puta, hijerarhiju zaverenika nazvala je „Force X" (Sila X). Ti „penzionisani" obaveštajci izjavili su kako ta sila poseduje supertajnu službu koja je potkupila KGB, Vatikansku obaveštajnu službu, ClA-u, ONI, DGSE, Američku voj-no-obaveštajnu službu, Obaveštajnu službu Ministarstva spoljnih poslova, pa čak i najosetljiviju od svih američkih obaveštajnih službi - Nacionalnu kancelariju za izviđanje (Nacional Reconnaissance Office, skraćeno NRO).

Postojanje NRO-a je bilo poznato samo malom broju ljudi van Komiteta 300 sve dok na njih, potpuno slučajno, nije naleteo Truman. Čerčil je imao svog udela u osnivanju te kancelarije i navodno je pozeleneo od besa kada je saznao da ih je Truman otkrio. Čerčil je, više nego ijedan drugi sluga iz Komiteta 300, Trumana smatrao „svojim ćovečuljkom" iz grada Indenpendensa (u prevodu: Nezavisnost, *nap. pr.),* „čoveka bez imalo nezavisnosti". To se odnosilo na činjenicu da je masonerija kontrolisala svaki Trumanov potez. Američki Kongres ni danas ne zna koliki je godišnji računin NRO-a, organizacije koja je odgovorna samo nekolicini biranih kongresmena. To je tvorevina Komiteta 300, kojem redovno dostavljaju svoje izveštaje, čak i svakih nekoliko sati.

Upravo zbog toga filmske i književne parodije o raznim ograncima i podkancelarijama Komiteta 300 imaju svrhu da odvuku pažnju od stvarnosti, ali nikada ne smemo da dovodimo u pitanje da li ta stvarnost zaista i postoji. Uzmimo još jedan primer takvih „književnih" dela - knjigu *The Day of the Jackal (Šakalov dan),* na osnovu koje je snimljen veoma dobar film.

Događaji povezani sa radnjom te knjige su istiniti, iako su, iz očiglednih razloga, promenjena imena nekih likova i mesta, ali podatak - da je samo jedan operativac tajne službe MI6 bio zadužen za ubistvo Šarla de Gola - apsolutno je tačan. Generala De Gola je postalo nemoguće kontrolisati jer je odbio saradnju Komitetu 300, za čije postojanje je dobro znao budući da je bio pozvan da se učlani. Stanje je došlo do usijanja kada je De Gol povukao Francusku iz NATO-a i odmah započeo sa izgradnjom sopstvenih nuklearnih snaga, takozvane „force de frappe" (udarne sile).

To je tako razljutilo Komitet da je naredio De Golovo ubistvo. Ali je francuska tajna služba uspela da preseče „Šakalove" planove i da odbrani De Gola. U svetlu podataka službe MI6, za koju bih mogao da dodam kako je

to glavni izvor Komiteta 300 kada je reč o obaveštavanju, posao koji je obavila francuska obaveštajna služba graniči se s čudom.

MI6 vuče korene sve od ser Frensisa Volšingema, glavnog stratega kraljice Elizabete I. za operaciju prljavih trikova. Tokom vekova MI6 je stvorila arhivu koju nijedna druga strana služba ne može ni približno da stvori. Agenti službe MI6 su prikupljali podatke sa svih strana sveta i sprovodili tajne operacije koje bi, kada bi se obelodanile, zapanjile i najupućenije i upa-vo zbog toga važi za „glavnu službu" Komiteta 300.

MI6 ne postoji zvanično. Novac dobija od kraljice i od „privatnih fondova", a smatra se da je to iznos između 300 i 500 miliona dolara godišnje, ali niko ne zna tačnu sumu. U današnjem obliku MI6 postoji od 1911, kada je na njegovom čelu bio ser Mensfild Kaming, kapetan Kraljevske ratne mornarice, koga su uvek označavali slovom „C" pa odatle i slavni „M" u filmovima Džejmsa Bonda.

Ne postoji nikakva zvanična arhiva o uspehu i neuspehu službe MI6, toliko je tajanstvena, iako je katastrofalna izdaja grupe Bardžis, Meklin, Blejk i Blant nanela veliku štetu moralu njenih agenata. Za razliku od drugih tajnih službi, budući članovi se uzimaju sa univerziteta i drugih područja obrazovanja, a angažuju ih uvežbani „lovci na talente", kao što smo videli i u slučaju Rodsovih stipendista koji su uvučeni u Okrugli sto. Jedini uslov je znanje stranih jezika. Kandidati prolaze kroz strogo „privikavanje na krv" (blooding).

Uz pomoć takve strašne sile Komitet 300 nije imao strah od svoga mogućeg razotkrivanja i to stanje će trajati još decenijama. Ono što postojanje Komiteta 300 čini neverovatnim jeste neverovatna diskrecija koja ga prekriva. Nijedan mediji nije nikada ni spomenuo tu zavereničku hijerarhiju. Zato ljudi, što je i za očekivati, sumnjaju u njegovo postojanje.

Komitet 300 je pod većinskom vlašću britanskog monarhizma, danas Elizabete II. Veruje se da je kraljica Viktorija bila prilično paranoična u pogledu tajnosti ovog društva, te se veoma trudila da prikrije masonske poruke ispisane krvlju žrtava „Džeka Trboseka", koje su aludirale na povezanost Komiteta 300 s tim „ogledima", koje je sprovodio jedan član kraljevske porodice koji je u isto vreme bio i visoki član Škotskog obreda masona (Scottish Rite of Freemasonrv), Komitet 300 čine pripadnici britanske aristokrati je ko-

ja ima poslovne interese i udruženja u svakoj zemlji na svetu, uključujući i SSSR.

Struktura Komiteta 300 izgleda ovako:

Tavistok institut na Univerzitetu Saseks i na više mesta u Londonu je u vlasništvu i pod kontrolom Kraljevskog instituta za međunarodne poslove, čiji je „hofjuden" u Americi upravo Henri Kisindžer. **Grupa orlova zvezda,** koja je po završetku Drugog svetskog rata promenila ime u **Grupa zvezda,** sastoji se od grupe najvećih međunarodnih kompanija čija se područja poslovanja preklapaju i prepliću sa: 1) osiguranjem, 2) bankarstvom, 3) nekretninama, 4) zabavom, 5) visokom tehnologijom, uključujući kibernetiku, elektronske komunikacije, itd.

Bankarstvo nije esencijelno, ali je od vitalne važnosti, posebno na područjima na kojima banke deluju kao obračunske kuće i perionice para od droge. Glavna „velika britanska imena" su Engleska banka (Bank of England), američke Centralne banke (Federal Reserve Banks), Međunarodna banka za obračune (Bank of International Settlement), Svetska banka (The World Bank) i Hongkongška i šangajska banka (Hong Kong and Shanghai Bank). Banka American Express (American Express Bank) služi za recikliranje novca od droge. Svaka od ovih banaka je povezana i/ili kontroliše na stotine hiljada velikih i malih banaka širom sveta.

Na hiljade banaka, velikih i malih čine bankarsku mrežu Komiteta 300, uključujući i Italijansku komercijalnu banku (Banca Commerciale d'Italia), Privatnu banku (Banca Privata), Ambrosiano banku (Banco Ambrosiano), Holandsku banku (Netherlands bank), englesku banku Barkli (Barclavs Bank), Kolumbijsku banku (Banco del Colombia), Ibero-američku banku (Banco de Ibero-America). Od posebnog interesa je Italijanska švajcarska banka (Banca della Svizzera Italiana, BSI), zato što obavlja poslove odlivanja kapitala u SAD i iz SAD-a, u prvom redu u dolarima i američkim državnim obveznicama. Smeštena je i izolovana u „neutralnom" Luganu, centru za oticanje kapitala venecijanske crne aristokratije. Lugano nije ni u Italiji ni u Švajcarskog, nego neka zona sumraka za prikrivene operacije odlivanja kapitala. Džordž Bol je vlasnik velikog udela u toj banci, a u isto vreme je i istaknuti „insajder" i predstavnik te banke za SAD.

BCCI, BNL, Banco Mercantil de Mexico (Meskička trgovačka banka), Banco Nacional de Panama (Panamska narodna banka), Banka Leumi, Banka Hapoalim, Standard banka, Bank of Geneva (Ženevska banka), Bank of Ireland (Irska banka), Bank od Scotland (Škotska banka), Bank of Montreal (Montrealska banka), Bank of New Scotia (Banka Nove Škotske), Banque de Pariš et Pays Bas (Pariška i holandska banka), British Bank od the Middle East (Britanska bliskoistočna banka) i Royal Bank of Canada (Kraljevska kanadska banka) samo mali deo popisa „specijalnih banaka" u službi Komiteta 300.

Openhajmeri iz Južne Afrike su daleko jači „teškokategoraši" od Rokfelera. Na primer, 1981. godine Hari Openhajmer, predsednik džinovske Angloameričke korporacije (Anglo American Corporation), koja kontroliše rudnike zlata i dijamanata, te i njihovu prodajau i distribuciju po svetu, izjavio je kako se sprema da se priključi severnoameričkom bankarskom tržištu. Ubrzo posle toga uložio je 10 milijardi doalra u posebnu agenciju, čija je svrha kupovina udela u velikim američkim bankama, među kojima je i banka Citicorp. Svoju agenciju za ulaganje je nazvao Minorco, a osnovana je i kancelarija na Bermudskim ostrvima, lovištu britanske kraljevske porodice. U odboru Citicorp-a bio je Volter Vriston, a glavni savetnik agencije je bio Robert Kler.

Jedina kompanija koja je Openhajmeru bila konkurenicja na području dragocenih metala i minerala bila je kompanija Consolidated Gold Fields of South Africa, ali je Openhajmer preuzeo kontrolu nad njom tako što je kupio 28% deonica i postao najveći deoničar. Time su zlato, dijamanti, platina, titanijum, tantal, bakar, železna ruda, uran i još 52 metala i minerala, od kojih su mnogi od ključnog značaja i za SAD, prešli u ruke Komiteta 300.

Time je potpuno ostvarena vizija jednog od prvih južnoafričkih članova Komiteta 300, Sesila Džona Rodsa, vizija koja je počela prolivanjem krvi na hiljade i hiljade belih farmera i njihovih porodica u Južnoj Africi, koje istorija beleži kao „Bure". Dok su SAD stajale prekrštenih ruku, kao i ostatak sveta, taj mali narod bio je podvrgnut najstrašnijem genocidnom ratu u istoriji sveta. Komitet 300 će podvrgnuti SAD jednakim merama kada na nas dođe red, što nećemo dugo čekati.

Osiguravajuće firme igraju ključnu ulogu u poslovanju Komiteta 300. među njima su najveće takve kompanije, kao što su Assicurazioni Generali iz Venecije, i Riunione Adriatica di Sicurata, najveća i druga po redu osiguravajuća kompanija na svetu, koja svoja sredstva drže u Međunarodnoj obračunskoj banci u Švajcarskoj, u zlatnim švajcarskim francima. Oba ta osiguravajuća društva kontrolišu veliki broj investicionih banaka, čiji je promet deonica na Vol Stritu dvostruko veći od prometa deonica američkih investitora.

Istaknuti članovi upravnih odbora te dve osiguravajuće kompanije članovi su Komiteta 300 iz porodice Giustiniani, pripadnika crnog rimskog i venecijanskog plemstva, koji vuku korene od cara Justinijana: sir Džojslin Hambro iz (trgovačke) banke Hambros, Pjerpaolo Lucati Fuiz, čiji koreni, stari preko 600 godina, dopiru do najstarije porodice Lucati ^pripadnika crne aristokratije, i Umberto Ortolani iz istoimene prastare porodice crne aristokratije.

Drugi pripadnici crne venecijanske aristokratije koji su članovi Komiteta 300 i članovi upravnih odbora ASG-a i RAS-a su pripadnici familije Dona, finansijera španskih Habsburga, Eli de Rotšild iz francuske porodice Rotšild, baron Avgust fon Fink (Fink, drugi po redu najbogatiji čovek u Nemačkoj, danas pokojni), Franko Orsini Bonakasi iz stare cmoplemićke porodice Orsini, koja vuče korene od istoimenog senatora starog Rima, porodica Alba, potomci drevnog velikog vojvode od Albe, i baron Pjer Lamber, rođaka belgijske porodice Rotšild.

Engleske kompanije koje kontroliše britanska kraljevska porodica su: Eagle Star, Prudential Assurance Companv, u čijem su vlasništvu i koje kontrolišu većinu američkih osiguravajućih kompanija, uključujući i Allstate Insurance. Ključno mesto na ovom popisu zauzima Eagle Star, verovatno najmoćnija „fasada" Vojno-obaveštajne službe Odelenja šest (MI6). Eagle Star kompanija, iako po veličini nije ni blizu kompaniji Assicurazioni Generali, je verovatno podjednako važna, prosto zbog toga što su joj vlasnici članovi porodice engleske kraljice koja, kao počasna predsednica Komiteta 300, preko te kompanije sprovodi ogroman uticaj.

Eagle Star kompanija je više od velike „fasade" za MI6. Ona je fasada i za mnoge britanske banke, uključujući i Hill-Samuels, N. M. Rothschild and Sons (jednog od „određivača" cene zlata, koji se svakodnevno sastaju u Londonu) i Barclavs Bank (jednog od utemeljivača Američkog naionalnog kon-

gresa, ANC-a). Može se s velikom sigurnošću reći da su najmoćnije britanske oligarhijske porodice osnovale Eagle Star kao sredstvo za „crne operacije" protiv onih koje se suprotstavljaju politici Komiteta 300.

Za razliku od CIA-e, po britanskim zakonima je iznošenje imena članova službe MI6 ozbiljno kažnjivo delo, pa stoga sledeći spisak uključuje samo „sami vrh" te tajne službe, ljude koji su (ili su bili) članovi Komteta 300:

- lord Hartli Šoukros
- ser Brajan Edvard Mauntin
- ser Kenet Kit
- ser Kenet Strong
- ser Vilijam Stivenson
- ser Vilijam Vajzmen

Svi navedeni su (ili su bili) duboko povezani sa ključnim kompanijama Komiteta 300, ispretpletanim doslovno s hiljadama kompanija iz svih ekonomskih grana, što ćemo videti u nastavku.

Neke od tih kompaonija su Rank Organization, Xerox Corporation, ITT, IBM, RCA, CBS, NBC, BBC i CBC u komunikacijama, Ravtheon, Textron, Bendix, Atlantic Richfield, British Petroleum, Royal Dutch Shell, Marine Midland Bank, Lehman Brothers, Kuhn Loeb, General Electrics, Westinghouse Corporation, United Fruit Companv i mnoge druge.

Tajna služba MI6 upravljala je velikim brojem tih kompanija preko Britanske obaveštajne službe smeštene u zgradi RCA-a u Njujorku, gde je bilo sedište njenog glavnog funkcionera sir Vilijama Stivensona. RCA (Radio Corporation of America, Američka radijska korporacija) je osnovana još 1919. kao britansko obaveštajno središte kompanije G. E., Westinghouse, Morgan Gurantee and Trust (koje rade za britansku krunu) i United Fruit. Prvi predsednik RCA-a je bio čovek po imenu J. P. Morgan Oven Jung, po kome je Jungov plan i dobio ime. 1929. godine na čelo RCA-a je imenovan Dejvid Sarnov, koji je bio Jungov pomoćnik na Pariškoj mirovnoj konferenciji 1919, na kojoj su pobednički „saveznici" poraženoj Nemačkoj zabili nož u leđa.

Na Vol Stritu postoji ćela mreža banaka i brokerskih kuća koje se brinu o tržištu deonicama za Komitet 300, a najistaknutije u toj mreži su kuće

Blyth, Eastman Dillon, grupe Morgan, Lazard Freres i Kuhn Loeb Rhodes. Ništa se ne dešava na Vol Stritu što nije pod nadzorom Engleske banke (Bank of England), čije se smernice prenose preko Morganovih grupa i zatim provode kroz ključne brokerske kuće, čiji su glavni direktori na kraju odgovorni za sprovodenje naredbi Komiteta 300.

Brokerska kuća Drexel Burnham Lambert bila je omiljena kuća Komiteta 300 dok nije prešla granicu koju je postavila druga brokerska kuća Morgan Guarantee. 1981. godine skoro sve brokerske kuće na Vol Stritu su prodale većinske udele Komitetu 300, a kuća Philbro se spojila s kućom Salo-mon Brothers. Kuća Philbro je isturena ruka Openhajmera iz kompanije An-glo American Corporation. Tim kontrolnim mehanizmom Komitet 300 se brine o tome da njegovi članovi i njihove razgranate korporacije svoja ulaganja na Vol Stritu obrću dvostruko brže od ostalih stranih ulagača - „autsajdera".

Ne zaboravite da neke od najbogatijih porodica sveta žive u Evropi pa je stoga prirodno da imaju prevagu u Komitetu 300. U poređenju s porodicom Fon Turn i Taksis, nekadašnjim vlasnicima koncesije Nemačke pošte, Dejvid Rokfeler izgleda kao siromašni rođak. Dinastija Fon Turn iJTaksis je stara 300 godina i njeni članovi iz generacije u generaciju imaju svoja mesta u Komitetu 300, koja zauzimaju i dan danas. Već smo naveli imena mnogih članova Komiteta 300 iz najbogatijih porodica venecijanske crne aristokratije, a druga imena ćemo da dodamo kako budemo na njih nailazili na raznim područjima poslovnog života. Sada ćemo da navedemo imena nekih Amerikanaca koji su članovi Komiteta 300 i da pokušamo da pratimo njihove porodične i druge veze s Britanskom Krunom.

Kako se ove činjenice mogu proveriti? Neke se, u stvari, i ne mogu proveriti zato što su podaci uzeti direktno iz baza podataka obaveštajnih službi, ali uz mnogo trčkaranja i rada moguće je pronaći mnoge izvore koji mogu potvrditi bar deo ovih činjenica. Taj posao bi usključivao i konstantno pretraživanje poslovnih imenika *Dun and Bradstreet Reference Book of Corporations, Standards and Poors,* britanska i američka izdanja *Ko je ko (Who is Who),* uz mnogo sati rada na povezivanju imena i njihovih veza sa poslovnim svetom.

Korporacije, banke i osiguravajuće kompanije Komiteta 300 deluju pod jedinstvenim zapovednim telom koje pokriva sva moguća pitanja strategije i

kohezionog delovanja. Komitet je jedini organizovani sistem moći na svetu koji stoji iznad svih vlada i svih pojedinaca, bez obzira na to koliko se osećaju moćnim i sigurnim. To se odnosi na finasije, pitanja odbrane i političke stranke svih boja i vrsta.

Nema tela koje Komitet ne može da dosegne i kontroliše, a to uključuje i organizovanje svetske religije. To je, dakle, svemoćna **grupa olimpijaca** čiji je temelj moći u Londonu i u finansijskim centrima londonskog City-ja koji čvrsto u svojim rukama drži minerale, metale i drago kamenje, kokain, opijum i farmaceutske proizvode, kreditno-finansijske banke, promotere raznih kultova i utemeljitelje rok muzike. Britanska Kruna je centar kontrole iz koga sve stvari izviru. Kao što izreka kaže: ,,U svemu ima svoje prste".

Jasno je da je područje komunikacija pod strogom kontrolom. Ako se vratimo RCA-u, možemo videti da se njegova uprava sastoji od figura iz britansko-američkog sistema koje imaju istaknuta mesta i u organizacijama kao što su CFR, NATO, Rimski klub, Trilateralna komisija, masonske organizacije, Bilderbergeri, Okrugli sto, Milnerova društva i Isusovsko-aristotelovsko društvo (Jesuit-Aristotle Societv). Medu njima je bio i Dejvid_Sarnov, koji se preselio u London istovremeno kada se sir Vilijam Stifvenson preselio u zgradu RCA-a u Njujorku.

Sve te velike televizijske mreže su nastale kao ispsotave RCA-a a posebno National Broadcasting Companv (NBC), koja je prva osnovana, a ubrzo posle nje, 1951, osnovan je i American Broadcasting Companv (ABC). Treća velika televizijska mreža bila je Columbia Broadcasting Svstem (CBS), kojom, kao i sestrinskim kompanijama, vlada Britanska obaveštajna služba. Vilijam Pejli je školovan u Tavistok institutu za tehnike masovnog pranja mozga i tek onda je dobio prolaznu ocenu kao osoba kvalifikovana da bude na čelu CBS-a.

Tako su sve naše televizijske mreže (da smo barem mi, narod SAD-a, to ztnali) pod nadzorom Velike Britanije i sve ingormacije koje nam plasiraju prvo idu u London na odobrenje. Zanimljivo je navesti da je tajni dokument Tavistoka, koji je napisao Institut za istraživanje Stanford i koji se obično naziva *Zavera Vodolije,* finansiran donacijama sve tri navedene televizijske mreže.

Sve tri navedene mreže imaju svoje predstavnike u Komitetu 300 i povezane su sa ogromnim masovnim komunikacijskim kompanijama - korporacijama Xerox iz Ročestera u saveznoj državi Njujork, čiji je direktor Robert M. Bek upravo član Komiteta 300. Bek je i direktor osiguravajućeg društva Prudential Life Insurance Companv, kancelarije londonskog društva Prudential Assurance Companv Limited.

- U Upravnom odboru Xeroxa su i Hauard Klark iz American Expressa, jednog od glavnih kanala za prebacivanje novca pomoću „putničkih čekova", bivši američki ministar finansija Vilijam Sajmon i Sol Linovic, koji je u ime Komiteta 300 vodio pregovore za potpisivanje Ugovora o Panamskom kanalu. Linovic je Komitetu 300 važan zbog svog dugogodišnjeg iskustva u pranju novca od droge preko banaka Marine Midlend i Hong Kong and Shangai Bank.

Član Upravnog odbora Xeroxa su i Robert Sproul, koji je dosta zanimljiv zato što je kao rektor Univerziteta Ročester u saradnji sa CIA-om dozvolio Tavistoku da koristi prostor i opremu Univerziteta za sprovođenje dvadesetogodišnjeg ogleda na drogi MK-Ultra LSD. Takvu zloupotrebu svojih prostora i opreme dozvolilo je još 85 američkih univerziteta. Koliko god je Xerox divovska korporacija, zasenjuje je Organizacija Rank - konglomerat sa sedištem u Londonu i pod potpunom vlašću uže porodice kraljice Elizabete.

jj Itaknuti članovi Upravnog odbora Organizacije Rank, koji su istovremeno i članovi Komiteta 300,'su:

- lord Helsbi, predsednik banke Midlend - obračunske kuće za novac od droge. Helsbi je i jedan od direktora u ogromnoj kompaniji Imperial Group i u Industrial and Commercial Finance Corporation;
- ser Arnold Frank, direktor kopanije Tube Investments, koja upravlja londonskim sistemom podzemnih železnica. Frank je i jedan od direk tora **Engleske banke** (Bank of England), koja uveliko nadzire Američke Centralne banke (Federal Reserve Banks);
- ser Denis Mauntajn, predsednik moćne kompanije Eagle Star i jedan od direktora korporacije English Propertv Corp, jedne od kreditno-finansijskih kompanije britanske kraljevske porodice;

,.'!- • Jedan od članova je i aristokrata Angus Ogilvije, tzv. „princ kompanije", čija je supruga njeno kraljevsko visočanstvo princeza Aleksandria, sestra nadvojvode od Kenta i vođe Škotskog obreda masona, osobe koja preuzima mesto kraljice kada je ona van Velike Britanije. Ogilvie je i jedan od direktora Engleske banke i predsednik divovskog konglomerata LONRHO, koji je dokrajčio vlast Jana Srni ta u Rodeziji da bi na njegovo mesto mogao da dođe Robert Mugabe. U pitanju su bili rudnici hroma u Rodeziji, koji daju najfiniji hrom visokog kvaliteta na svetu;

• Siril Hamilton, predsednik banke Standard and Chartered (bivše banke Lord Milner-Cecil Rhodes) i član Odbora Engleske banke. Hamilton je i član Odbora korporacije Xerox, banke Malta International Banking
: Corporation (banke Malteških vitezova), jedan od direktora banke Standard Bank of South Africa - najveće banke u toj zemlji, i jedan od direktora Belgijske afričke banke (Banque Belge d'Afrique);

• lord O'Brajan od Loterbija, bivši predsednik Udruženja britanskih ban kara (British Bankers Association), direktor moćne banke Morgan Grenfell i direktor kompanije Prudential Assurance, direktor kompani je J. F. Morgan, direktor Engleske banke i član Odbora Međunarodne obračunske banke, kao i jedan od direktora džinovskog konglomerata Unilever;

• ser Rej Geds, predsednik džinosvkih proizvođača automobilskih guma - kompanija Dunlop i Pirelli, direktor banaka Midland i International, direktor Engleske banke. Obratite pažnju na činjenicu da su toliki me đu njima u isto vreme i direktori Engleske banke, čime se kontrola američke fiskalne politike čini veoma jednostavnom.

Mnoge od ovih organizacija i institucija, kompanija i banaka su tako povezane i ispretpletane da ih je skoro nemoguće razvrstati. U odboru RCA-a sedi Tornton Bradšou, predsednik kompanije Atlantic Richfield i član NATO-a, World "VVildlife Fonda, Rimskog kluba, Aspen instituta za humanističke studije i Veća za inostrane odnose. Bredšou je i predsednik NBC-a. Najvažnija uloga RCA-a je i dalje služenje Britanskoj obaveštajnoj službi.

Široj javnosti nije poznato koliku moćnu ulogu je odigrao Komitet 300 u zasutavljanju istrage o CIA-i, koju je senator Mek Kartni skoro uspeo da

pokrene. Da je u svom naumu uspeo, predsednik Džon F. Kenedi bi verovatno i danas bio živ.

Kada je Mek Kartni rekao da će pred svoju istražnu komisiju da pozove Vilijama Bandija, u Vašingtonu i Londonu je zavladala opšta panika. Da je Bandi došao na saslušanje, verovatno bi pukao i razotkrio „specijalne odnose" između britanskih oligarhijskih krugova i njihovih rođaka u Vladi SAD-a.

Takva mogućnost nije se smela dozvoliti. Pozvan je Kraljevski institut za međunarodne poslove da dokrajči Mek Kratnija. Institut je odabrao Alena Dalsa, čoveka koji je potpuno zaljubljen u dekadentno britansko društvo, da svim sredstvima napadne Mek Kartnija. Dals je za slučaj Mek Kartni zadužio Patrika Lajmana i Ričarda Helmsa. Helms je kasnije za usluge protiv Mek Kartnija nagrađen položajima direktora CIA-a.

Generala Marka Klarka, člana CFR-a i jednog od omiljenih vojnih osoba u londonskim krugovima, general Ajzenhauer je zadužio da odbije snažni Mek Kartnijev napad na CIA-u. Mek Kartnija su pridobili tako što je Klark najavio da će se osnovati posebna komisija za istraživanje CIA-e. Po uput-stvima Kraljevskog instituta za međunarodne poslove, Klark je preporučio osnivanje kongresnog odbora za nadzor koji će „povremeno ispitivati delova-nje vladinih obaveštajnih agencija". Ceo taj slučaj je završio kao ogromna tragedija za Ameriku i pobeda za Veliku Britaniju, koja se bojala da bi Mek Kartni mogao da napadne Komitet 300 i njegovu vlast nad svim aspektima života u SAD-u.

Bivši predsednik Odbora komapnije Lehman Brothers Kuhn Loeb, Piter G. Piterson, radio je za tajnu službu MI6 u vreme njenog direktora ser Vilijama Vajzmana, pa kao takav nije bio nepoznat britanskoj kraljevskoj porodici. Piterson je povezan sa Aspen institutom, takođe produženom rukom Britanske obaveštajne službe.

Džon R. Peti je predsednik banke Marine Midland, čije su veze sa trgovinom droge bile dokazane pre nego što je bila preuzeta od Hongkongške i šangajske banke, koja je verovatno još od 1914. godine banka broj jedan u trgovini opijumom.

-v Ali, najveći dokaz o postojanju Komiteta 300 je Organizacija Rank koja, zajedno sa kompanijom Eagle Star, **jeste sama Britanska Kruna. Ta** or-

ganizacija je istovremeno i operacijski centar tajne službe MI6 (SIS-a). Te dve kompanije Komiteta 300 zajednički kontrolišu Dominion Njenog Visočanstva Kanadu, a za sprovođenje svojih zapovesti koriste se „hofjudenskom" porodicom Bronfman.

Kompanija Trizec Holding, koja je navodno u vlasništvu porodice Bronfman, glavna je ispostava engleske kraljice u Kanadi. Celokupna trgovina opijumom iz Jugoistočne Azije povezana je sa Bronfmanovim carstvom, kao jednim od sredstava za dostavljanje heroina u Ameriku. Kanada je, na neki način, kao Svajcarska - netaknutim snegom pokriveno područje, veliki gradovi, zemlja puna lepota, ali ispod svega toga leži debeli sloj prljavštine i smeća od ogromne trgovine drogom.

Porodica Bronfman je „isturena crta", kakvu u tajnoj službi MI6 zovu „isturenim ljudima" - koje iz Londona kontrolišu „službenici" tajne službe MI6, što je žargon obaveštajnih krugova za kontrolore u centrima službe. Glava porodice, Edgar Bronfman, je više puta slat u „Moskovski Centar" - kodni naziv za sedište KGB-a na Trgu Džjeržinski broj 2 u Moskvi.

Bronfman je veorvatno bio vrlo koristan na nižem nivou, kao osoba za vezu s Moskvom. Nikada nije bio službeni agent tajne službe MI6 pa tako nije nikada ni imao titulu „Paroles", a to je ključna špijunska reč za uzajamno prepoznavanje među agentima, što je uveliko razočaralo tu ambicioznu glavu porodice Bronfman. U jednoj fazi, kada se mislilo da se neki članovi porodice ponašaju sumnjivo, dodeljeni su im „čuvari" ("watchers", u obaveštajnom žargonu obaveštajci koji nadziru neku osobu), koji su samo utvrdili da je jedan član porodice, koji nije bio svestan uloge Edgara Bronfmana, nešto izbrbljao nekom „rođaku" (izraz službe MI6 za pripadnika CIA-e) u Americi. Ipak, to je brzo ispravljeno.

Dvojica direktora kompanije Eagle Star, koji su istovremeno bili i najviši operativci službe MI6, su preuzeli kontrolu nad porodicom Bronfman oko dva meseca posle završetka rata. Ser Kenet Kejt i ser Kenet Strong, koje smo već upoznali, legitimirali su porodicu Bronfman osnivanjem kompanije Trizec Holdings. Ne postoji niko na svetu ko može bolje od tajne službe MI6, osnivanjem kompanija, da obavi posao „fasadiranja".

Ipak, kao i u slučaju Švajcarske, i Kanada ima svoju prljavu stranu koju Komitet 300 dobro prikriva od javnosti, pod izgovorom Zakona o službe-

nim tajnama (Official Secrets Act), koji je u celosti kopija britanskog zakona donetog 1913. godine. Tim zloglasnim zakonom su pokriveni droga, pranje prljavog novca, kriminal i reketiranje.

Mnogima nije poznata činjenica da osobe optužene po Zakonu o službenim tajnama, koji se može tumačiti na bilo koji način koji odaberu agenti Krune, mogu dobiti i smrtnu kaznu. Kao što sam mnogo puta od 1980. godine govorio, Kanada nije poput zemalja Južne Afrike ili Holandije ili Belgije. Oduvek je bila, a i danas je vezana za uzice koje vuče kraljica Engleske. Zato je to zemlja koja uvek prva ispunjava želje kraljice Elizabete. Kanadski voujnici borili su se u svakom ratu Njenog Visočasntva, uključujući i Burmski rat (1899-1903).

Slično svom američkom bratu, Veću za spoljne poslove, i Kanadski institut za međunarodne poslove (Canadian Institute for International Affairs) je de-te Kraljevskog instituta za međunarodne poslove (RIIA) i upravlja kanadskom politikom. Njegovi članovi zauzimaju položaj ministra spoljnih poslova sve od njegovog osnivanja 1925. godine. Institut za pacifičke odnose je telo koje je izazvalo napad na Perl Harbor i koje je oberučke dočekano u Kanadi pošto je, 1947. godine, otkriveno izdajničko delovanje Ovena Latimora i njegovih kolega, te su napustili SAD pre nego što su mogli da budu optuženi.

Kanadski institut za međunarodne poslove povezan je sa Organizacijom Rank preko ser Keneta Stronga, koji je bio drugi čovek tajne službe MI6 na kraju Drugog svetskog rata. Kao član Reda Sv. Jovana Jerusalimskog, Strong je drugi čovek u Kanadi za Rank organizaciju i kada su u pitanju britanski komercijalni interesi. Član je odbora najvećih drogeraških banaka - Hongkonške i šangajske banke i Banke Nova Škotska, preko koje se slivaju prihodi od prodaje heroina u Kanadi.

Prvi je sir Brajan Eđvard Mauntin, visokopozicioniran član Vitezova Reda Sv. Jovana Jerusalimskog. Dobro je zapamtiti da je Britanska Kruna, kada je želela da Sjedinjene Američke Države uđu u Drugi svetski rat, poslala lorda Biverbruka i ser Brajana Mauntina da se sastanu sa predsednikom Ruzveltom i da mu u tom smislu isporuče naloge Krune. Ruzvelt se pokorio tako što je ratnoj mornarici SAD-a naredio da dejstvuju iz baze na Grenlandu, odakle su preduzimani napadi na nemačke podmornice devet meseci pre Perl Harbura. To je činio bez znanja i odobrenja američkog Kongresa.

Drugo, veliko ime u kanadskoj mreži Ranka bio je sir Kenet Kejt, direktor kanadske dvojnice Hongkongške i šangajske banke - Banke Nova Škotska, koja pliva u opranom novcu od droge. Bio je i član odbora najstarije i najcenjenije britanske novinske institucije - *London Times-a i Sunday Times-a. Times* je već više od stotinu gofina glas Engleske Krune za spoljnu politiku, finansijska pitanja i politički život u Engleskoj.

Kao i mnogi drugi članovi Komiteta 300, Ser Kenet je cirkulisao između tajne službe MI6 i zapovednog lanca trgovine drogom u Hong Kongu i Kini, tobože na službenim putovanjima za Kanadski institut za međunarodne poslove, čiji je i sam bio član. Dalje, kao jedan od diorektora banke Hil Samjuel, njegovo prisustvo i u Indiji i u Hong Kongu moglo objasniti bez ikakvih problema. Jedan od njegovih najbližih saradnika van tajne službe MI6 bio je ser Filip de Zuleta, član Komiteta 300 koji je direktno zadužen za kontrolu svih britanskih premijera, i konzervativaca i laburista. Ser Kenet Strong povezao je sve konce droge, uključujući i terorizam, proizvodnju opijuma, tržište zlata, pranje prljavog novca i bankarstvo sa njihovom centralnom suštinom - Britanskom Krunom.

Na vrhu sistema vlasti Britanske Krune nad Kanadom je bio Volter Gordon. Kao bivši član kraljičinog praktičnog odbora za nadzor, poznatog i kao Krunsko veće (Privy Council), Gordon je sponzorisao Institut za pacifičke poslove preko Kanadskog instituta za međunarodne odnose. Kao bivši ministar finansija, Gordon je uspeo da birane ekonomiste i pravnike Komiteta 300 postavi u tri glavne ovlaštene banke: New Scotia Bank, Canadian Imperial Bank i Toronto Dominion Bank.

Preko te tri „krunske banke" ćela mreža agenata Komiteta 300, direktno odgovornih Gordonu nadzirala je drugu po veličini operaciju pranja prljavog novca na svetu, koja je imala direktno otvorena vrata u Kini. Pre svoje smrti Gordon je kontrolisao Džejsma Endikota, Čestera Roninga i Pola Lina, koje je tajna služba MI6 identifikovala kao vrhunske kanadske „specijaliste za Kinu". Sva trojica su tesno saradivala sa Ču En Lajom, koji je jednom Ab-dulu Naseru rekao da bi Velikoj Britaniji i SAD-u uradio isto ono što su one uradile Kini, tj. pretvorio ih u zemlje zavisnika od heroina. Ču En laj je ispunio svoje obećanje, počevši sa američkim vojnicima u Vijetnamu. Drugi

bliski saradnici u kanadskom heroinskom lancu bili Džon D. Gilmer i Džon Robert Nikolson, obojica članovi Reda vitezova Jovana Jerusalimskog.

Lord Hartli Šoukros, za koga se veruje da je odgovarao direktno kraljici Elizabeti II, bio je član Odbora Kraljevskog instituta za međunarodne odnose i počasni rektor Univerziteta Saseks, na kome je smešten zloglasni Tavistok institut za ljudske odnose, koji ima ogromne veze u Kanadi.

Kao deo američkih operacija Organizacije Rank, nijedna druga kompanija nije tako uspešno radila za Rank kao Corning grupa - vlasnika osiguravajućih društava Metropolitan Life Insurance Companv i New York Life Insurance Companv. Članovi Komiteta 300 Amori Hoton i njegov brat Džejms Hoton već dugo rade za Britansku Krunu preko tih osiguravajućih kompanija i preko kompanija Corning Glass, Dow Corning i Corning International. Obojica su članovi Odbora kompanija IBM i Citicorp. Džejms Hoton je jedan od direktora Instituta za napredne studije Univerziteta Prinston (Princeton Institute for Advanced Studies), kao i biblioteke J. Pjerpon Morgan (J. Pieropont Morgan Librarv), koja je zadužbina Kraljevskog instituta za međunarodne poslove i Veća za spoljne odnose, a takođe i jedan od direktora CBS-a.

Upravo su braća Hoton darovala stotine hektara zemlje, poznate pod nazivom Wye Plantation (Plantaža Vaj), u saveznoj državi Merilend, za izgradnju Aspen instituta - institucije Britanske Krune. Član odbora kompanije Corning Glass je i biskup Anglikanske biskupije (episkopalne) bostonske crkve. Sve to ovoj grupi daje neverovatan ugled, koji osiguravajuća društva moraju da imaju, i kao što ćemo da vidimo, uz Džejms Hotona, na čelu osiguravajuće kompanije Metropolitan Life Insurance su i Kit Fanston i Džon Harper, obojica istovremeno i članovi Odbora kompanije Corning.

Velika ispretpletenost samo ove jedne grane Komiteta 300 je dobar pokazatelj ogromne moći koja stoji na raspolaganju tom sistemu zaverenika, pred kojima klecaju sva kolena, uključujući i kolena predsednika Sjedinjenih Američkih Država, ko god on bio.

Važno je prime titit kako je neka američka kompanija, jedna od stotina takvih, povezana s Britanskom obaveštajnom službom, s Kanadom, s Dalekim Istokom i s Južnom Afrikom, da ne spominjemo njenu mrežu osnivača i direktora koja dopire do svih aspekata poslovnog i političkog života SAD-a.

Iako se kompanija Metropolitan Life Insurance ne može poreditit s džinovskom bankom Komiteta 300, Assicurazioni Generali, ipak je dobar pokazatelj načina na koji se moć braće Hoton proteže širom poslovnog spektra SAD-a i Kanade. Počevši s kompanijom R. H. Macy (čiji su nadglednici prestali da nose crvene karanfile kao znak odanosti svoje kompanije komunizmu), kao i kompanijama Royal Bank of Canada, National and Westminster Bank, Intertel (pakosnom i zlom privatnom obaveštajnom agencijom), Canadian Pacific, The Reader's Digest, RCA, AT&T, te institucijama poput Harvardskog poslovnog fakulteta (Harvard Business Scholl), brodskom kompanijom W. R. Grace Shipping Companv, Ralston Purina Companv, U. S. Steel, Irving Trust, Consolidated Edison iz Njujorka i ABC-om, moćna mreža braće Hoton se proteže sve do Hongkongške i šangajske banke.

Uspešna kompanija Organizacije Rank u SAD-u je i Reliance Insurance Group. Kao integralni deo *Projekta strateškog bombardovanja (Strategic Bombing Survev),* ta kompanija je uspostavila prvu bazu za pranje mozga, stvaranje javnog mišljenja, anketiranje, istraživanje i sistem analize kojim se Tavistok institut koristi u SAD-u. Kompanija Reliance Insurance, sa sedištem u Filadelfiji, je osnovala korporacijsku strukturu koja je omogućila da se *Projekat strateškog bombardovanja* usmeri protiv stanovnika SAD-a, koji su poslednjih 45 godina, iako toga nisu svesni, podvrgnuti snažnom psihološkom ratu.

Glavni operativac u tom napadu na SAD je bio Dejvid Bialkin, iz kancelarijske kuće Komiteta 30 „Walkie, Farr and Gallagher", Bialkin je dugo godina bio na čelu Antidifamacijske lige (ADL-a). ADL je institucija Britanske obaveštajne službe koju je u SAD-u osnovala tajna služba MI6, a na čelu su joj bili Saul Stajnberg i Erik Trist iz Tavistok instituta. Saul Stajnberg je član Predstavničkog doma američkog Kongresa i poslovni partner porodice Džejkoba de Rotšilda iz Londona.

Na čelu korporacije Reliance sedi Karl Lindner, koji je naslednik Elija Bleka, pošto je ovaj „pao" kroz prozor 44-tog sprata jednog od njujorških oblakodera. Kompanija Reliance je povezana s moćnom kompanijom United Fruit iz Bostona i Nju Orleansa, na čijem je čelu Maks Fišer koji je ranije bio dobro poznata figura detroitskog podzemlja. Kompanija United Fruit je već dugo vremena dobavljač heroina i kokaina u SAD, pod stručnim vod-

stvom Mičalma Rilisa iz Korporacije Rapid American, koji organizuje prevoz droge iz Kanade u SAD. Zapamtite, sve se to događa pod okriljem jedne jedine kompanije, koja je povezana i ispretpletena sa nizom manjih kompanija i institucija kako bi Komitetu 300 osigurala potpunu kontrolu nad velikim brojem operacija, od kojih su sve pomno povezane i umrežene.

Kompanija Reliance je izdanak kompanije čija je funkcija pranje mozga američkom narodu pomoću mreže institucija za sprovođenje anketa - kreatora javnog mišljenja, a za direktne veze sa Institutom Tavistok se oslanja na instituciju Operations Research (Istraživanje operacija). Povezana je i sa kompanijom Leasco, koja je opet u tesnoj saradnji sa kompanijama AT&T, Disclosure Incorporated, Western Union International, Imbucon Ltd i Yankelovich, Skellv and White.

Danijel Jankelovič je kralj udružene mreže anketara - proizuvođača javnog mnenja u SAD-u, ogromnog aparata koji osigurava, da citiramo Edvarda Bernajsa, „javno mnjenje o važnim društvenim, ekonomskim i političkim pitanjima". Upravo ovaj ogromni aparat je Amerikance, koji nikada nisu čuli za Sadama Huseina i koji su tek maglovito čuli o Iraku kao zemlji koja se nalazi negde na Bliskom istoku, pretvorio u ljude koji traže Sadamovu krv i istrebljenje Iračana kao nacije.

Jankelovič se do krajnosti koristio znanjem koje je stekao tokom Drugog svetskog rata. Kao ratniku druge generaciije, Jankeloviču nema ravnog i upravo zato su ankete ABC-a koje sprovodi njegova kompanija uvek u prvim izveštajima o „javnom mnenju". Građani SAD-a su napadnuti na isti način kao i nemačke radničke stambene četvrti - napadom na smisao za stvarnost. Ta tehnika je, naravno, deo standardne obuke obaveštajnih grupa, uključujući i CIA-u.

Jankelovič je imao zadatak da razori tradicionalne američke vrednosti i da na njihovo mesto uvede vrednosti „novog doba - doba Vodolije". Kao najstariji tvorac javnog mnenja za Komitet 300, niko ne može da posumnja da je svoj zadatak obavio izvrsno.

Koje se metode primenjuju i kakvi se reztultati mogu očekivati možda se najbolje može prikazati ako citiramo Džona Najsbita, tj. deo objašnjenja iz njegovog izveštaja pod naslovom *Trend Report.* Nesbit je bio savetnik predsednika Lindona Džonsona, kompanija Eastman Kodak, IBM, American

Express, Centra za političke studije (Center for Policy Study), banke Chase Manhattan, kompanije General Motors, kuće Louis Harris Polis, Bele kuće, Instituta za životno osiguranje (Institute of Life Insurance), Američkog crvenog krsta (American Red Cross), kompanija Mobil Oil i British Petroleum, kao i brojnih drugih kompanija i institucija Komiteta 300. Njegova metodologija je, utemeljena na proceduri Tavistok instituta i tajne službe MI6, i naravno jedinstvena je:

Ukratko ću da iznesem našu metodologiju. Kod izrade Trend Reporta *za svoje poslovne partnere u većini slučajeva se oslanjamo na sistem posmatranja lokalnih događaja i ponašanja. Do krajnosti smo impresionirani dosegom do kojeg je ovo društvo sazdano odozdo prema gore, tako da radije posmatramo šta se de-•*Jj, *šava na lokalnom nivou nego šta se dešava u Vašingtonu ili Njujorku, u lampi, Hartfordu, Vičiti, Portlandu, San Dijegu i Denveru. Ovo društvo je uveliko društvo odozdo prema gore.*

Koncept praćenja koji je primenjen kod određivanja tih trendova vuče svoje korene još iz Drugog svetskog rata. Za vreme rata obaveštajni stručnjaci su nastojali da pronađu metodu pribavljanja informacija o neprijateljskim zemljama koje bi u normalnim uslovima dobili preko anketa. Pod vodstvom Paula Lazarsfelda i Harolda Losvela osmišljena je metoda za praćenje događaja u ovom društvu, uključujući i analizu sadržaja dnevnih novina.

lako ovu metodu praćenja javnog mišljenja i dalje primenjuju obaveštajne grupe, zemlja godišnje troši milione dolara na analize novinskih sadržaja sa svih strana sveta... Razlog zbog koga ovaj sistem praćenja promena u društvu tako dobro funkcioniše jeste činjenica da su „rupe" u novinskim vestima postale zatvoren sistem. Iz ekonomskih razloga novine nikada ne povećavaju prostor koji je posvećen vestima.

Tako, kada se u taj prostor za vesti uvede nešto novo (jedna ili više vesti), nešto drugo se mora izbaciti ili ispustiti. Načelo koje se ovde primenjuje zove se prisilni izbor unutar zatvorenog sistema U toj prisilnoj situaciji dodaju se nove brige, a zaboravljaju stare. Mi pratimo i one nove, dodate, i stare, odbačene.

Društva su očigledno kao ljudska bića. Ne znam tačan broj, ali čovek istovremeno može da u glavi drži određeni broj problema. Ako se tom broju doda jedan

novi problem ili briga, neki stari mora da se izbaci. Mi pratimo ono što su Amerikanci odbacili i ono što su prihvatili.

Sjedinjene Američke Države se ubrzano menjaju iz masovnog industrijskog društva u informacijsko društvo, a konačan učinak će biti dublji nego prelaz iz poljoprivrednog u industrijsko društvo iz 19. veka. Počevši od 1979, kancelarijski posao je postao zanimanje broj jedan u SAD-u, a to mesto je nekada pripadalo radnicima i farmerima. U ovoj zadnjoj rečenici je sadržana kratka istorija Sjedinjenih Američkih Država.

Nije slučajno Najsbit član Rimskog kluba, i kao takav „stariji član" Komiteta 300. On je i jedan od starijih podpredsednika kompanije Yankelovich, Skellv and White. To što Nebit radi nije predviđanje trendova, već stvaranje trendova. Videli smo kako je uništena industrijska baza Sjedinjenih Američkih Država, što je započelo uništenjem industrije čelika. Godine 1982. napisao sam knjigu pod naslovom *Death of the Steel Industry (Smrt industrije čelika),* u kojoj sam izjavio da će se do sredine 1990-tih proizvodnja čelika u SAD-u smanjiti do tačke sa koje neće biti povratka, te da će automobilska industrija i stambena izgradnja ići istim smerom.

To vreme je došlo i ono čega smo danas svedoci nije ekonomska recesija prouzrokovana nezdravom ekonomskom politikom, već namerno isplanirano uništenje naše industrijske baze, a s njom i uništenje jedinstvenog američkog srednjeg sloja kao osnove društva koja zavisi od progresivne industrijske ekspanzije u cilju industrijskog rasta i zaposlenosti.

Ovo je jedan od razloga zbog kojeg se recesija koja je započela u julu 1991. pretvorila u krizu iz koje najverovatnije više nikada neće niknuti Sjedinjene Američke Države kakve smo poznavali 1960-tih i 1970-tih godina. Ekonomija se neće izvući iz krize iz 1991. sve do, najranije, 1995. ili 1996, a do tada će Sjedinjene Američke Države postati društvo koje će biti potpunmo drugačije od onog s početka krize.

Kreatori javnog mnenja odigrali su veliku ulogu u tom ratu protivi Sjedinjenih Američkih Država. Moramo da ispitamo ulogu Komiteta 300 u kreiranju tih dalekosežnih promena i način na koji su se društveni inženjeri koristili centralnim analizama sistema kako bi javnom mnenju zabranili da iz-

raži bilo šta što nije bila politika nevidljive vlade. Kako i gde je sve to počelo?

Iz dokumenata o Prvom svetskom ratu koje sam uspeo da prikupim i ispitam u britanskom Ministarstvu rata u Londonu, čini se da je Komitet 300 od Kraljevskog instituta za međunarodne poslove naručio studiju o manipulisanju ratnim informacijama. Taj zadatak je poveren lordu Nortklifu, lordu Ratmiru i Arnoldu Tojnbiju, agentu tajne službe MI6 u Kraljevskom institutu za međunarodne poslove. Porodica lorda Ratmiru je posedovala novinsku kuću, koja je bila korišćena kao podrška raznih državnih stavova pa se mislilo da bi te novine mogle da promene javno mnenje, posebno među rastućim brojem protivnika rata.

Projekat je smešten u Kuću Velington (Wellington House), nazvanu po vojvodi od Velslija. Među američkim specijalistima pozvanim u pomoć lordovima Ratmiru i Nortklifu bili su Edvard Bernajs i Volter Lipman. Grupa je održavala „nevezane" rasprave kako bi razradila tehnike za postizanje masovne podrške ratu, posebno među radnicima, od čijih se sinova očekivalo da u rekordnom broju odlaze na polja za klanje u Flandriji.

Koristeći se novinama lorda Ratmira, isprobane su nove tehnike manipulisanja, i posle otprilike šest meseci, jasno se videlo da su doživele uspeh. Ti istraživači su otkrili da samo mala grupa ljudi razume proces rasuđivanja i ima sposobnost posmatranja problema te ne prihvata ponuđeno mišljenje. Ponuđeno mišljenje o ratu, kako je rekao lord Ratmir, prihvata 87% britanske javnosti, te je dodao kako se to isto načelB može primeniti ne samo na rat, nego i na svaki mogući problem u društvu u celini.

Kampanjom u novinama lorda Ratmira neracionalnost je podignuta na visok nivo svetske javne svesti. Manipulatori su zatim delovali na tom nivou kako bi umanjili i omeli osećaj za stvarnost u bilo kojoj situaciji i što problem u modernom industrijskom društvu postaje složeniji to je lakše unositi sve veću i veću pometnju, koja deluje tako da na kraju imamo stanje u kome apsolutno nevažna mišljenja masa, stvorena veštim manipulisanjem, postaju naučna činjenica.

Pošto su bukvalno nabasali na taj duboki zaključak, manipulatori su tokom rata sprovodili jedan ogled za drugim tako da, uprkos tome što su na frontovima Francuske poklane stotine hiljada britanskih omladinaca, nije bilo prak-

tično nikakvog protivljenja tom krvavom ratu. Podaci iz tog vremena pokazuju da do 1917, to jest neposredno pre ulaska Sjedinjenih Američkih Država u taj rat, 94% pripadnika britanskog radničkog sloja, koji je nosio glavni teret rata, nisu imali pojma za Šta se bore, osim što su imali sliku koju su stvorili medijski manipulatori o tome kako su Nemci strašna rasa, koja se namerila da uništi njihovog kralja i zemlju i koju treba zbrisati sa lica zemlje.

Skoro ništa se nije promenilo, jer smo 1991. imali skoro istu situaciju koju su stvorili mediji i koja je predsedniku Bušu omogućila flagrantno kršenje Ustava - genocidni rat protiv Iraka, uz punu podršku 87% Amerikanaca. Predsedniku Vudrou Vilsonu se mora proznati, ako je to pravi izraz, da je uskočio u vagon manipulatorske bande i iskoristio ga za ostvarenje ciljeva koje mu je na uho šaputao njegov kontrolor, pukovnik Haus.

Po nalozima predsednika Vilsona, ili radije pukovnika Hausa, osnovana je Kompanija Kril (Creel Companv), koja je, koliko je to uopšte moguće utvrditi, bila prva organizacija u SAD-u koja se za pravljenje anketa i masovne propagande koristila tehnikama i metodologijom Kraljevskog instituta za međunarodne poslove. Ogledi psihološkog rata usavršeni u Kući Velington sa jednakim uspehom su se primenjivali i u Drugom svetskom ratu i neprestano se primenjuju u masovnom psihološkom ratu protiv Sjedinjenih Američkih Država, koji je započeo 1946. odine. Metode se nisu promenile. Promenila se samo meta. Meta više nisu bile nemačke radničke četvrti, nego američki srednji sloj, koji je postao fokus napada.

Kao što se često događa, zaverenici nisu mogli da obuzdaju svoje veselje. Posle Prvog svetskog rata, tačnije 1922, Lipman je obavljeni posao Kraljevskog instituta za međunarodne poslove u tančine izneo u knjizi pod naslovom *Public Opinion (Javno mišljenje),* gde je napisao ovo:

> *Javno mišljenje se bavi neverovatnim, nevidljivim i zbunjujućim činjenicama o kojima nema ničeg očiglednog. Situacije na koje se javno mišljenje odnosi su poznate samo kao mišljenja, slike unutar glava ljudskih bića, slike o njima samima, o druguma, o njihovim potrebama, svrhama i odnosima. To su njihova javna mišljenja. Te slike, na koje deluju grupe ljudi ili pojedinci u ime grupa, su službeno* ***Javno mišljenje".*** *Slika u glavi neke osobe često tu osobu navodi na pogrešan put u njenom odnosu na svet izvan njene glave.*

Nije ni čudo da je Lipman odabran da narod Sjedinjenih Američkih Država napravi „kao" Bitlse kada su ovi stigli do naših obala i bili nametnuti zemlji koja nije imala pojma o čemu je reč. Zajedno sa propagandom, danonoćno odašiljanom putem radija i televizije, za kratko vreme Bitlsi su postali „popularni". Tehnika po kojoj su radio stanice, tobože, dobijale na stotine zahteva za bitlsmuzikom od tobožnjih slušalaca je dovela do hijerarjije, „najboljih deset", koja se postepeno širila sve dok nije, 1992. narasla do „najboljih 40".

1928. godine Lipmanov zemljak Edvard Bernajs je napisao knjigu pod naslovom *Crystalizing Public Opinion (Kristalisanje javnog mišljenja),* a iste godine je objavljena i njegova druga knjiga sa jednostavnim naslovom *PROPAGANDA,* u kojoj je Bernajs opisao svoja iskustva u kući Velington. Bernajs je bio blizak prijatelj majstora manipulacije H. G. Velsa, Čijim se brojnim kvazi romanima Bernajs koristio za osmišljavanje metoda za kontrolu uma.

Vels se nije stideo svoje uloge vođe u menjanju društvenih slojeva, uglavnom zato jer je bio blizak prijatelj nekih članova britanske kraljevske porodice i što je mnogo vremena provodio sa nekim tadašnjim političarima na najvišim položajima, kao što su ser Evard Grej, lord Holdejn, Robert Sesil iz jevrejske porodice Sesil, koja je kontrolisala britansku monarhiju iz vremena kada je jedan član te prorodice postao lični saradnik i ljubavnik kraljice Elizabete I, zatim Li Ameri, Holford Mekinder iz tajne službe MI6, a kasnije dekan Londonskog ekonomskog fakulteta (London School of Economics), čiji je student Brus Lokhart za tajnu službu MI6 postao kontrolor Lenjina i Trockog za vreme boljševičke revolucije, čak i velikog čoveka lorda Alfreda Milnera.

Jedno od omiljenih mesta u koja je Vels zalazio bio je prestižni hotel Sent Luis, sastajalište članova Kluba Koeficijent, u koji se primala samo odabrana gospoda i sastajala jednom mesečno. Svi gore pomenuti su bili članovi Kluba duša (Souls Club). Vels je tvrdio kako je moguće da porazi svaku zemlju, ne direkntim sukobom, nego razumevanjem ljudskog uma, onoga što je nazvao „zabačenim mentalnim predelima, skrivenim iza svake osobe".

Uz tako snažnog pobornika, Bernajs se osećao dovoljno sigurnim za lansiranje svoje *Propagande,* u kojoj kaže:

Kako civilizacija postaje složenija, ***i kako se sve više pokazala potreba za nevidljivom vladom*** (podvukao DŽ. K.), *izmučena su i razvijena tehnička sredstva* ***kojima se javno mišljenje može kontrolisati*** (podvukao DŽ. K.). *Sa moćnom štampom i novinama, telefonom, telegrafom, radijom i avionom, ideje se mogu brzo širiti, čak i trenutno, po cei oj Americi.*

Bemajs tada nije znao koliko će televizija, koja će tek doći, bolje obaviti posao. Zatim nastavlja:

Svesno i inteligentno mcmipulisanje ustaljenim običajima i mišljenjima masa je važan elemenat u demokratskom društvu. Oni koji manipulišu tim ***nevidljivim mehanizmom društva čine nevidljivu vladu koja je istinska vladajuća sila u našoj zemlji.***

Kako bi svoje stanovište potkrepio, Bernajs je citirao članak H. G. Velsa, objavljen u *New York Timesu,* u kome je Vels zdušno podržavao ideju o modernim sredstvima komunikacije kao „otvaranje novog sveta političkih procesa koji će omogućiti da se zajednički plan dokumentuje i opstane u okolnostima izopačenosti i izdaje" (nevidljve vlade).

Evo još nekoliko otrkića iz knjige *Propaganda:*

Nad nama vladaju, naše umove oblikuju, naše ukuse sh'araju i naše ideje usađuju uglavnom ljudi za koje nikada nismo čuli. Kakvo god stajalište čovek da odluči da zauzme prema ovom stanju, ostaje činjenica da u skoro svakom činu našeg svakodnevnog života, bilo u sferi politike ili posla, našeg društvenog ponašanja i našeg etičkog razmišljanja, nad nama vlada relativno mali broj osoba, neznatan deo naših stotinu i dvadeset miliona, koji razume ju mentalne procese i društvene ohrazce masa. Te osobe povlače konce koji kontrolišu javni um, koji obuzdavaju stare društvene sile i smišljaju nove načine kojima će da ***vežu i vode svet.*** (Podvukao DŽ. K.)

Bernajs nije bio dovoljno smeo da svetu kaže ko su „oni" koji „povlače konce koji kontrolišu javni um...", ali ćemo u ovoj knjizi popuniti njegov namerni propust tako što ćemo otkriti postojanje tog „relativno malog broja" - Komiteta 300. Bernajsu je otvoreno aplaudiralo Veće za inostrane

odnose, čiji su ga članovi glasanjem odabrali na čelo CBS-a. Vilijam Pejli je postao njegov „diplomac" i s vremenom je došao na Bernajsovo mesto, pošto je osvojio sva znanja sa područja novonastale nauke i pravljenja javnog mišljenja, što je CBS pretvorilo u vodeći medij na tom području, a tu ulogu televizija i radio CBS nisu nikada izgubili.

Politička i finansijska kontrola, koju sprovodi, kako ih je Bernajs nazvao, „relativno mali broj" ljudi, sprovodi se pomoću tajnih društava, od kojih je najvažnije Škotski red masona, i kao možda još važnije, pomoću Časnog reda vitezova Sv. Jovana Jerusalimskog - drevnog reda čije članove lično bira engleski monarh, kao izvršioce odabrane zbog svojih stručnih znanja i sposobnosti na područjima koja su vitalna za nastavak vlasti Komiteta 300.

U knjizi *The order of St. John of Jerusaletn (Red Sv. Jovana Jerusalimskog),* koja je objavljena 1986, ovo tajno društvo je opisano na sledeći način:

> *Stoga, to nije tajno društvo, osim onde gde su njegove ciljeve izopačila unutrašnja veća poput Reda Podvezice, te prostituirane oligarhijske tvorevine britanske kraljevske porodice, čime se izruguje sve ono što suvereni Red Sv. Jovana Jerusalimskog zastupa.*
>
> *Kao primer, nalazimo ateistu lorda Pitera Karingtona, koji se pretvara da je anglikanski hrišćanin, a zapravo je član Reda Ozirisa i drugih satanskih sekti, uključujući i masone. Imenovan je vitezom Reda Podvezice u kapeli Sv. Džordža u dvorcu Vindzor, a imenovala ga je kraljica Elizabeta II engleska, potomak porodice crnog plemstva Gelf, koja je istovremeno i poglavarica anglikanske crkve, koju u celosti prezire".*

Komitet 300 je odabrao Karingtona za rušenje rodezijske vlade, kako bi mineralna bopgatstva Angole i Južne Afrike predao u ruke londonskom Sitiju, za slamanje Argentine i pretvaranje NATO-a u levičarsku organizaciju odanu Komitetu 300.

Još jedno nepoznato lice koja nalazimo u svetom hrišćanskom redu Sv. Jovana Jerusalimskog, a reč nepoznato koristim u izvornom hebrejskom značenju iz Starog Zaveta kada su želeli da objasne poreklo neke osobe, jeste vojnik Luis Mortimer Blumfild, čovek koji je pomogao u planiranju ubistva Džona F. Kenedija. Na fotografijama ovog „nepoznatog" čoveka vidimo ka-

ko sa ponosom nosi malteški krst, isti onaj kakav na rukavu nose vitezovi reda Podvezice.

Tako su nam isprali mozgove da verujemo kao je britanska kraljevska porodica samo fina, bezopasna i slikovita institucija, da ne shvatamo koliko je pokvarena i stoga krajnje opasna ta institucija zvana britanska monarhija. Vitezovi reda Podvezice su najuži krug najpokvarenijih sluga, koji su do krajnosti izdali poverenje koje im je ukazala njihova nacija, njihov narod.

Vitezovi reda Podvezice su čelnici Komiteta 300, najuže „krunsko veće" kraljice Elizabete II. Kada sam, pre nekoliko godina, istraživao Red Sv. Jovana Jerusalimskog, otišao sam na Univerzitet Oksford kako bih razgovarao sa jednim od dekana, specijalistom za stare i moderne britanske tradicije. Rekao mi je da su vitezovi Podvezice najuži kabinet, elita elite Njenog Veličanstva - Najčasnijeg reda Sv. Jovana Jerusalimskog. Dozvolite mi da kažem da ovo nije izvorni red koji je osnovao istinski hrišćanski borac otac Žerar, ali je tipičan primer mnogih dobrih institucija koje su preuzete i razorene iznutra, dok neupućenima još uvek izgledaju kao izvorne.

Iz Oksforda sam otišao u muzeje Viktorije i Alberta, gde sam dobio pristup dokumentima lorda Palmerstona, jednog od osnivača opijumske dinastije u Kini. Kao i većina njegovog soja, Palmerston nije bio samo mason, već i odani sluga gnosticizma...Kao i današnja „kraljevska porodica", Palmerston je glumio da je hrišćanin, a zapravo je bio sluga Satane. Mnogi satanisti su postali ključni ljudi britanske aristokratije, te uspeli da steknu ogromna bogatstva na trgovini opijuma u Kini.

Iz dokumeata u muzeju koji je dobio ime po kraljici Viktoriji saznao sam da je ona 1885. godine promenila ime Redu Sv. Jovana Jerusalimskog, kako bi raskinula vezu sa katoličkim osnivačem tog reda ocem Žerarom. Dala mu je naziv „Protestantski najčasniji jerusalimski red" (Protestant Most Venerable Order of Jerusalem). Učlanjenje je bilo dozvoljeno pripadnicima svih oligarhijskih porodica koje su se obogatile na trgovini opijumom u Kini, te je svaka do srži dekadentna porodica dobila mesto u tom „novom redu".

Mnogi od te časne gospode bili su zaduženi za nadzor prohibicije u Sjedinjenim Američkim Državama, iz Kanade, gde je više njihovih članova nabavljalo viski koji se odvozio u SAD. Istaknuti saučesnik te grupe bio je član Komiteta 300 grof Hejg, koji je svoju licencu za viski dao starom Džou Ke-

nediju. I prohibicija i destilerije kojima se pokrivala potražnja za alkoholom u SAD-u bile su tvorevine britanske Krune, koja je delovala preko Komiteta 300. Bio je to ogled koji je postao preteča današnje trgovine drogom, a lekcije naučene u doba prohibicije primenjuju se na trgovinu drogom, koja će ubrzo da postane legalizovana.

Kanada je najčešća ruta kojom se koriste nabavljači heroina sa Dalekog istoka. Britanska monarhija se brine da ova informacija ne dospe u javnost. Koristeći se svojim ovlašćenjima, kraljica Elizabeta vlada Kanadom preko glavnog guvernera (čovek se pita kako to da moderni Kanađani prihvataju ovakav arhaičan sistem vlasti), koji je kraljičin **lični** predstavnik, pa preko Kruninog veća (evo još jednog arhaičnog ostatkaiz kolonijalne prošlosti) i vitezova Sv. Jovana Jerusalimskog, koji kontrolišu sve delove kanadske privrede.

Guši se svako odupiranje britanskoj vladavini. Kanada ima neke od najstrožijih zakona na svetu, uključujući i takozvane zakone o „zločinu mržnje", koje su toj zemlji nametnuli jevrejski članovi Doma lordova engleskog Parlamenta. U Kanadi su upravo u toku četiri velika procesa, u različitim fazama, protiv osoba optužnih za „zločin mržnje" i to: Finta, Kegstra, Zundela i Rosa. Ko god se usudi da pokuša da pronađe dokaze o jevrejskoj vladavini u Kanadi (koju sprovode Bronfmani) odmah biva uhapšen i optužen za takozvani „zločin mržnje". Iz ovoga možemo da shvatimo koliki je doseg vlasti Komiteta 300, koji doslovno sedi na vrhu svega na svetu.

Istinitost ove tvrdnje dokazuje činjenica da je Komitet 300 osnovao Međunarodni institut za strateške studije (International Institute for Strategic Studies, skraćeno HSS), pod pokroviteljstvom Okruglog stola. Taj institut je sredstvo za širenje crne propagande tajne službe MI6 i Instituta Tavistok, za „mokre" nuklearne i terorističke poslove (šifrovani obaveštajni naziv za operacije u kojima se zahteva krvoproliće), a širenje takve propagande obavlja svetska štampa, ali i vlade i vojni sistemi.

Članovi HSS-a su predstavnici 87 velikih telefonskih kompanija i novinskih udruženja, te 138 viših urednika i kolumnista iz novina i časopisa širom sveta. Sada znate odakle vaš omiljeni kolumnista dobija sve informacije i mišljenja. Sećate li se Džeka Andersona, Toma Vikera, Sema Donaldsona, Džona Čenselora, Meri Mekgrori, Simura Herša, Flore Luis, Entonija Luisa, itd?

Informacije koje dostavlja HSS, posebno scenarije poput pripremljenih za ocrnjivanje predsednika Sadama Huseina i onih koje će da opravdaju budući napad na Libiju, te da osude PLO - sve su napravljene za specijalne prilike. Priča o pokolju u Mai Laiju, koji je objavio Simor Herš je došla direktno iz HSS-a. Da ne bismo slučajno mislili kako ljudi poput Herša sami provode svoja istraživanja.

Međunarodni institut za strateške studije nije ništa drugo do viši sloj stvaraoca javnog mišljenja, kako ih definišu Lipman i Bernajs. Oni ne pišu te knjige. Oni imaju novine koje objavljuju mišljenja koja im plasiraju izabrani kolumnisti, a HSS je osnovan kao koordinacijski centar ne samo za stvaranje mišljenja, već i za njihovo daleko brže dostavljanje većini čitalaca nego što bi moglo da se postigne na primer, knjigama. HSS je dobar primer sprege i ispretpletenosti institucija Komiteta 300.

Ideja o osnivanju HSS-a se pojavila na sastanku Bilderbergera, 1957. godine. Podsetimo se da je Bilderberška konferencija tvorevina tajne službe MI6, po nalogu Kraljevskog instituta za međunarodne odnose. Ideju je dao Alister Bučan, sin lorda Tvidsmjuira. Bučan je tada bio predsedavajući Bilderberške konferencije i član Odbora Kraljevskog instituta za međunarodne poslove i član Okruglog stola, navodno osoba koja je bila vrlo bliska britanskoj kraljevskoj porodici. Bila je to ista ona Konferencija na kojoj je u njeno članstvo primljen vođa britanske Laburističke stranke Denis Hili. Konferenciji su prisustvovali i Fransoa Dišan, čiji je zaštitnik, Žan Mone Dišan, bio na čeu Trilateralne komisije, pod pokroviteljstvom H.V. Diksa iz Centra Kolumbus (Columbus Center) Instituta Tavistok.

U vladajućem veću ovog divovskog propagandnog sistema za stvaranje javnog mišljenja, između ostalih, sede:

- *Frenk Kitson, nekadašnji kontrolor **privremenih članova IRA-e,** čovek koji je započeo ustanak pokreta Mau-Mau u Keniji;*
- *Banka hazard Freres, koju predstavlja Robert Elsvort;*
- *Banka N. M. Rotšild, koju predstavlja Džon Laudon;*
- *Paul Niče, predstavnik banke Šreder (Schroeder Bank), koji je odigrao veoma istaknutu i bitnu ulogu u pogledu Sporazuma o kontroli oružja, kojim **oduvek** upravlja Kraljevski institut za međunarodne poslove;*

Hi:

- *K. L. Sulcberger iz New York Times-a;*
- *Stensfild Tarner, bivši direktor CIA-e;*
- *Piter Kalvokoresi, predstavnik izdavačke kuće Penguin Books;*
- *Kraljevski institut za međunarodne poslove, koji predstavlja Endru Šenberg;*
- *Kolumnisti i novinari, koje predstavljaju Flora Luis, Dru Midlton, Entoni Luis i Maks Frankel;*
- *Danijel Elsberg;*
- *Henri Kisindzer;*
- *Robert Bovi, bivši direktor odelenja CIA-e zvanog National Intelligence Estimates (Nacionalne obaveštajne procene).*

Posle sastanka Bilderbergera iz 1957. godine Kisindzer je dobio nalog da otvori kancelariju Okruglog stola na Menhetnu, u čijem su najužem krugu bili Hejg, Elsberg, Halperin, Šlezinger, Meknamara i braća Mekbandi. Kisindzer je dobio nalog da sve visoke položaje u Niksonovoj vladi popuni članovima Okruglog stola, koji su odani Kraljevskom institutu za međunarodne poslove, a time i engleskoj kraljici. Kisindzer nije slučajno kao svoj centar operacija, izabrao hotel „Pjer", mesto gde je Nikson dugo godina zalazio.

Važnost te operacije Kisindzer - Okrugli sto bila je u sledećem: po nalozima predsednika Kraljevskog instituta za međunarodne poslove Endrua Šenberga, u svim obaveštajnim agencijama trebalo je da budu postavljeni blokatori koji bi sprečavali prenošenje informacija predsedniku Niksonu. To znači da su Kisindzer i njegovo osoblje dobijali **sve tajne informacije, strane i domaće, od svih tajnih službi, uključujući i odelenje 5 FBI-a,** pre nego je ijedna predata predsedniku. To je značilo da ni slučajno nije mogla da procuri nijedna informacija o terorističkim operacijama u SAD-u koje je kontrolisala tajna služba MI6. Za to je bio zadužen Helperin.

Uspostavljanjem te metodologije Kisindzer je odmah uspostavio vlast nad Niksonovim predsedništvom, a pošto je Kisindžerova grupa Niksona obeščastila i isterala iz predsednikove kancelarije, Kidinsžer je dobio nezapamćena ovlašćenja, kakva nije imao niko ni pre ni posle afere Votergejt. Evo nekih od njegovih ovlašćenja, koja se retko spominju:

1. Kisindžer je naredio da Memorandum br.l odluke Veća za nacional nu sigurnost sastavi Helperin, koji je tekst tog memoranduma dobio direktno od Kraljevskog instituta za međunarodne poslove, preko kru gova iz Okruglog stola. Tim memorandumom Kisindžer je dobio vr hovnu vlast u SAD-u i postao predsednik Verifikacionog veća (Verification Panel). Odatle su usmeravani svi pregovori u vezi sa SALT-om, uz pomoć Paula Nicea, Paula Varnkea i celog krda izdajnika u Misiji za kontrolu oružja u Ženevi.
2. Kisindžer je bio imenovan u Specijalnu grupu za istraživanje Vijetna ma, koja je nadgledala i ocenjivala sve izveštaje, koji su stizali iz Vi jetnama, civilne i vojne, čak i obaveštajne.
3. Zahtevao je i dobio nadzor nad telom „Komitet 40" - supertajnom slu žbom koja ima zadatak da odlučuje kada i gde će se preduzeti oba veštajne aktivnosti, a zatim da prati ceo tok operacija koje je pokre nula.
4. U međuvremenu je FBI-u naredio da prisluškuje veliki broj ljudi, čak i njegove najbliže saradnike, kako bi dao do znanja da on upravlja svima. Većini ljudi iz njegovog okruženja je rečeno da se prislušku ju. To mu se skoro obilo o glavu kada je izdato naređenje za prislu škivanje agenta tajne službe MI6 po imenu Henri Brendon, o čemu ga Kisindžer nije obavestio. Brendon je za javnost bio dopisnik *London Times-a,* pa su Kisindžera zbog toga skoro zbacili sa vlasti, jer takve stvari se ne rade *London Times-u.*

Ćela priča o Elsbergovoj provali i podmetanju afere Votergejt predsedniku Niksonu je predugačka da bismo je ovde opisali. Recimo samo to da je Kisindžer kontrolisao Elsberga od trenutka kada je angažovan kao student na Kembridžu. Elsberg je oduvek bio tvrdoglav u pogledu Vijetnamskog rata, ali su ga postepeno „obradili" u radikalnog levičarskog aktivistu. Njegovo „obraćenje" samo je za nijansu manje čudo od iskustva svetog Pavla na putu u Damask.

Ceo spektar nove levice u Sjedinjenim Američkim Državama je rezultat delovanja britanske obaveštajne službe MI6, preko članova Okruglog stola i Instituta za političke studije (Institute for Political Studies, skraćeno IPS). Kao

i u svim drugim zemljama sa republikanskim temeljima, čiju su politiku promenili, IPS je odigrao vodeću ulogu, kakvu danas igra u Južnoj Africi i Južnoj Koreji. Mnoge aktivnosti IPS-a sam opisao u knjizi *IPS Revisited (Opet o IPS-u),* koja je objavljena 1990.

Glavna uloga IPS-a bila je da širi neslogu i dezinformacije koje dovode do rasula. Jedan od tih programa, usmeren ka američkoj omladini je bio usredsreden na drogu. Nizom isturenih akcija, kao što su kamenovanje Niksonove svečane automobilske povorke i velikog broja podmetanja bombi, uspešno je stvorena klima prevare, koja je većinu Amerikanaca navela da poveruje kako su SAD u opasnosti od KGB-a, GRU-a i kubanskog DGI-a. Puštena je vest da veliki broj tih izmišljenih agenata ima bliske veze sa Demokratskom strankom preko Džordža Mekgoverna. To je bio pravi primer dezinformacijske kampanje po kakvima je MI6 sa razlogom poznat.

Haldeman, Erlihman i Niksonovi najbliži saradnici nisu imali predstavu šta se dešava, u prilog čemu ide i činjenica o mnoštvu izjava iz Bele kuće o tome kako Istočna Nemačka, Sovjetski Savez, Severna Koreja i Kuba uvežbavaju teroriste i finansiraju njihove operacije u Sjedinjenim Američkim Državama. Sumnjam da je Nikson znao za IPS, a o radnjama tog instituta u pogledu svog predsedničkog mandata nije ni naslućivao. I mi smo pretrpeli istu vrstu dezinformacija za vreme Zalivskog rata, kada je puštena vest kako se teroristi svih profila pripremaju da napadnu SAD i da sve raznesu bombama.

Predsednik Nikson je doslovno držan u mraku. Nije znao čak ni to da Dejvid Jang, jedan od Kisindžerovih učenika, radi u podrumu Bele kuće - „nadzirući informacije koje cure". Jang je diplimirao na Oksfordu i godinama se družio sa Kisindžerovim članovima i organizacijama Okruglog stola, poput advokatske kancelarije Milbank Tweed. Predsednik Nikson nije bio dorastao silama koje su krenule na njega, pod vodstvom tajne službe MI6, u ime Kraljevskog instituta za međuanrodne poslove, što znači britanske kraljevske porodice.

Jedino za šta je Nikson bio kriv, kada je reč o Votergejtu, bilo je njegovo neznanje o tome šta se oko njega dešava. Kada je Džejms Mekord sudiji Džonu Sirici „priznao", Nikson je odmah morao da shvati da Mekord igra dvostruku igru. Morao je odmah, na licu mesta, da pozove Kisindžera i

da ispita njegov odnos sa Mekordom. Time bi stao u kraj celoj zaveri i uništio ćelu operaciju tajne službe MI6 - operaciju Votergejt.

Nikson nije zloupotrebio svoja predsednička ovlašćenja. Njegov zločin je bio taj što nije branio Ustav Sjedinjenih Američkih Država i što gospođu Ketrin Mejer Grejem i Bena Bredlija nije optužio za zaveru. Pedigre gospođe Grejem je vrlo sumnjiv, što bi Džesika Flečer iz detektivske serije „Murder, She Wrote" brzo otkrila. Ali i kada bi to znali, kontrolori gospođe Grejem bi se zdušno trudili da zataškaju stvari. *Washington Post* je imao ulogu da zagreva aferu jednim „otkrićem" za drugim i da time u javnosti stvori klimu nepoverenja prema predsedniku Niksonu, iako nije bilo ni trunke dokaza o njegovim navodnim zlodelima.

Činjenica da je gospođa Grejem, dugo godina osumnjičena za ubistvo supruga Filipa L. Grejema (koje je službeno označeno kao „samoubistvo"), uopšte zadržala imalo verodostojnosti, dokazuje ogromnu moć novina, kao što su Lipman i Bernajs sa pravom predvideli. Drugi izdajnici koje je trebalo optužiti za veleizdaju bili su: Kisindžer, Hejg, Halperin, Elsberg, Jang, Mekord, Džozef Kalifano i Čomski iz IPS-a, te agenti CIA-e koji su otišli u Mekordovu kuću i spalili sve njegove papire. Još jednom je vredno spomenuti da je Votergejt, kao i mnoge druge operacije koje ovde, zbog ograničenog prostora, nismo mogli uvrstiti, pokazao kako Komitet 300 ima **potpunu vlast** nad Sjedinjenim Američkim Državama.

Ako se Nikson družio sa ljudima poput Erla Vorena i nekih mafijaških šefova koji su Vorenu izgradili kuću, to ne znači da je trebalo da bude osramoćen aferom Votergejt. Moja odbojnost prema Niksonu je rezultat njegovog dobrovoljnog potpisivanja zloglasnog Ugovora o antibalističkim raketama (AMB Treatv) iz 1972. godine, i njegovog suviše bliskog odnosa sa Leonidom Brežnjevim. Jedan od najžalosnijih propusta Veća za manjine (Minoritv Council) bio je taj što su propustili da iznesu u javnost prljavu ulogu INTERTEL-a, privatne tajne službe kompanije Corning Group, koju smo već upoznali, pomoću koje je mnogo materijala u pogledu Votergejta „procurelo" Edvardu Kenediju, i ova činjenica je vredna prezira. Privatne tajne službe kao što je INTERTEL nemaju pravo da postoje u Sjedinjenim Američkim Državama. One su **opasnost** po naše pravo na privatnost i napad na sve slobodne ljude bilo gde na svetu.

Krivica mora da padne i na one čija je dužnost bila da štite predsednika Niksona od čelične mreže kojom su ga opasali kako bi ga izolovali. Obaveštajno osoblje oko njega je bila jedna bedna družina, koja nije imala pojma o temeljnosti britanskih obaveštajnih operacija. Zaista nisu imali blage veze da je Votergejt u celini operacija Britanske obaveštajne službe. Zavera Votergejt je bila državni udar na Sjedinjene Američke Države, kao i ubistvo Džona F. Kenedija. Iako se ova činjenica danas tako ne shvata, siguran sam da su se ta dva državna udara, jedan protiv Kenedija, a drugi protiv Niksona, zaista dogodila, a posle njih je usledio najsnažniji mogući napad na institucije na kojima je sazdana republika Sjedinjene Američke Države.

Osoba koja najviše zaslužuje naziv izdajnika i koja je najodgovornija za izdaju je general Aleksander Hejg. Tog kancelarijskog pukovnika, koji je u svojoj vojnoj karijeri samo prebirao papire, koji nije nikada, ni u kakvoj bici, bio zapovednik nijednom vojniku, naglo je bacila na scenu nevidljiva paralelna vlada iz visokog sloja. Predsednik Nikson ga je jednom opisao kao čoveka koji je od Kisindžera morao da traži dopuštenje i kada ide u toalet.

Hejg je bio proizvod Okruglog stola. Zapazio ga je okruglostolaš Džozef Kalifano, jedan od pripadnika Okruglog stolu u SAD-u u koga je Njeno Visočanstvo imalo najviše poverenja. Džozef Kalifano, pravni savetnik Demokratske nacionalne konvencije, intervjuisao je Alfreda Boldvina, jednog od „vodoinstalera", **mesec dana pre nego što se provala dogodila.** Kalifano je bio toliko glup da je o tom intervjuu napisao memorandum u kome je izneo detaljne podatke o Mekordovoj prošlosti i o tome zašto je Mekord odabrao Boldvina u svoj tim.

Kao još štetnije, Kalifanov memorandum je sadržao sve pojedinosti transkripta prisluškivanih razgovora između Niksona i Odbora za ponovne izbo re, i to **pre** same provale. Kalifano je trebao da bude optužen za kršenje de setak saveznih zakona. Umesto toga, za svoje zločinačke radnje je prošao ne kažnjeno. Licemerni Sem Ervin nije dozvolio Fredu Tompsonu iz Veća za manjine da vrlo važan dokazni materijal uvrsti u saslušanje o aferi Votergejt, lažno navodeći da je „previše pitan". *

Po nalogu Okruglog stola, Kisindžer je Hejga unapredio iz pukovnika u generala sa četiri zvezdice. To je bilo najmeteorskije napredovanje koje je zabeleženo u analima vojne istorije Sjedinjenih Američkih Država, ko-

jim je Hejg preskočio 280 starijih generala i drugih visokih oficira Američke vojske.

Tokom Hejgovog „unapređenja" i kao rezultat tog unapređenja, 25 starijih američkih generala je prisilno sklonjeno sa dužnosti. Kao nagradu za izdaju predsednika Niksona i **Sjedinjenih Američkih Država,** Hejg je dobio sjajan položaj - postavljen je za glavnog zapovednika Oružanih snaga Severnoatlantskog saveza (NATO-a), iako je bio **najmanje kvalifikovan zapovednik za taj položaj u istoriji NATO-a.** Tom prilikom je preskočio 400 starijih generala iz zemalja članica NATO-a i SAD-a.

Kada je vest doprla do Visokog zapovednika Sovjetskih oružanih snaga, maršal Orgakov je pozvao trojicu svojih najviših generala Varšavskog pakta, iz Poljske i Istočne Nemačke, na sastanak koji je prošao veoma veselo - kucalo se čašama i pio se šampanjac do kasno u noć. Tokom celog Hejgovog mandata na mestu zapovednika NATO snaga, pripadnici elitnog profesionalnog osoblja Sovjetskih oružanih snaga, ljudi koji su ceo život proveli kao profesionalni vojnici, izražavali su krajnji prezir prema Hejgu i otvoreno ga nazivali „kancelarijskim menadžerom NATO-a". Znali su da Hejg svoje imenovanje treba da zahvali Kraljevskom institutu za međunarodne poslove, a ne vojnim snagama Sjedinjenih Američkih Država.

No, pre nego ga je unapređenje odvelo iz Vašingtona, mora se znati da je Aleksandar Hejg, u sprezi sa Kisindžerom, skoro potpuno razorio ulogu predsednika Sjedinjenih Američkih Država i njegove Vlade. Koliko mi je poznato, niko nikada nije opisao rasulo koje su Kisindžer i Hejg za sobom ostavili posle afere Votergejt. Po zahtevu Kraljevskog instituta za međunarodne poslove Hejg je, posle državnog udara iz aprila 1973, praktično preuzeo vlast nad Vladom Sjedinjenih Američkih Država. Doveo je 100 izabranih agenata Okruglog stola iz Institucije Brukings (Brookings Institution), Instituta za političke studije (Institute for Policv Studies), i Veća za inostrane poslove i stotinu najviših položaja u Vašingtonu popunio tim ljudima, koji su, kao i on, bili obavezni i odani stranoj sili. U krahu koji je posle toga nastao, Niksonova Vlada je rastragana na komadiće, a sa njom i Sjedinjene Američke Države.

Razmećući se otrcanim frazama i pozama o tobožnjoj odbrani Ustava, senator Sem Irvin je prouzrokovao više štete nego što bi prouzrokovalo bilo koje od navodnih zlodela za koje su optuživali predsednika Niksona. Sjedi-

njene Američke Države se još nisu oporavile od skoro smrtonosnog udarca koji im je nanet tokom afere Votergejt - operacijom koju je sponzorisao Komitet 300, a sproveli Kraljevski institut za međunarodne poslove, Okrugli sto i „priručni" agenti tajne službe MI6 sa sedištem u SAD-u.

Način na koji je predsednik Nikson, prvo bio izolovan, okružen izdajnicima, a zatim zbunjen, doslovno se odvijao po metodi Tavistoka o preuzimanju potpune kontrole nad nekom osobom, prema metodologiji koju je razradio glavni teoretičar Tavistoka, dr Kurt Levin. Već sam do detalja opisao Levinovu metodologiju; ali kada je reč o školskom primeru u slučaju predsednika Ričarda Niksona, mislim da je vredno ponoviti:

„Jedna od glavnih tehnika slamanja morala strategijom terora se sastoji tačno od sledeće taktike: drži osobu u neznanju u pogledu njenog statusa i očekivanja. Osim toga, ako česte promene, od strogih disciplinskih mera do obećanja dobrog odnosa, uz širenje protivrečnih vesti, kognitivnu strukturu takvog stanja učine krajnje nejasnom, osoba više neće znati vodi li je određeni plan ka željenom cilju ili je od tog cilja udaljava. U tim uslovima čak i one osobe koje imaju jasno zacrtane ciljeve i koje su spremne da preuzmu rizike postaju paralizovane snažnim unutrašnjim sukobom i ne mogu doneti odluku o tome šta da se učini."

Kisindžer i Hejg su se doslovno držali priručnika Tavistoka. To je rezultiralo time da je predsednik Nikson bio smeten, zbunjen, uplašen i demoralisan, pa mu je jedini izlaz bio - kako mu je sam Hejg rekao - da podnese ostavku. 1983. godine napisao sam dve knjige: *„The Tavistock Institute: Sinister and Deadly" (Institut Tavistok: mračan i smrtonosan) i „The Tavistock Institute: Britain's Control of U.S. Policy" (Institut Tavistok: britanska kontrola nad američkom politikom),* temeljene na tajnim priručnicima Tavistoka, koji su mi dopali u ruke. U tim dvema knjigama sadržane su sve metode i načini delovanja Tavistoka.

Metode Tavistoka su tako uspešno primenjene na rušenje predsednika Niksona da je američki narod u celini poverovao gomilama laži, izvrtanja istine i svim izmišljenim situacijama koje su zaverenici prikazivali kao istinite, a prava istina je da je Votergejt bio satanska laž od početka do kraja. Ovo je važno da se naglasi zato što to zasigurno nije bila poslednja operacija takve vrste.

Koje je to navodne prestupe počinio predsednik Nikson, za koje je zaslužio smenjivanje, i koji je to takozvani „krunski" dokaz kojim su optužbe trebale da budu podkrepljene? Prvo o „krunskom" dokazu. Tu **izmišljotinu** su osmislili Kisindžer i Hejg oko magnetofomske trake od 23. maja, koju je Nikson, na Hejgov nagovor, predao Leonu Javorskom.

Hejg je satima uveravao predsednika Niksona da će ga ta Traka pokopati, jer „bez imalo dvoumljenja" dokazuje kako je Nikson počinio krivično delo time što je bio saučesnik u provali. Prva reakcija predsednika Niksona su bile sledeće reci upućene Hejgu: „Krajnja je besmislica od toga praviti tako veliko pitanje". Ali Hejg je bio uporan u svom uveravanju sve dok Nikson i sam nije počeo da veruje kako se neće moći odbraniti pred Senatom, i to isključivo zbog te trake od 23. maja.

Kako je Hejg obavio svoju misiju? Sprovodeći scenario koji su mu spremili njegovi kontrolori iz Okruglog stola, imao je jedan neredigovan snimak „krunskog" dokaza, koji mu je snimio neko od njegovog osoblja. Na traci nije bilo ničega što predsednik Nikson ne bi mogao da objasni. Osećajući to, Hejg je primerke tog neautorizovanog i neredigovanog snimka poslao najvećim Niksonovim pobornicima u Predstavničkom domu i u Senatu, kao i samom vrhu Republikanske stranke. Začinjen izrazima kao što su „krunski" i „razoran", te s obzirom na činjenicu da ga šalje Niksonov čovek od poverenja, transkript je delovao kao jastreb kad se obruši na jato golubova - Niksonovi pobornici su se uspaničili i razbežali u zaklon.

Posle te izdaje Hejg je u svoju kancelariju pozvao kongresmena Čarlsa Viginsa, tvrdog Niksonovog pobornika, koji je već bio pristao da u Predstavničkom domu predvodi bitku protiv postupka ostavke. Lažući ga u oči, Hejg mu je rekao: „Bitka je izgubljena". Vigins je posle toga izgubio svaki interes da brani Niksona, verujući kako je Nikson već pristao da odustane od dalje borbe. Hejg se zatim na isti način pobrinuo i za senatora Grifina, vodećeg Predsednikovog pobornika u Senatu. **Kao rezultat Hejgovih izdajničkih poteza, senator Grifin je odmah napisao pismo predsedniku Niksonu u kome ga je pozvao da podnese ostavku.**

Tri meseca pre toga, Institut za političke studije, kojim vlada Okrugli sto i koji je čedo svog osnivača Džejmsa Varburga, i njegovog kolege Markusa Raskina, izdao je **potpuno** jednak ultimatum - da predsednik Nikson

podnese ostavku - koristeći se propagandnim medijem britanske obaveštajne službe, *The New York Timesom,* od 25. juna u kome je taj ultimatum objavaljen. Tragedija Votergejt je bila korak na putu bez povratka u varvarstvo koje preplavljuje Sjedinjene Američke Države i vodi nas pod vlast svetske vlade - Novog svetskog poretka. Sjedinjene Američke Države su danas na istom mestu na kome se našla Italija kada je Aldo Moro pokušavao da je spasi od veštački stvorene nestabilnosti.

Za kakav prestup je optužen Nikson? Džon Dor, čiji je životinjski karakter bio veoma pogodan za objavljivanje takozvanih članaka o opozivu predsednika Niksona, bio je autor i saučesnik u izvršenju jedne od najdalekosežnijih **nezakonitih** domaćih operacija kontraobaveštajnog prisluškivanja u istoriji Sjedinjenih Američkih Država.

Kao direktor Meduministarskog obaveštajnog odelenja (Interdepartmental Intelligence Unit, skraćeno IDIU) prikupljao je podatke od svih mogućih agencija savezne Vlade, uključujući i službu za unutrašnje prihode (Internal Revenue Service). Taj program je bio povezan sa Institutom za političke studije. Jedan od svetskih trenutaka Dorove karijere je bio taj da je CIA-i, kojoj je po zakonu zabranjen obaveštajni rad unutar zemlje, na dalju istragu dao 10.000 do 12.000 imena osoba, američkih državljana, koje je smatrao za moguće političke disidente.

18. Jula 1974. taj veliki branilac zakona, uz odmerenu pompeznost, izr neo je „optužbe" protiv predsenika Niksona, što je prenosila televizija širom Amerike. **Nije bilo apsolutno nijednog dokaza da je Nikson uradio išta što bi zaslužilo smenjivanje.** Zaista, patetična Dorova konstatacija Niksonovih navodnih „zločina", bila je toliko beznačajna da je čudo što je proces išao dalje od toga. Optužbe za utaju poreza, za bombardovanje Kambodže bez odobrenja Kongresa i za nejasnu „zloupotrebu moći", koje na sudu ne bi imale nikakvog temelja, bile su najbolje Dorove činjenica. Kada je predsednik Nikson podneo ostavku, 8. setpembra 1974, Sjedinjene Američke Države su bile do kraja destabilizovane.

Nigde se to nije tako primećivalo kao u ekonomskoj i fiskalnoj politici. 1983. godine međunarodni bankari su se sastali u Vilijemsburgu u saveznoj državi Virdžiniji kako bi razradili strategiju za pripremanje potpunog raspada bankarskog sistema Sjedinjenih Američkih Država. Taj unapred isplanira-

ni događaj trebalo je da natera američke senatore da prihvate vlast Međunarodnog monetarnog fonda nad američkom monetarnom i fiskalnom politikom. Denis Vederston iz banke Morgan Guarantee sa Vol Strita je izjavio kako je uveren da je to jedini mogući spas za Sjedinjene Američke Države.

Taj predlog je odobrila Dičli grupa, koja je nastala u maju 1982. u Parku Dičli u Londonu. 10. i 11. januara 1983. ta strana grupa se sastala u Vašingtonu kršeći time Sermanov zakon protiv trustova (Sherman Antitrust Act) i Klejtonov zakon, i skovala zaveru za rušenje suvereniteta Sjedinjenih Američkih Država na području monetarne i finansijske slobode. Američki ministar unutrašnjih poslova je znao za taj sastanak i njegovu svrhu. Umesto da učesnike sastanka optuži za zaveru, tj. planiranje zločina na saveznom nivou, jednostavno je okrenuo glavu na drugu stranu.

Po gore navedenim zakonima, za dokazivanje zločina je potreban samo dokaz o postojanju zavere, a dokaza da se zavera zaista dogodila, bilo je u izobilju. Ali budući da su se članovi Fondacije Dičli sastali na zahtev Kraljevskog instituta za međunarodne poslove i budući da im je domaćin bio Okrugli sto, niko u Mininstarstvu pravosuđa nije imao hrabrosti da preuzme bilo kakve mere kakve su bili u obavezi da preduzmu oni koji su se zakleli da će da štite zakone Sjedinjenih Američkih Država.

Dičli plan o preuzimanju vlasti nad fiskalnom i monetarnom politikom Sjedinjenih Američkih Država je bio umotvorina ser Herolda Livera, snažnog pobornika kraljevske porodice i člana Komiteta 300. Ser Herold Liver je bio direktor ogromnog konglomerata UNILEVER, važne kompanije Komiteta 300. Liverov plan je zahtevao proširenje uticaja MMF, kako bi MMF mogao da utiče na centralne banke svih zemlja, uključujući i SAD, i da ih preda u ruke banke svetske vlade.

To se smatralo vitalnim korakom na putu stvaranja stanja u kome će MMF da postane vrhovni sudija svetskog bankarskog sistema. Tom krajnje tajnom januarskom sastanku prethodio je sastanak iz oktobra 1982, kome su prisustvovali predstavnici 36 najvećih svetskih banaka i koji se održao u hotelu „Vista" u Njujorku. Mere obezbeđenja tog seminara, održanog 26. i 27. oktobra, bile su najsnažnije u istoriji „Velike jabuke".* I raniji sastanak Grupe Dičli je održan u suprotnosti sa američkim zakonima.

Obraćajući se prisutnima, ser Herold Liver je rekao kako je od krucijelne važnosti, do 2000. godine, dokrajčiti taj ostatak prošlosti - nacionalni suverenitet. „Sjedinjene Američke Države će ubrzo morati da shvate da neće biti nimalo bolje od bilo koje zemlje Trećeg sveta, kada MMF preuzme vlast", rekao je ser Herold. Nekim članovim Predstavničkog doma je kasnije rečeno kako se pripremaju planovi o imenovanju MMF-a kontrolorom fiskalne politike Sjedinjenih Američkih Država, koji će se izneti pred Senat Sjedinjenih Američkih Država do 2000. godine.

Govoreći u ime banke Morgan Guarantee, Rimer de Vri je rekao kako je krajnje vreme da Sjedinjene Američke Države postanu članice Međunarodnog monetarnog fonda. „Mora se ponovo razmotriti oklevanje SAD-a iz proteklih 50 godina", izjavio je De Vri. Neki britanski i nemački bankari, bojeći se mogućeg kršenja američkih zakona, rekli su kako je Grupa Dičli samo odbor za ispravljanje tekućih problema. I Feliks Rohatin je govorio o velikoj potrebi menjanja američkih zakona o bankarskom poslovanju kako bi MMF mogao da igra veću ulogu u toj zemlj. Rohatin je tada bio na čelu banke Lazard Freres, koja pripada Rimskom klubu i sastavni je deo Grupe Eagle Star, koju smo već upoznali.

Okruglostolaši Vilijam Ogden i Verner Stang su nadahnuto govorili u prilog predaje američkog fisklanog suvereniteta Međunarodnom monetarnom fondu i Međunarodnoj banci za obračune. Predstavnici Bankarske grupe Alfa (Alpha Banking Group), koja pripada masonskoj loži P2, rekli su kako se Sjedinjene Američke Države moraju prisiliti na predaju „višoj vlasti neke svetske banke", kao uslov za napredovanje prema Novom svetskom poretku.

8. januara 1983. godine, pre velikog sastanka od 10. i 11. januara iste godine, jedan od vodećih članova Rimskog kluba, Hans Fogel, primljen je u Belu kuću. Predsednik Ronald Regan je na taj sastanak pozvao Džordža Šulca, Kaspara Vajnerberga, Džordža Kenana i Lejna Kirklanda, koji su predsedniku Reganu objasnili ciljeve Dičli grupe. Od tog dana predsednik Regan je potpuno promenio stanovište i sarađivao je sa raznim agencijama Komiteta 300 na jačanju prevlasti Međunarodnog Monetarnog Fonda i Međunarodne banke za obračune nad unutrašnjom i spoljnom monetarnom politikom SAD-a.

Nevidljiva vlada Komiteta 300 je napravila ogroman pritisak na Ameriku kako bi promeniia njen način života - nagore. Amerika je poslednja tvr-

dava slobode, i ako nam tu slobodu uspeju da oduzmu, njihovo napredovanje prema stvaranju svetske vlade će biti skoro neminovno. Uspostavljanje svetske vlade je ogroman posao, za koji je potrebno ogromno umeće, organizacijske sposobnosti, kontrola nad vladama svih zemalja i njihovom politkom. Jedina organizacija koja može da obavi taj posao je Komitet 300, a upravo smo videli koliko su već uznapredovali na putu ka tom uspehu.

Najvažnije od svega je duhovna bitka. Na žalost, skoro sve hrišćanske crkve su se srozale na društvene klubove, kojima upravlja beskrajno zlo Svetsko veće crkava (World Council of Churches, skraćeno WCC), čiji počeci ne leže u Moskvi već u londonskom Sitiju, što možemo da vidimo na grafikonu na kraju ove knjige, u kome je prikazana struktura crkve svetske vlade. To telo je osnovano 20-tih godina 20. veka kao sredstvo za sprovođenje politike svetske vlade i spomenik je sposobnostima dugoročnog planiranja Komiteta 300.

Još jedno pokvareno telo, po strukturi i svrsi slično Svetskom veću crkava, jeste Savez zabrinutih naučnika (Union of Concerned Scientist) koji je osnovala Trilateralna komisija, a finansiraju ga Fondacija Karnegi (Carnegie Endowment Fund), Fondacija Ford (Ford Foundation) i Institut Aspen. Taj Savez je predvodio borbu protiv pokretanja američke akcije odvraćanja kao protivmere sovjetskom programu Kosmosfera - svemirskom laserskom oružju koje može iz svemira da uništi ciljeve u SAD-u i u drugim delovima sveta i svemira.

Američki program SDI je bio osmišljen kao protivteža opasnosti od sovjetske Kosmosfere, a ta opasnost još uvek postoji, uprkos uveravanjima da je „komunizam mrtav". Sovjetski portparol Georgije Arbatov je rekao na sastanku Saveza zabrinutih naučnika kako je važno da se odupremo programu SDI, jer, ako taj program postane stvarnost, „biće to vojna katastrofa". Iz godine u godinu Savez zabrinutih naučnika se opirao svakom proračunu u kome su bila predviđena i sredstva za vitalni program SDI; sve dok, 1991, više nije bilo dovoljno novca ni za finansiranje daljeg istraživačkog rada, a kamoli za puštanje tog sistema u orbitu. Savezom zabrinutih naučnika upravlja Kraljevski institut za međunarodne poslove i duboko je infiltriran agentima tajne službe MI6.

U Americi nema ni jednog jedinog aspekta života koji se ne nadzire, koje ne usmerava u „pravom" smeru, kojim ne manipuliše i ne vlada nevidljiva vlada - Komitet 300. Nema ni jednog na izborima izabranog predstavnika vlasti ni političkog čelnika koji nije podvrgnut vladavini Komiteta 300. Niko do sada nije uspeo da otkaže poslušnost tajnim vladarima i da im umak-ne, uključujući i predsednike Sjedinjenih Američkih Država.

Od 1776, kada je Džeremaju Bentama i Vilijama Petija, grofa od Šelburna, odmah nakon pobede Francuske revolucije, koju su isplanirali i kojom su se rukovodili, Britanska Kruna unajmila da zajedničkim iskustvom krenu na američke doseljenike, preko 1812, kada su-Britanci opljačkali i spalili Vašington i uništili tajna dokumenta koja bi razotkrili planiranu izdaju protiv mladih Sjedinjenih Američkih Država, do ubistva predsednika Kenedija, i podmetanja afere Votergejt predsedniku Niksonu, jasno je vidljiva ruka Komiteta 300. Ova knjiga je pokušaj da se otvore oči američkom narodu kako bi video ovu strašnu istinu: naša Amerika nije nezavisna zemlja niti to može da bude dok njome i nama vlada nevidljva vlada - Komitet 300.

BIVŠE I SADAŠNJE INSTITUCIJE/ORGANIZACIJE KOMITETA 300 I ONE KOJE SU DIREKTNO POD NJEGOVOM VLAŠĆU

Academv for Contemporarv Problems (Akademija za savremene probleme)
Africa Fund (Fond Afrike)
Agencv of International Development (Agencija za međunarodni razvoj)
Albert Pervin Foundation (Fondacija Alberta Pervina)
Alliance Israelite Universalle (Svetski izraelski savez)
American Civil Liberties Union (Američki savez građanskih sloboda)
American Council of Race Relations (Američko veće za međurasne odnose)
American Defense Societv (Američko odbrambeno društvo)
American Press Institute (Američki institut za novinarstvo)
American Protective League (Američka liga za zaštitu)
Anti-Defamation League (Antidifamacijska liga)
Arab Bureau (Arapska kancelarija)
Arab Higher Committee (Arapski viši odbor)
ARCA Foundation (Fondacija ARCA)
Armour Research Foundation (Fondacija za istraživanje naoružanja)
Arms Control and Foreign Policv Caucus (Odbor za kontrolu oružja i spoljnu politiku)
Arthur D. Little, Inc.
Asian Research Institute (Institut za istraživanje Azije)
Aspen Institute (Institut Aspen)

Association for Humanistic Psychology (Udruženje za humanističku psihologiju)
Agumentation Research Center (Centar za istraživanje prirasta)
Baron De Hirsh Fund (Fond Baron de Hirsh)
Batelle Memorial Institute (Memorijalni institut Batel)
Berger National Foundation (Nacionalna fondacija Berger)
Berlin Center for Future Research (Berlinski centar za istraživanje budućnosti)
Bilderbergers (Bilderberška grupa/Bilderbergeri)
Black Order (Crni red)
Bovcott Japanese Goods Conference (Konferencija za bojkot japanskih proizvoda)
British Newfoundland Corporation (Korporacija Britanski Njufaundlend)
Brotherhood of Cooperative Commonvvealth (Bratstvo saradničkih država)
Bureau of International Revolutionarv Propaganda (Kancelarija za međunarodnu revolucionarnu propagandu)
Canadian Jewish Congress (Kanadski jevrejski kongres)
Cathedral of St. John the Divine (Katedrala Sv. Jovana Blaženog), Njujork
Center for Advanced Studies in the Behavioral Sciences (Centar za napredne studije bihevioristiČkih nauka)
Center for Consitutional Rights (Centar za ustavna prava)
Center for Cuban Studies (Centar za kubanske studije)
Center for Democratic Institutions (Centar za demokratske institucije)
Center for International Policv (Centar za međunarodnu politiku)
Center for the Study od Responsive Law (Centar za proučavanje primenjenih zakona)
Christian Socialist League (Hrišćanska socijalistička liga)
Čini Foundation (Fondacija Čini)
Club of Rome (Rimski klub)
Cominform (Kominform)
Committee for the Next Thirty Years (Odbor za sledećih trideset godina)

Committee of Fourteen (Odbor Četrnaestorice)
Committee of National Morale (Odbor za nacionalni moral)
Committee to Frame A World Constitution (Odbor za izradu svetskog ustava)
Communist League (Komunistička liga)
Congress of Industrial Organizations (Kongres industrijskih organizacija)
Council on Foreign Relations (Veće za inostrane odnose)
David Sasson Companv (Kompanija Dejvid Sason)
De Beers Consolidated Mines (Konsolidovani rudnici De Ber)
Democratic League of Brussels (Demokratska liga Brisela)
East India Committee of 300 (Istočnoindijski Komitet 300)
Economic and Social Control, ECOSOC (Ekonomska i društvena kontrola)
Environmental Fund (Fond za očuvanje okoline)
Environmentrics Inc. (preduzeće)
Esalen Institute (Institut Esalen)
Fabian Societv (Fabijansko društvo)
Federation of American Zionists (Savez američkih cionista)
Fellowship for a Christian Social Order (Udruženje za hrišćanski društveni poredak)
Fellowship of Reconciliation (Udruženje za pomirenje)
Ford Foundation (Fondacija Ford)
Fordham Universitv Institution Educational Research (Institut univerziteta Fordham za istraživanje obrazovanja)
Foundation for National Progress (Fondacija za nacionalni napredak)
Garland Fund (Fond Garland)
German Marshall Fund (Nemački fond Maršal)
Governing Body of the Israelite Religious Cornmunitv (Vladajuće telo izraelske verske zajednice)
Gulf South Research Institute (Institut za istraživanje Zalivskog juga)
Haganah*
Harvard Universitv (Univerzitet Harvard)

* Haganah je jevrejska vojna organizacija iz vremena pre stvaranja jevrejske države. *nap. prev.*

Hells Fire'Club (Klub paklenog ognja)
Horace Mann League (Liga Horacija Mana)
Hudson Guild (Bratstvo Hadson)
Hudson Institute (Institut Hadson)
Hudson Bay Companv (Kompanija Hadson Bej)
Imperial College University of London (Imperijalni fakultet Univerziteta u Londonu)
Industrial Christian Fellovvship (Industrijsko hrišćansko udruženje)
Institute for Bfain Research (Institut za istraživanje mozga)
Institute for Pacific Relations (Institut za pacifičke odnose)
Institute for Policv Studies (Institut za političke studije)
Institute for Social Research (Institut za društvena istraživanja)
Institute for the Future (Institut za budućnost)
Institute for World Order (Institut za svetski poredak)
Institute on Drugs, Crime and Justice (Institut za drogu, kriminal i pravosuđe)
Inter-Alpha
Inter-American Social Development Institute (Institut za unutaramerički društveni razvoj)
International Institute for Strategic Studies (Međunarodni institut za strateške studije)
Interreligious Peace Colloquium (Međuversko mirovno savetovanje)
Irgun*
Knights of Malta (Malteški vitezovi)
League of Nations (Liga naroda)
Logistics Management Institute (Institut za upravljanje logistikom)
London Board of Deputies of British Jews (Londonski odbor zastupnika britanskih Jevreja)
London School of Economics (Londonski ekonomski fakultet)
Mary Čarter Paint Company (Preduzeće za proizvodnju boja Meri Karter)

* Irgun je jevrejska/izraelska organizacija za proterivanje Arapa/Palestinaca iz Izraela, poznata po zločinu u selu Dejr Jasinu, kojim je postignut cilj zastrašivanja Palestinaca i njihovog prisiljavanja na beg. - *nap. prev.*

Massachusetts Institute of Technology (Institut za tehnologiju Univerziteta Masačusets)
Mellon Institute (Institut Melon)
Metaphvsical Societv (Metafizičko Društvo)
Milner Group (Milnerova grupa)
Mocatto Metals (preduzeće)
Mont Pelerin Societv (Društvo Mont Pelerin)
NAACP (National Association for the Advancement of Coloured People, (Nacionalno udruženje za unapređenje obojenih ljudi)
National Action Research on Militarv/Industrial Complex (Nacionalna akcija za istraživanje vojno - industrijskog kompleksa)
National Center for Productivitv Institute (Institut Nacionalnog centra za produktivnost)
National Council of Churches (Nacionalno veće crkava)
National Opinion Research Center (Centar za istraživanja nacionalnog mišljenja)
National Training Labaratories (Nacionalna laboratorija za vežbanja)
New Democratic Coalition (Nova demokratska koalicija)
New World Foundation (Fondacija novi svet)
New York Rand Institute (Njujorški Institut Rand)
NORML
NATO (North Atlantic Treatv Organization, tj. Severnoatlantski vojni savez)
Odd Fellows (Čudaci)
Order of St. John of Jerusalem (Red Sv. Jovana Jerusalimskog)
Order of The Golden Dawn (Red zlatne zore)
OXFAM
Pacific Studies Center (Centar za pacifičke studije)
Palisades Foundation (Fondacija palisada)
Peninsula and Orient Navigation Companv (Brodarska kompanija Poluostrva i Orijenta)
PEMINDEX
Princeton Universitv (Univerzitet Prinston)
Rand Corporation (Korporacija Rand)

Rand School of Social Sciences (Fakultet za društvene nauke Rand)
Research Triangle Institution (Institucija za istraživanje Trougla) Rhodes Scholarship Committee (Odbor za Rodsove stipendije) Rio Tinto Zine Companv (Kompanija za proizvodnju cinka Rio Tinto) Riverside Church Disarmament Program (Program Crkve Riversajd za razoružanje)
Round Table (Okrugli sto)
Royal Institute for International Affairs (Kraljevski institut za međunarodne poslove)
Russell Sage Foundation (Fondacija Rasel Sejdž) San Francisco Foundation (Fondacija San Franciska) Sharps Pixley Ward (Zatvorsko odelenje Šarps Piksli) Social Sceince Research Council (Veće za istraživanje društvenih nauka) Socialist International (Socijalistička internacionala) Socialist Party of the United States (Socijalistička stranka Sjedinjenih Američkih Država) Society for Promotion of Study of Religions (Društvo za promovisanje proučavanja religija)
Society of Heaven (Nebesko društvo), TRIJADE !• ' ; ! >•
Soviet State Committee for Science and Technology (Sovjetski državni odbor za nauku i tehnologiju)
Stanford Research Institute (Institut za istraživanje Stenford) Stockholm International Peace Research Institute (Štokholmski međunarodni institut za istraživanje mira) Sun Yat Sen Society (Društvo Sun Jat Sen)
Systems Development Corporation (Korporacija za razvoj sistema)
Tavistock Institute of Human Relations (Institut Tavistok za ljudske odnose)
Tempo Corporation (Korporacija Tempo)
The High Twelve International (Internacionala visoke dvanaestorice)
The Public Agenda Foundation (Fondacija za javna pitanja)
The Quality of Life Institute (Institut za kvalitet života)
Theosophist Society (Društvo teozofa)
Thule Society (Društvo Tule) ....;.;*.p^x; *j ,J%l^*

Transantlantic Council (Transatlantsko veće)
Trilateral Commission (Trilateralna komisija)
U.S. Association of the Club of Rome (Američko udruženje Rimskog kluba)
Union of Concerned Scientists (Savez zabrinutih naučnika)
UNITAR
Universitv of Pennsvlvania Wharton School (Fakultet Vorton Univerziteta u Pensilvaniji)
Warburg, James P. And Familv (Varburg, Džejms P. i porodica)
Western Training Laboratories (Zapadna laboratorija za uvežbavanje)
Wilton Park
Women's Christian Temperance Union (Ženski hrišćanski trezvenjački savez)
Wong Hong Hon Company (Kompanija Wong Hong Hon)
Work in America Institute (Institut za zapošljavanje u Americi)
World Council of Churches (Svetsko veće crkava)

SPECIJALNE FONDACIJE I INTERESNE GRUPE

Arab Bureau (Arapska kancelarija)
Aristotelian Societv (Aristotelovsko društvo)
Asian Research Institute (Institut za istraživanje Azije)
Bertrand Russell Peace Foundation (Fondacija za mir Bertran Rasel)
British American Canadian Corporation
Broterhood of Eternal Love (Bratstvo večne ljubavi)
Cambridge Apostles (Kembridžski apostoli)
Canadian Histadrut* Campaign (Kanadska kompanija jevrejske radničke federacije) Canadian Pacific
Ltd. (preduzeće)

Histadrut je izraelska radnička federacija, osnovana 1920.

Caribbean-Central American Action Group (Karipsko-Srednjoamerička akcijska grupa)
China Everbright Holdings Ltd. (preduzeće) Chinese People's Institute of Foreign Affairs (Kineski narodni institut za inostrane poslove)
Council of South America (Veće za Južnu Ameriku)
Endangered People's Societv (Društvo ugroženih naroda)
English Propertv Corporation Ltd. (preduzeće) Hospice Inc. (preduzeće)
International Brothehood of Teamsters (Međunarodno bratstvo profesionalnih vozača)
International Red Cross (Međunarodni Crveni krst) Jerusalem Foundation, Canada (Fondacija Jerusalim, Kanada) Kissinger Associates (savetničko-konsultantska kuća) Kowloon Chamber of Commerce (Trgovačka komora Kaulun) Organization of American States (Organizacija američkih država) Overseas Chinese Affairs Committee (Odbor za kineske poslove sa prekomorskim zemljama) Radio Corporation of America (RCA) Royal Police of Hong Kong (Kraljevska hongkonška policija) YMCA (puni naziv: Young Men's Christian Association, tj. Hrišćansko udruženje muške omladine)

BANKE

American Express
Banca de la Svizzera d'Italia (Italijanska švajcarska banka)
Banca Andioino
Banca d'America d'Italia (Italijanska američka banka)
Banca Nazionale del Lavoro (Narodna radnička banka)
Banca Pri vate (Privatna banka)

Banco Ambrosiano (Banka Ambrosiano)
Banco Caribe (Karipske banke)
Banco Commercial Mexicana (Meksička komercijalna banka)
Banco Consolidato (Udruženje banaka)
Banco d'Espana (Španska banka)
Banco de Columbia (Kolumbijska banka)
Banco de Ibero-America (Ibero-američka banka)
Banco de la Nacion (Narodna banka)
Banco Latino
Banco Mercantile de Mexico (Meksička trgovinska banka)
Banco Nacional de Cuba (Kubanska narodna banka)
Banco Nacional de Panama (Panamska narodna banka) i još 54 manje panamske banke
Bangkok Commercial d'Italian (Bankoško-italijanska komercijalna banka)
Bangkok Metropolitan Bank (Bankoška banka Metropoliten)
Bank al Mershreq
Bank America
Bank for International Settlements (Međunarodna banka za obračune)
Bank Hapoalim
Bank Leu
Bank Leumi
Bank of Bangkok (Bankoška banka)
Bank of Boston (Bostonska banka)
Bank of Credit and Commerce International (Međunarodna kreditna i komercijalna banka)
Bank of East Asia (Istočnoazijska banka)
Bank of England (Engleska banka)
Bank of Escambia
Bank of Geneva (Ženevska banka)
Bank of Ireland (Irska banka)
Bank of London and Mexico (Londonska i meksička banka)
Bank of Montreal (Montrealska banka)
Bank of Norfolk (Norfolška banka)
Bank of Nova Scotia (Banka Nove Škotske)

Bank Ohio (Banka savezne države Ohajo)
Banque Bruxelles-Lembert
Banque Commerciale Arabe (Arapska komercijalna banka)
Banque du Credit International (Međunarodna kreditna banka)
Banque de Pariš et Pays-Bas (Pariška i holandska banka)
Banque Francaise et Italienne pour l'Amerique du Sud (Francuska i italijanska banka za Južnu Ameriku)
Banque Louis Dreyfus de Pariš (Pariška banka Luj Drajfus)
Banque Privee (Privatna banka)
Banques Sud Americs (Južnoameričke banke)
Barclays Bank
Baring Brothers Bank
Barnett Banks
Baseler Handelsbank (Baselska trgovačka banka)
Basel Committee on Bank Supervision (Bazelski odbor za nadzor banaka)
BCCI,* Bank of Credit and Commerce International (Međunarodn kreditna i komercijalna banka)
Canadian Imperial Bank of Commerce (Kanadska imperijalna trgovačka banka)
Centrust Bank
Chartered Bank

---

* BCCI: Ovo je banka koja je nekoliko puta bila optužena za duboku umešanost u pranje novca širom sveta. Njena struktura obuhvata sve operacije Komiteta 300. Zanimljiva je njena vlasnička struktura:

35% deonica je u vlasništvu nekoliko porodica sa Bliskog Istoka, i to:
vladajuće porodice Bahreina,
vladajuće porodice Šardže,
vladajuće porodice Dubaija,
vladajuće porodice Saudijske Arabije,
vladajuće porodice Irana i
grupe bliskoistočnih poslovnih ljudi;
41% deonica je u vlasništvu banke BCCI
Cavman Islands (Kajmanska ostrva)
24% deonica je u vlasništvu Bank of America

Charterhouse Japher Bank
Chase Manhattan Bank
Chemical Bank
Citibank
Citizens and Southern Bank of Atlanta (Građanska i južna banka savezne države Atlante)
City National Bank of Miami (Gradska narodna banka savezne države Majami)
Cleveland National City Bank (Klivlendska narodna gradska banka)
Corporate Bank and Trust Companv
Credit and Commerce American Holdings (Kreditni i trgovački američki holding)
Credit and Commerce Holdings (Kreditni i trgovački holding), Netherlands Antilles (Holanski Antili),
Credit Suisse
Crocker National Bank (Narodna banka Kroker)
De Neuflize, Schulmberger, Mallet Bank
Dresdner Bank (Drezdenska banka)
Duseldorf Global Bank (Dizeldorfska svetska banka)
First American bank of Georgia (Prva američka banka savezne države Džordžije)
First American Bank of New York (Prva američka banka savezne države Njujork)
First American Bank of Pansacola (Prva američka banka u Pensakoli)
First American Bank of Virginia (Prva američka banka savezne države Virdžinije)
First American Banking Corp. (Prva američka bankarska korporacija)
First Empire Bank
First Fidelitv Bank
First National Bank of Boston (Prva narodna bostonska banka)
First National City Bank (Prva narodna gradska banka)
Florida National Bank (Floridska narodna banka)
Foreign Trade Bank (Narodna banka Franklin)
Hambros Bank

Hong Kong and Shanghai Banking Corporation (Hongkongška i šangajska bankarska korporacija)
Independence Bank od Encino (Nezavisna banka Encino)
Israeli Discount Bank (Izraelska diskontna banka) Litex Bank
Ljubljanska banka Llovds Bank Marina Midland Bank
Midland Bank Morgan Bank Morgan Et Cie. Morgan Grenfell
Bank Narodnv Bank
National Bank of Cleveland (Klivlendska nacionalna banka)
National Westminster Bank (Vestminsterska narodna banka)
Orion Bank Paravicini Bank Ltd.
Republic National Bank (Republička narodna banka)
Royal Bank of Canada (Kanadska kraljevska banka)
Shroeder Bank Seligman Bank
Shanghai Commercial Bank (Šangajska komercijalna banka)
Soong Bank
Standard and Chartered Bank
Standard Bank
Swiss Bank Corporation (Švajcarska bankarska korporacija) Swiss Israel Trade Bank (Švajcarsko-izraelska trgovačka banka) Trade Development Bank (Banka za trgovinu i razvoj) Unibank
Union Bank of Israel
Union Bank of Switzerland
Vanving Bank
White Weld Bank
World Bank (Svetska banka)

VVorld Commerce Bank of Nassau (Svetska trgovačka banka Nasaua)
World Trade Bank (Svetska trgovinska banka) Wozchod Handelsbank

Napomena: Osim Bazelskog odbora *i&* nadzor banaka (Basel Committee on Bank Supervision), sve gore navedene banke su bile, a možda su još uvek, umešane u trgovinu drogom, dijamantima, zlatom i oružjem.

BCCI Cavman Islands i BCCI Luxembourg su osnovale predstavništva u Majamiju, Boka Ratonu, Tampi, Njujorku, San Francisku i Los Anđelesu.

UDRUŽENJA ADVOKATA I ADVOKATSKE KUĆE

American Bar Association (Američko udruženje pravnika)
Clifford and Warnke Coudert Brothers Cravaith, Swain and
Moore Wilkie, Farr and Gallagher

KNJIGOVODSTVO/REVIZIJA

Priče, Waterhouse Coopers

INSTITUCIJE TAVISTOK INSTITUTA U SJEDINJENIM AMERIČKIM DRŽAVAMA

FLOW LABORATORIES

Dobija ugovore od Nacionalnoga instituta za zdravstvo (Natinal Institute of Health)

MERLE THOMAS CORPORATION

Dobija ugovore od Američke ratne mornarice; analizira podatke snimljene satelitom.

WALDEN RESEARCH

Obavlja poslove na području kontrole zagađenja.

PLANNING RESEARCH CORPORATION, ARTHUR D. LJTTLE, G. E."TEMPO", OPERATIONS RESEARCH INC.

(Korporacija za planiranje i istraživanje, Arthur D. Little, G. E. „Tempo", Istraživanje operacija Inc.)

Jedna od oko 350 firmi koje sprovode istraživanja i ispitivanja te daju predloge američkoj Vladi.

Sastavni su deo onoga što je predsednik Ejzenhauer nazvao „mogućom opasnošću po državnu politiku, a i sam bi mogle da postanu zatočenici na-učno-tehnološke elite".

BROOKINGS INSTTTUTION

Svoj posao posvećuju, kako to sami zovu, „pitanjima od nacionalne važnosti". Napisali su program predsednika Huvera, projekat *New Deal* predsednika Ruzvelta, program *Great Society (Izvrsno društvo)* predsednika Džonsona. Institucija Brookings već pedeset godina nalaže američkoj Vladi kako će obavljati svoj posao, a to radi i danas, u ime Komiteta 300.

HUDSON INSTITUTE

(Institut Hadson)

Pod vodstvom Hermana Kana ova institucija je učinila više na oblikovanju načina na koji Amerikanci reaguju na političke i društvene događaje, njihovog načina razmišljanja, glasanja i uopšteno ponašanja, nego možda bilo koja druga, osim **velike petorice.** Specijalnosti Hadson Instituta su istraživanja odbrambene politike kao i odnosi sa SSSR-om. Najveći deo njegovog vojnog rada nosi oznaku **tajno.** (Jedna od zamisli za vreme Vijetnamskog rata je bila izgradnja kanala oko Sajgona). Neki od njegovih ranijih radova nose sledeće naslove: *Stabilnost i mir medu starijim državama* i *Analitički sažetak pitanja politike američke nacionalne bezbednosti.*

Hadson se ponosi svojom raznovrsnošću. Pomogao je NASA-i oko svemirskih programa, te u promovisanju novih moda i ideja za mlade, pobuna i ouđenost mladih, sve za Komitet 300, tvrdeći kako sve to finansira Koka-Kola. Hadson institut možemo slobodno da svrstamo među institucije Komiteta 300 **za pranje mozga.** Neki od njegovih scenarija nuklearnog rata su zanimljivo štivo i, kada bi se mogo do njih doći, preporučujem *Šest osnovnih termonuklearnih opasnosti i Mogući ishodi termonuklearnog rata,* a jedan od najstrašnijih nosi naslov *Izraelso-arapski nuklearni rat.*

Hadson institut se bavi i poslovnim savetovanjem za kompanije Komiteta 300: Rank, Xerox, General Electric, IBM i General Motors, da spomenemo samo neke, no njegov istinski veliki kupac jeste američko Ministarstvo odbrane, koje uključuje pitanja civilne odbrane, nacionalne sigurnosti, vojne politike i kontrole naoružanja. Do danas nije ušao u „mokru NASA-u", tj. Nacionalnu oceanografsku agenciju (National Oceanographic Agencv).

NATIONAL TRAINING LABORATORIES, NTL

(Nacionalna laboratorija za uvežbavanje)

NTL je poznat i pod nazivom International Institute for Applied Behavioral Sciences (Nacionalni institut za primenjene biheviorističke nauke). Ovaj institut je definitivno centar za pranje mozga, utemeljen na načelima Kurta Levina, koji uključuju i takozvane T-grupe (training groups, tj. grupe za vežbanje), uslovljeno vežbanje stresa, u kome se subjekti iznenada nađu u situaciji u kojoj moraju da se brane od zlobnih optužbi. Deo NTL-a je i Na-

cionalno udruženje za obrazovanje (National Education Association), najveća grupa nastavnika i profesora u Sjedinjenim Američkim Državama. Iako zvanično osuđuje „rasizam", zanimljivo je primetiti da je NTL u radu s Nacionalnim udruženjem za obrazovanje napravio dokument kojim je predložio obrazovne vaučere, kojima bi se „teška" deca odvojila od one bistrije, a sredstva bi se dodeljivala prema broju teške dece koja bi bila odvojena od onih koja prolaze školovanje normalnom dinamikom. Taj predlog nije međutim prihvaćen.

UNIVERSnJ OF PENNSYLVANIA, WHARTON SCHOOL OF FINANCE & COMMERCE

(Univerzitet Pennsilvania, Fakultet Varton za finansije i trgovinu)

Osnovao ga je Eric Trist, član „trustova mozgova" Tavistok instituta. Varton fakultet je postao jedna od važnijih institucija Tavistoka u SAD-u kada je reč o „bihevioristićkim istraživanjima". Varton privlači kupce poput američkog Ministarstva rada, kome daje pouke o tome kako da se izrade „gotove" statistike u odelenju Društva za ekonomska predviđanja Varton (VVharton Econometric Forecasting Associates Incorporated). Kako se približavamo kraju 1991, za ovom metodom postoji velika potražnja, iako danas imamo milione nezaposlenih više nego što ih ima u statističkim podacima ove institucije.

Vartonovo ekonometrijsko oblikovanje primenjuje svaka velika kompanija Komiteta 300 u SAD-u, Zapadniv Evropi, kao i MMF, Ujedinjene Nacije i Svetska banka. Varton je stvorio veoma zapažene osobe poput Džordža Šul-ca i Alana Grinspena.

INSTITUTE FOR SOCIAL RESEARCH

(Institut za društvena istraživanja)

Ovaj institut su osnovali sledeći članovi „trustova mozgova" Tavistok instituta: Rensis Likert, Darvin Ketrajt i Ronald Lipert. Među predmetima njegovog istraživanja su: *Značenje društvenih promena za čoveka, Omladina u tranziciji i Kako Amerikanci gledaju na svoje mentalno zdravlje.* Među njegovim kupcima su: Fondacija Ford, američko Ministarstvo odbrane, američka Poštanska služba i američko Ministarstvo pravosuđa.

INSTITUTE FOR THE FUTURE

(Institut za budućnost)

Ovo nije tipična institucija Tavistoka, zato što je finansira Fondacija Ford, ali je svoju metodologiju dugoročnog prognoziranja preuzela od majke svih trustova mozgova. Institut za budućnost prognozira moguće promene koje će se dešavati u razdobljima od pedeset godina. Taj institut bi trebao da je sposoban da predvidi društveno-ekonomska kretanja i da ukaže na svako skretanje od onog što je zacrtao kao normalno.

Ovaj institut veruje kako je moguće i normalno intervenisati danas i davati odluke za budućnost. Takozvana „Veća Delfi" odlučuju o tome šta je normalno, a šta nije i pripremaju osnovne dokumente za „usmeravanja" Vlade u pravom smeru kako bi osujetili grupe kao što su „ljudi koji stvaraju građanski nered" (to bi mogle biti patriotske grupe koje traže, na primer, ukidanje stepenovanog poreza ili očuvanje svoga prava na posedovanje oružja).

Ovaj institu predlaže poteze kao što su liberalizacija zakona o pobačaju, o upotrebi droge i o naplati drumarine za automobile koji ulaze u urbana područja, o podučavanju o kontroli začeća u državnim školama, potrebi prijavljivanja oružja, o tome da upotreba droge ne bude kažnjivo delo, o legalizaciji homoseksualnosti, o plaćanju učenicima i studentima za postignuća tokom školovanja, o pretvaranju građevinskog zemljišta u nacionalna lovišta, o davanju bonusa za planiranje porodice i, kao poslednje, ali nikako manje važno, predlog u maniru Pola Pota o osnivanju novih naselja u ruralnim područjima. Kao što se vidi, mnogi od ciljeva Instituta za budućnost su već više nego ostvareni.

INSTITUTE FOR POLICY STUDIES - IPS

(Institut za političke studije)

Kao jedan od „trojice velikih", ovaj institut oblikuje i reoblikuje politiku Sjedinjenih Američkih Država, spoljnu i unutrašnju, otkako su ga u Americi osnovale kompanije i banke Džemsa P. Varburga i Rotšilda, uz podršku Bertranda Rasela i britanskih socijalista, tj. njihovih mreža u Americi, među kojima je i Liga za industrijsku demokratiju (League for Industrial Democracy) u kojoj je Leonard Vudkok igrao vodeću ulogu, iza kulisa. Među do-

maćim glavnim igračima u Ligi za industrijsku demokratiju bili su „konzervativka" Džin Kirpatrik, Irvin Sual (iz Antidifamacijske lige), Eugen Rostov (učesnik u pregovorima o kontroli naoružanja), Lejn Kirkland (radnički vođa) i Albert Šanker.

Informacije radi, ovaj institut su 1963. godine objedinili Markus Raskin i Ričard Barnet, obojica veoma dobro potkovane diplomate Tavistoka. Većina finansijskih sredstava osigurali su Rotšildovi saradnici iz Amerike, poput porodice Džemsa Varburga, Fondacije porodice Stern i Fondacije Semjuela Rubina. Semjuel Rubin je bio registrovani član Komunističke partije koji je ukrao prezime Faberge (Faberge je bio „rizničar ruskog carskog dvora") i to prezime ga je obogatilo.

Ciljeve Instituta za političke studije utvrdio je britanski Okrugli sto, nakon što ih je dobio od Tavistoka. Najvažniji medu njima je bilo stvaranje „nove levice" kao pokreta najširih slojeva SAD-a. Zadatak ovog instituta je da podstiče nezadovoljstvo i nemire te da širi rasulo kao požar koji izmiče kontroli, da širi „ideale" levog krila nihilističkog socijalizma, da podupire neograničenu upotrebu droge svih vrsta i da bude „veliki" štap za šibanje političkog sistema Sjedinjenih Američkih Država.

Barnet i Raskin su nadzirali ogromnu lepezu organizacija i grupa, od Crnih pantera, preko Daniela Elsberga, člana veća za nacionalnu sigurnost Helperina, organizacije The Weatehrmen Undergroung* (Podzemni meteorolozi) i revolucionarne grupe The Venceramos, do osoblja koje je vodilo kampanju Džordža Mekgaverna. Nije postojao zadatak koji IPS i njegovi kontrolori nisu mogli da preuzmu i obave.

---

* Poznata i kao Organizacija Weather Undergroun, američka, kako su sami sebe nazivali, „revolucionarna organizacija muškaraca i žena komunista", koju su osnovali članovi organizacije Students for Democratic Societv (Studenti za demokratsko društvo), skraćeno SDS. Grupa se izvorno zvala Revolutionarv Youth Movement (Revolucionarni pokret mladih). Zagovarala je rušenje američke Vlade i kapitalizma, a pred kraj svog postojanja (bila je aktivna od 1969. do 1976.) organizovala je bombaške napade, begove iz zatvora i ulične nerede. Ime je uzela iz pesme Boba Dilana „Subterranean Homesick Blues", tj. iz reci te pesme, koje glase: „Ne treba ti metereolog da bih saznao u kojem smeru duva vetar" (You don't need a weatherman to know which way the wind blows). 0 istoriji i delovanju ove organizacije snimljen je i istoimeni film. - *nap. prev.*

Uzmimo zaveru o „kidnapovanju" Kisindžera, koja je bila u rukama Ekbala Anmeda, agenta britanske tajne službe MI6, poreklom Pakistanca, koga je obradio „TRpTS" .(trockistički teroristi sa sedištem u Londonu). FBI je „otkrio" tu „zaveru" tako da nije mogla da ode predaleko. Ahmed je unapređen u direktora jedne od najuticajnijih IPS-ovih službi - Transnacionalnog instituta koji je, kao kameleon, promenio ime (ranije se zvao Institut za međunarodne odnose) kada su tajni agenti službe BOSS (Buerau of State Securitv - Kancelarija državne bezbednosti) u Južnoj Africi otkrili činjenicu da je taj institut direktno povezan sa Rodsovim stipendijama, Harijem Openhajmerom i američko-britanskim rudarskim interesima u Južnoj Africi. BOSS je istovremeno diskreditovao u Fondaciju Južna Afrika.

Preko svojih brojnih moćnih grupa za lobiranje na Kapitol Hilu, IPS je neumorno koristio svoj „veliki štap" i šibao Kongres. IPS ima mrežu lobista, od kojih svi navodno deluju nezavinso, ali u stvarnosti rade zajednički, tako da kongresmene sa svih strana napadaju naizgled različiti lobisti. Na taj način IPS je uspevao, i još uvek uspeva, da smeni pojedine članove Predstavničkog doma i da natera senatore da glasaju za „trend, put kojim se stvari kreću". Koristeći se ključnim predvodnicima na Kapitol Hilu, IPS je uspeo da se probije u samu infrastrukturu američkog zakonodavnog sistema i njegovog načina rada.

Evo samo jednog konkretnog primera: godine 1975. jedan čelnik IPS-a je nagovorio člana Predstavničkog doma Džona Konjersa (iz Mičigena) i još četrdeset i sedam članova istog doma da od IPS-a zatraže izradu studije o budžetu kojom će se pobijati budžet koji je pripremio predsednik Džerald Ford. Taj zahtev nije prihvaćen, ali je ponovo postavljen 1976, 1977. i 1978, prikupljajući svake godine sve više pobornika.

A onda je, 1978, pedeset i šest kongresnika svojim potpisom podržalo sponzorisanje IPS-ove studije o budžetu. Studije je pripremio Markus Raskin. Predviđala je smanjenje budžeta za vojsku u iznosu od 55%, socijalistički program stanogradnje „koji će se naticati i postepeno istiskivati privatno preduzetništvo u stambenoj izgradnji i tržište stambenih kredita", zdravstveno osiguranje, „radikalne promene u obrazovnom sistemu kojima će se prekinuti kapitalistički nadzor nad raspodelom znanja" i još nekoliko radikalnih zamisli.

Uticaj IPS-a na pregovore o kontroli naoružanja je bio glavni činilac kojim su Niksona 1972. privoleli da potpiše izdajnički sporazum o antibalističkim raketama (ABM Treatv), posle kojeg su Sjedinjene Američke Države skoro deset godina praktično ostale bez mogućnosti odbrane od napada međukontinentalnim balističkim raketama (Intercontinental Balistic Missiles, skraćeno ISBM). IPS je postao, i do danas ostao, jedan od najvažnijih „trustova mozgova" za nadzor odluka na području spoljne politike, za koje mi, narod, naivno verujemo da ih donose naša zakonodavna tela.

Finanseranjem militantnog delovanja u Americi, uz veze sa stranim revolucionarima, fabrikovanjem pobeda kao što su „Pentagonski dokumenti", napadima na ekonomsku strukturu, stvaranjem jaza nepoverenja između podzemnih pokreta i prihvatljivog političkog delovanja, prodiranjem u verske organizacije i korištenjem tih organizacija za sejanje nesloge u Americi, upotrebom medija za širenje, a potom i održavanje ideja IPS-a, IPS je opravdao i dalje opravdava ulogu zbog koje je osnovan.

STANFORD RESEARCH INSTITUTE
(Institut za istraživanje Stenford)

Prvi predsednik ovog instituta, Džesi Hobson, je u jednom govoru iz 1953. jasno stavio do znanja koji put će taj institut da sledi. Ovaj institut po njegovoj vladavini nad Sjedinjenim Američkim Državama možemo da opišemo kao jedan od „dragulja" u kruni Tavistok instituta. Osnovan je 1946, odmah po završetku Drugog svetskog rata, s naglaskom na istraživanju kontrole uma i „nauke o budućnosti". Jedan od predsednika je bio i Čarls A. An-derson. Pod okriljem ovog instituta bila je i Fondacija Čarls F. Ketering, koja je tvorac *Promenljivih slika čoveka,* na kojima počiva zavera vodolije. ■*' Neki od najvećih naručilaca i ugovora ovog instituta u početku su bili koncentrisani oko odbrambenog sistema. Kako je Stenford institut rastao, tako se i širila lepeza njegovih usluga. Evo nekih njegovih projekata i naručioca:

- Primene bihevioristiških nauka u istraživanju upravljanja,
- Kancelarija za nauku i tehnologiju,
- Program poslovne špijunaže Instituta za istraživanje Stenford;,

- Američko Ministarstvo odbrane, Uprava za istraživanje odbrane i inže njering,
- Američko Ministarstvo odbrane, Kancelarija za istraživanje svemira.

Među korporacijama koje naručuju usluga Stenford instituta su: Banka Wells Fargo, Korporacija Bechtel, Hevvlett Packard, Bank of America, Korporacija McDonnell-Douglas, Blyth, Eastman Dillon i Kompanija TRW. Jedna od strožije poverljivih projekata ovog instituta je bio opsežan rad na oružju za hemijsko i bakteriološko ratovanje (chemical and bacteriological war-fare, skraćeno CAB).

Stenford institut je povezan s najmanje 200 manjih „trustova mozgova", koji istražuju sve vidove života u Americi. Takav sistem se zove umrežavanje ARPA i verovatno je najdalekosežnija institucija za sticanje kontrole nad okolinom svake pojedine osobe u zemlji. Kompjuteri Stenford instituta su danas povezana sa 2.500 „sestrinskih" istraživačkih kompjutera, uključujući i CIA-u, Bell Tellephone Laboratories, Američku vojnoobaveštajnu službu, Obaveštajnu kancelariju Ratne mornarice (ONI), RAND, MIT, Univerzitet Harvard i Kalifornijski univerzitet Los Anđeles (Universitv of California Los Angeles, skraćeno UCLA). Glavna uloga Stenforda je u tome da ima ulogu „biblioteke" koja pohranjuje svu dokumentaciju sistema ARPA.

„Drugim agencijama je" - ovde čovek može slobodno da primeni maštu - dozvoljeno da pretražuju „biblioteku" Stenforda i da traže ključne reci i rečenice, pretražuju podatke i da pronađenim podacima pohranjuju sopstvene baze podataka. Na primer, Pentagon obilno koristi „glavnu bazu podataka" Stenforda, a to bez sumnje čine i druge američke državne agencije i ustanove. Stenford razrađuje probleme „zapovedanja i kontrole" za Pentagon.

Dok se te baze podataka tobože odnose samo na oružje i vojnike, nema apsolutno nikakve sigurnosti da se takva istraživanja ne mogu primeniti i na civile. Stenford je poznat po svojoj spremnosti da za bilo koga uradi bilo šta i uveren sam, kada bi se potpuno otkrile radnje Stenforda, da bi se taj institut, zbog silne gorčine naroda prema njegovim delatnostima, morao zatvoriti.

MASSACHUSETTS INSTITUTE OF TECHNOLOGY (MIT), ALFRED P. SLOAN SCHOOL OF MANAGEMENT

(Tehnološki institut Univerziteta Masačusets, Fakultet za menazment Alfred P. Sloan)

Većina ljudi ne zna da je ova velika institucija deo američkog ogranka Tavistoka i smatra je potpuno američkom institucijom, ali je to daleko od istine. Ovu instituciju možemo da podelimo na sledeće podinstitucije:

- Savremena tehnologija,
- Indusrijski odnosi,
- Levinova grupa za psihologiju,
- Laboratorije za kompjuterska istraživanja NASA-ERC,
- Grupa Kancelarije za istraživanje ratne mornarice i psihologije,
- Dinamika sistema.

Forester i Medouz su napisali za Rimski klub studiju o nultom rastu pod naslovom *Granice rasta.*

Evo nekih od naručioca usluga ove institucije:

- Američko udruženje menadžera (American Management Association),
- Američki crveni krst (American Red Cross),
- Odbor za ekonomski razvoj (Committee for Economic Development),
- GTE,
- Institut za analizu odbrane (Institute for Defense Analvsis, IDA),
- NASA;
- Nacionalna akademija nauka (National Academv of Sciences),
- Nacionalno veće crkava (National Council of Chrusches),
- Svlvania,
- TOV,
- Američka vojska,
- Američko Ministarstvo spoljnih poslova, [1] .'fe!(h!;i»|,iM ar.-KSvt ■
- Američka ratna mornarica,
- Američko Ministarstvo finansija,
- Kompanija Volkswagen.

Područje istraživanja instituta za istraživanje odbrane (IDA-e) je tako veliko da bi za opis njegovih aktivnosti trebalo na stotine stranica, a temem-ljno sam ga opisao u knjizi o ulozi koju institucije i fondacije imaju u zločinima izdaje protiv Sjedinjenih Američkih Država, koja će biti objavljena početkom 1992.

RAND RESEARCH AND DEVELOPMENT CORPORATION (RAND)
(Korporacija za istraživanje i razvoj Rand)

RAND je, bez sumnje, najodaniji trust mozgova Tavistoka i defmtivno najuglednije sredstvo za kontrolu politike Sjedinjenih Američkih Država na svim nivoima. U specifične projekte RAND-a, koji postaju izvršni, ubrajaju se program ICBM (Interkontinentalne balističke rakete), temeljne analize za donošenje odluka na području američke spoljne politike, podsticanje svimirskih programa, američka nuklearna politika, poslovne analize, stotine projekata za vojsku i za Centralnu obaveštajnu službu (CIA-u) povezanih sa upotrebom droga za menjanje uma, poput meskalina (pevote), LSD-a (tajna operacija MK-Ultra, koja je trajala 20 godina).

- Evo nekih naručioca RAND-ovih usluga:
- American Telephone and Telegraph Companv (AT&T), i >•
- Banka Chase Manhattan, . . . , . . ■ o&
- International Business Machines (IBM)
- National Science Foundation (Nacionalna fondacija za nauku),
- Republikanska stranka,
- TRW,
- Američko ratno vazduhoplovstvo,
- Američko Ministarstvo energetike,
- Američko Ministarstvo zdravlja.

Postoji, doslovno, na **hiljade** neverovatno važnih kompanija, državnih institucija i organizacija koje se koriste uslugama RAND-a i bilo bi nemoguće da se sve nabroje. Među RAND-ovim „specijalnostima" je i naučna gurupa koja predviđa vreme i smer kretanja termonuklearnog rata, te razrađuje

mnoge scenarije koje temelje na svojim predviđanjima. RAND je jednom bio optužen da je SSSR od njega naručio razradu termina predaje američke Vlade. Optužba je dospela čak do američkog Senata, gde ju je zastupao senator Sajmington, koji je kasnije postao žrtva uvredljivih članaka kojima ga je obasula štampa političkog sistema. Glavna uloga RAND-a je i dalje **pranje mozga.**

Da skratimo, glavne institucije Tavistoka u SAD-u koje su zadužene za pranje mozga na svim nivoima, uključujući i Vladu, vojsku, poslovni svet, verske organizacije i obrazovanje, su:

- Institucija Brukings (Brookings Institution),
- Institut Hadson (Hudson Institut),
- Institut za političke studije (Institute for Political Studies),
- Tehnološki institut univerziteta Masačusets (Massachusetts Institute of Technologv),
- Korporacija za istraživanje i razvoj RAND,
- Institut za istraživanje - Stenford (Stanford Research Institute)
- Fakultet Vorton Univerziteta Pensilvanija (Universitv of Pennsvlvania Wharton School).

Moji izvori procenjuju da se ukupan broj zaposlenih u tim institucijama kreće oko 50.000, sa ukupnim finansijskim sredstvima od skoro 10 milijardi dolara.

Evo nekih većih institucija i organizacija Komiteta 300 koje deluju na svetskom nivou:

- Amerikanci za Izrael bez rata (Americans for a Safe Israel),
- Biblijska arheološka revija (Biblical Archeological Review),
- Bilderberška grupa,
- British Petroleum,
- Društvo za istraživanje Egipta (Egvptian Exploration Societv),
- Fond za istraživanje Palestine (Palestine Exploration Fund),
- Hermetički red Zlatne zore (The Hermetic Order of the Golden Dawn),
- Imperial Chemical Industries,

- Tavistok institut za ljudske odnose (Tavistock Institue for Human Relations),
- Kanadski institut za međunarodne poslove (Canadian Institute for In ternational Affairs),
- Klub ateista (The Atheist Club),
- Klub četvrtog stanja svesti (The Fourth State of Consciousness Club),
- Kraljevski institut za međunardone poslove (The Royal Institute for In ternational Affairs, RIIA),
- Hrišćanski fundamentalizam (Christian Fundamentalism),
- Međunarodni institut za strateške studije (International Institute for Strategic Studies),
- Odbor Votergejt (Watergate Committee),
- Okrugli sto (The Round Table),
- Prinčevi Nasija (The Naši Princes),
- Red božanskog nereda (The Order of Divine Disorder),
- Red lobanje i kostiju (Order of Skull and Bones),
- Red Magna Mater (The Order of Magna Mater),
- Royal Dutch Shell Companv,
- Siromašni vitezovi templari (Poor Knights of the Templars),
- Grupa Milner (The Milner Group),
- Socijalistička internacionala,
- Svetsko veće crkava (World Council of Churches),
- Trilateralna komisija (Trilateral Commission),
- Univerzalno masonstvo (Universal Freemasonrv),
- Univerzalni cionizam (Universal Zionism),
- Vickers Armament Companv (Fabrika/kompanija oružja Vikers),
- Veće za inostrane odnose (Council on Foreign Affairs), Njujork,
- Vorenova komisija (VVarren Commission),
- Wilton Park,
- Fondacija Brdo Hrama (Mount Temple Foundation),
- Fondacija Južna Afrika (South Africa Foundation).

BIVŠI I SADAŠNJI ČLANOVI KOMITETA 300

Abergravemy, grof
Acheson, Dean
Adeane, lord Michael
Agnelli, Giovanni
Alba, vojvoda od
Aldingron, lord
Aleman, Miguel
Alibnone, profesor T. E.
Alsop, predstavnik porodice
Almorv, Houghton
Anderson, Charles A.
Anderson, Robert 0.
Andreas, Dwayne
Asquith, lord
Astor, John Jacob i njegov naslednik Waldorf
Aurangzeb, naslednici
Austin, Paul Baco, sir
Ranulph Balfour, Arthur
Balogh, lord
Bancroft, barun Stormont
Baring
Barnato, B
Barran, sir John
Baxendell, sir Peter
Beatrice Savojska, princeza
Beaverbrook, lord
Beck, Robert Beeley, sir Harold
Beit, Alfred
Benn. Anthony Wedgewood
Bennet, John W. Benneton, Gilberto ili Carlo Bertie, Andrew Besant, sir Walter
Bethal, lord Nicholas Bialkin, David Biao, Keng Bingham, William Binny, J. F. Blunt, Wilfred Bonacassi, Franco
Orsini Bottcher, Fritz
Bradshavv, Thornton Brandt, Willy Brewster, Kingman
Buchan, Alastair Buffet, Warren
Billitt, William C.
Bulwer-Lytton, Edward
Bundy, McGeorge Bundy, William Bush, George
Cabot, John, predstavnik porodice
Caccia, baron Harold Anthony
Cadman, sir John Califano, Joseph
Carrington, lord Čarter, Edvvard
Catlin, Donat Catto, lord
Cavendish, Victor C. W., vojvoda od Devonšira

Chamberlain, Houston Stevvart
Chang, V. F.
Cherchirin (Čečirin), Georgi ili predstavnik porodice
Churchill, Winston
Cicireni, V. ili predstavnik porodice
Čini, grof Vittorio
Clark, Howard
Cleveland, Amory
Cleveland, Harland
Clifford, Clark
Cobold, lord
Coffin, velečasni William Sloane
Constanti, kuća Orange
Cooper, John, predstavnik porodice
Coudenhove-Kalergi, grof
Cowdray, lord
Cox, sir Percy
Cromer, lord Evelyn Baring
Crowther, sir Eric
Cumming, sir Mansfield
Curtis, Lionel
d'Arcy, William K.
d'Avignon, grof Etienne
Danner, Jean Duroc
Daviš, John W.
de Benneditti, Carlo
de Bruyne, Dirk
de Gunzberg, baron Alain de Lamater, general-vojni Walter
de Menil, Jean
de Vries, Rimmer
de Zulueta, sir Philip
d'Aremberg, grod Charles Louis
Delano, predstavnik porodice
Dent, R.
Deterding, sir Henry
di Spadaforas, grof Guitierez (Savojska kuća)
Douglas-Home, sir Alec
Drake, sir Eric
Duchene, Francois
Dupont
Edward, grof od Kenta
Eisenberg, Shaul
Elliott, William Yandel
Elsworthy, lord
Farmer, Victor
Forbes, John M.
Foscaro, Pierre
France, sir Arnold
Fraser, sir Hugh
Frederik IX, kralj Danske, predstavnik porodice
Freres, Lazard
Frescobaldi, Lamberto
Fribourg, Michael
Gabor, Dennis
Gallatin, Albert, predstavnik porodice
Gardner, Richard
Geddes, sir Auckland
Geddes, sir Reay
George, Lloyd
Giffen, James
Gilmer^ohn D.
Giustiniani, Justin

Gladstone, lord
Gloucester, vojvoda od
Gordon, Walter Lockhart
Grace, Peter J.
Greenhill, lord Dennis Arthur
Greenhill, sir Dennis
Grey, sir Edward
Gyllenhammar, Pierres
Haakon, norveški kralj
Haig, sir Douglas
Hailsham, lord
Haldane, Richard Burdone
Halifax, lord
Hali, sir Peter Vickers
Hambro, sir Hocelvn
Hamilton, Cyril
Haniman, Averill
Hart, sir Robert
Hartman, Arthur H.
Healey, Dennis
Helsby, lord
Heseltine, Ser William
Hesse, potomci velikog vojvode od, predstavnik porodice
Hoffman, Paul G.
Holland, William House,
pukovnik Mandel Howe,
sir Geoffrey Hughes,
Thomas H. Hugo,
Thieman Hutchins,
Robert M. Huxley,
Aldous Inchape, lord
Jamieson, Ken
Japhet, Ernst Israel
Jay, John, predstavnik porodice
Keynes, John Maynard
Jodry, J. J.
Joseph, sir Keith
Katz, Milton
Kaufman, Asher
Keith, sir Kenneth
Kesvvich, sir William Johnston, ili Kesvvick, H. N. L.
Keswich, Wiliam Johnston
Kimberly, lord King, dr.
Alexander Kirk, Grayson L.
Kissinger, Henry Kitchener,
lord Horatio Kohnstamm, Max
Korsch, Karl Lambert, baron
Pierre Lawrence, G. Lazar
Lehrman, Lewis Lever, sir Harold
Levvin, dr. Kurt Lippmann, Walter
Livingstone, Robert R., predstavnik porodice Lockhart, Bruce
Lockhart, Gordon Linowitz, S.
Loudon, sir John Luzzato,
Pierpaolo Mackay, lord od
Clasferna Mackay-Tallack, Ser
Hugh

Mackinder, Halford
MacMillan, Harold
Matheson, Jardine
Mazzini, Giuseppe
McClaughlin, W.E.
McCloy, John J.
McFadyean, Ser Andrew
McGhee, George
McMillan, Andrevv
Mellon, Andrevv
Mellon, William Larimer ili predstavnik porodice
Meyer, Frank
Michener, Roland
Mikojan, Anastas
Milner, lord Alfred
Mitterand, Francois
Monnet, Jean
Montague, Samuel
Montefiore, lord Sebag ili biskup Hugh
Morgan, John P.
Mott, Stewart
Mountain, sir Brian Edvvard
Mountain, sir Dennis
Mountbatten, lord Louis
Munthe, A. ili predstavnik porodice
Naisbitt, John
Neeman, Yuval
Nevvbigging, David
Nicols, lord Nicholas od Bethala
Norman, Montague
Njeno kraljevsko Visočanstvo, kraljica Margareta
Njeno kraljevsko Visočanstvo, princeza Beatrix
Njeno Visočanstvo, kraljica Elizabeta II
Njeno Visočanstvo, kraljica Juliana
O'Brien od Lotherbvja, lord
Ogilvie, Angus
Okita, Saburo
Oldfield, Ser Morris
Oppenheimer, Ser Earnest i naslednik Harry
Ormsby Gore, David (lord Harlech)
Orsini, Franco Bonacassi
Ortolani, Umberto
Ostiguy, J. P. W.
Paley, William S.
Pallavacini
Palme, Olaf
Palmerston
Palmstierna, Jacob
Pao, Y. K.
Pease, Richard T.
Peccei, Aurellio
Peek, sir Edmund
Pellegrino, Michael, kardinal
Perkins, Nelson
Pestel, Eduard
Peterson, Rudolph
Petterson, Peter G.
Petty, John R.
Philip, princ, vojvoda od Edinburga
Piercy, Goerge
Pinchott, Gitad
Pratt, Charles™

Priče Waterhouse, predstavnik porodice
Radzivvall
Ranier, princ
Raskob, John Jacob
Recanati
Rees, John Rovvlings
Rees, John
Rennie, sir John
Rettiger, Joseph
Rhodes, Cecil John
Rockfeller, David
Role, lord Eric od Ipsdena
Rosentahl, Morton
Rostow, Eugene
Rothmere, lord
Rothschild, Elie od, ili Edmund od, i/ili baron Rothschild
Runcie, dr. Robert
Russel, lord John
Russel, sir Bertrand
Saint Gouers, Jean
Salisburv, grof of, Robert Gascoiugne Cecil,
Shelburne, lord Salisburvja
Samuel, sir Marcus
Sandberg, M. G ■*đ,Awt?M*
Sarnoff, Robert
Schmidheinv, Stephen ili naizmenično
Braća Thomas i Alexander
Shoenberg, Andrew
Schroeder ▮▮> <'>*yi^*
Schultz, George
Schwartzenberg, E.
Shavvcorss, sir Hartlev
Sheridan, Walter
Shiloach, Rubin
Silitoe, sir Percy
Simon, William
Sloan, Alfred P.
Smuty, Jan
Spelman
Sproull, Robert
Stals, dr. C.
Stamp, lord, predstavnik porodice
Steel, David
Stiger, George
Strathmore, lord
Strong, sir Kenneth
Strong, Maurice
Sutherland
Svvathling, lord
Swire, J. K.
Tesse, G. ili predstavnik porodice
Temple, sir R.
Thompstone, William Boyce
Thompstone, lord
Thyssen-Bornamisza, baron Hans Henrich
Trevelyn, lord Humphrey
Turener, sir Mark
Turner, Ted •■».- *.w?kw*
Tyron, lord
Urquidi, Victor
Van Den Broek, H.
Vanderbilt rt«' *($mnwr*
Vence, Cyrus " ' >
Veritv, William C.

Vesty, lord Amuel
Vickers, sir Geoffrey
Villers, Gerald Hyde, predstavnik porodice
Volpi, grof
Von Finck, baron August
Von Habsburg, nadvojvoda Otto,
Kuća Habsburg-Lorraine
Von Thurn and Taxis, Max
Wallenberg, Peter ili predstavnik porodice
Wang, Kwan Cheng, dr.
Warburg, S. C.
Ward Jackson, ladv Barbara
Warner, Rawleigh
Warnke, Paul
Warren, grof
Watson, Thomas Webb,
Sydney Weill, David
Weill, dr. Andrevv
Weinberger, sir Caspar
Weizman, Chaim Wells,
H. G. Weheetman,
Pearson (lord Cowdray)
White, sir Dick Goldsmith
Whitney, Straight
Wiseman, sir William
Wittelsbach Wolfson, sir
Isaac Wood, Charles
Young, Owen

BIBLIOGRAFIJA, SAŽECI I BELESKE

198O'S PROJECT (Projekat za 1980-te): Vance, Cyrus i Yankelovich, Daniel

„1984.": Owel, George

AFTER TWENTY YEARS: THE DECLINE OF NATO AND THE SEARCH FOR A NEW POLICY IN EUROPE (Dvadeset godina posle: Slabljenje NATO-a i potraga za novom politikom u Evropi): Raskin, Marcus i Barnett, Richard

AIR WAR AND STRESS (Vazdušni rat i stres): Janus, Irving

AN AMERICAN COMPANY: THE TRAGEDY OF UNITED FRUIT (Jedna američka kompanija: tragedija kompanije United Fruit): Scammel, Henry i McCann, Thomas

AN INTRODUCTION TO THE PRINCIPLES AND MORALS OF LEG1-SLATION (Uvod u načela u moral zakonodavstva): Bentham, Jeremy. U ovoj knjizi iz 1780. Bentham tvrdi kako je „priroda stavila čovečanstvo pod vlast dveju suverenih gospodara - boli i zabave... Oni nad nama vladaju u svemu što činimo". Bentham dalje nastavlja u istom stilu, da bi opravdao jakobinske teroriste iz Francuske revolucije.

ANNUAL REPORT OF BANK LEUMI, 1977 (Godišnji izveštaj banke Leumi za 1977.)

AT THAT POINT OF TIME: THE INSIDE STORY OF THE SENATE WATERGATE COMMITTEE (U to vreme: Senatski odbor za Watergate, iznutra): Thompson, Fred. Bernard Baker, jedan od provalnika u aferi Watergate mi je rekao gde mogu da pronađem Tomsona, koji je bio savetnik za manjine u Ervinovom odboru. Sa Barkerom sam se sastao pored prodavnice A&P veoma blizu lokala „Coral Gables Countrv Club" u mestu Coral Gables na Floridi. Rekao mi je da je Tomson onde sa svojim partnerom iz advokatske kuće, koji je došao u kratku posetu majci u Coral Gables, a kuća je bila samo pet minuta od prodavnic A&P. Otišao sam tamo i sreo se sa Tomsonom koji je izrazio razočarenje načinom na koji je Ervin nametnuo strogu zabranu uvida u dokaze, koje bi on, Tomson, dopustio da vidi.

BAKU, AN EVENTFUL HISTORY (Baku, uzbudljiva istorija): Henry, 7, *D.*

*'**' BEASTS OF THE APOCALYPSE (Iveri apokalipse): O'Grady, Olivia Maria.* Ova izvrsna knjiga donosi pojedinosti o velikom broju istorijskih osoba, uključujući i Vilijama C. Bulita, koji je sa Lojdom Džordžom skovao zaveru kako bi onemogućio delovanje beloruskih generala Denikina i Ranglea u vreme kada su boljševičku Crvenu armiju doveli do ruba propasti. Knjiga iznosi i veliki broj podataka o kranje korumpiranoj naftnoj industriji. Posebno je zanimljiv podatak o ser Mojsiju Montefjoriju, članu porodice starog venecijanskog plemstva Montefjori.

■>V *VRU NOVI SVET: Aldous Huxley*

BRITISH OPIUM POLICY IN CHINA (Britanska opijumska politka u Kini): Owen, David Edward

BRITISH OPIUM POLICY (Britanska opijumska pditka): Turner, F.S.

CECIL RHODES: Flint, John U.^VM'

CECIL RHODES, THE ANATOMY OF AN EMPIRE (Cecil Rhodes, anatomija jednog carstva): Marlowe, John

CONFERENCE ON TRANSANTLANTIC IMBALANCE AND COLLABORATION (Konferencija o transatlantskoj neravnoteži i saradnji): Rappaport, dr. Anatol

CONVERSATIONS WITH DZERZHINSKY (Razgovori sa Džjeržinskom): Reilly, Sydney, u neobjavljenim dokumentima Britanske obaveštajne službe.

CREATING A PARTICULAR BEHAVIORAL STRUCTURE (Stvaranje posebne biheviorističe strukture): Cartwright, Donvin

SRYSTALIZING PUBLIC OPINION (Kristalisanje javnog mišljenja): Bernays, Edward.

DEMOCRATIC IDEALS AND REALITT (Demokratski ideali i stvarnost): Mackinder, Halford.

ERWIN, SENATOR SAM. Osim što je sprečio iznošenje bitnih dokaza na saslušanju u aferi Votergejt, Ervin je, predstavljajući se kao autoritet za Ustav, sistematski izdao američku naciju time što se usprotivio davanju donacija crkvenim školama, citirajući mišljenja sudija iz slučaja Everson. Kao pripadniku Škotskog obreda masona, zbog čegajnu je, po mom mišljenju i dodeljena uloga predsedavajueeg u Odboru za istraživanje afere Votergejt, Ervinu je kasnije ukazana posebna čast - Škotski obred masona mu je dodelio prestižnu „Nagradu za podršku pravima pojedinca". Godine 1973. u senatskoj kancelariji priredio je veliku svečanu zabavu u čast suverenog velikog zapovednika Škotskog obreda masona, Klauzena.

EVERSON VS. BOARD OF EDUCATION, 330 U.S. I, 1974. (Sudski pores Everson protiv Odbora za obrazovanje, br. 330 U.S I, 1974)

FRANKFURTER PAPERS, Box 99 and Box 125, „HUGO BLACK CORRESPONDENCE" (Frankfurstski dokumenti, delovi 99 i 125, Korespondencija Huga Blacka).

GNOSTICISM, MANICHEANISM, CATHARISM (Gnosticizam, maniheizaam, katarizam): The New Columbia Encyclopedia.

GOALS OF MANKIND (Ciljevi čovečanstva): Lazlo, Ervin.

GOD'S BANKER (Božji bankar): Cornwell, Rupert. Ova knjiga donekle daje uvid u masonsku ložu P2 i ubistvo Roberta Kalvija.

HUMAN QUALITY (Ljudski kvalitet): Peccei, A.

INTERNATIONAL JOURNAL OF ELECTRONICS (Međunarodni časopis za elektroniku).

INTRODUCTION TO THE SOCIOLOGY OF MUSIC (Uvod u sociologiju muzike): Adorno, Theo. Adoma je Hitler proterao iz Nemačke zbog njegovih ogleda sa muzikom Dionizijskog kulta. Openhajemeri su ga odveli u Englesku, gde mu je britanska kraljevska porodica osigurala uslove za rad u školi Gordonstoun i materijalnu podršku. Tamo je Adorno usavršio „Beatle-smusic Rock", „Punk Rock", „Heavy Metal Rock" i sve dekadentno blješta-vilo koje se danas prihvata kao muzika. Vredno je spomenuti da je naziv „The Beatles" odabran kao spona između modernog rocka, kulta Izisa i bu-be skarabeja,* verskog simbola drevnog Egipta.

INVASION FROM MARS (Invazija s Marsa): Cantril. U ovoj knjizi Kantril analizira ponašanje ljudi koji su panično pobegli pošto je Orson Wells, na temelju knjige H. G. Wellsa *Rat svetova,* napravio ogled masovne histerije.

INVESTIGATION OF THE KENNEDY ASSASSINATION, THE UNCOMMISS10NED REPORT ON JIM GARRISON FINDINGS (Istraga o Kenedije-

vom ubistvu, nenaručeni izveštaj o nalazima Jima Garisona): Pariš, Flammonde.

IPS REVISITED (Opet o IPS-u): Coleman, dr. John

ISIS UNVEILED, A MASTER KEY TO THE ANCIENT AND MODERN SCIENCE AND THEOLOGY (Otkriće Izisa, glavnog ključa drevne i moderne nauke i teologije): Blavatsky, Helen.

JOHN JACOB ASTOR, BUSINESSMAN (Džon Džejkob Astor kao poslovan čovek): Porter, Kenneth Wiggins.

JUSTICE BLACK'S PAPERS, Box 25, General Correspondence (Dokumenti sudije Bleka, poglavlje 25, opšta korespondencije): Davies.

* lat. *scarabeus,* rogati kukac, nazvan prema nazivu „svetog" egipatskog balegara. Lik skarabeja na gornjoj konveksnoj skali ima urezan lik balegara, a na donjoj natpis različitog sadržaja. U širokoj primeni kao pečat ili amulet, iz Egipta se proširio po Srednjoj Aziji, Grčkoj i Etruriji. - *nap. prev*

KING MAKERS, KING BREAKERS, THE STORY OF THE CECIL FAMILY (Stvaraoci kraljeva, rušitelji kraljeva: priča o porodici Sesil): Coleman, dr. John

LIBERATION THEOLOGY (Teologija oslobođenja). Podaci su uzeti iz knjige Huana Luisa Segunda koja se uveliko temelji na pisanju Karla Marksa. Segundo je divljački napao smernice Katoličke crkve protiv teologije oslobođenja, navedene u dokumentu „Smernice o nekim aspektima Teologije Oslobođenja[1]", objavljenom 6. avgusta 1984.

LIES CLEARER THAN TRUTH (Laži jasnije od istine), Barnett, Richard (jedan od osnivača IPS-a).

McCalls Magazine, januara 1983.

McGRAW HILL GROUP, ASSOCIATED PRESS. Delovi izveštaja iz 28 časopisa u vlasništvu MekGro Hila i neki prikazi AP-a.

MEM01RS OF A BRITISH AGENT (Memoari jednog britanskog agenta): Lockhart, Bruce. Ova knjiga nam govori kako je Boljševička revolucija vodena iz Londona. Lokart je bio predstavnik lorda Milnera. Otišao je u Rusiju kako bi nadzirao Milnerova ulaganja kod Lenjina i Trockog. Lenjin i Trocki su mu bili dostupni u svako doba, i onda kada su Lenjinove čekaonice bile pune visokih predstavnika i stranih izaslanika, od kojih su neki čekali po pet dana. Lokart nijednog od njih dvojice nije nikada morao da čeka duže od nekoliko sati. Sa sobom je nosio pismo s potpisom Trockog, u kome su svi boljševički predstavnici mogli da pročitaju da on ima poseban status i da mu se u svakom trenutku mora pružiti najveća saradnja.

•k *MIND GAMES (Igre uma): Murphy, Michael.*

MISCELLAENOUS OLD RECORDS (Razni stari dokumenti): Dokumenti Indijske kuće, London

MK ULTRA LSD EXPERIMENT, CIA Files 1953-1957 (Ogled MK Ultra LSD, Datoteke CIA-e broj 1953 do 1957).

MR. WILLIAM CECIL AND QUEEN ELIZABETH (Gospodin Viljem Sesil i kraljica Elizabeta): Read, Conyers.

MURDER (Ubistvo): Anslinger, Henry. Anslinger je nekada bio agent broj jedan Agencije za suzbijanje droge (Drug Enforcement Agencv, DEA) i u ovoj knjizi vrlo kritički obrađuje takozvani rat droge koji američka Vlada, tobože vodi.

MY FATHER, A REMEMBRANCE (Moj otac, sećanje): Black, Hugo L. Jr. ..,,,,...

NATIONAL COUNCIL OF CHURCHES (Nacionalno veće crkava): Josephson, Emmanuel, u svojoj knjizi „ROCKFELER, INTERNATIONALIST".

OIL IMPERIALISM, THE INTERNATIONAL STRUGGLE FOR PETROLEUM (Naftni imperijalizam, međunarodna borba za naftu): Fischer, Louis.

PAPERS OF SER GEORGE BIRDWOOD (Dokumenta ser Džordža Birdvuda): Dokumenti Indijske kuće u Londonu.

PATTERNS IN EASDEA TTTLE I READING ACHIEVEMENT TESTS (Obrazci postignuća očitavanja ogleda u EASDEA, Broj I): Institut za istraživanje Stenford.

POPULATION BOMB (Populaciona bomba): Erlich, Paul.

PROFESSOR FREDERICK WELLS WILLIAMSON, Dokumenti Indijske kuće, London.

PUBLIC AGENDA FOUNDATION (Fondacija za javna pitanja). Osnovali su je 1975. Sajrus Vens i Daniel Jankelovič.

PUBLIC OPINION (Javno mišljenje): Lippmann, Walter.

REVOLUTION THROUGH TECHNOLOGY (Revolucija tehnologijom): Coudenhove Kalergi, grof.

ROCKFELLER, INTERNATIONALIST. U ovoj knjizi Džozefson daje temeljan prikaz načina na koji su se Rokfelerovi služili svojim bogatstvom kako bi prodrli u Hrišćansku crkvu u Americi i kako su kasnije svog agenta broj 1, Džona Fostera Dalsa, s kojim su bili u srodstvu, koristili za kontrolisanje svih aspekata crkvenog života u ovoj zemlji.

ROOM 3603 (Soba 3603): Hyde, Montgomerj. Ova knjiga razotkriva pojedinosti o operacijama britanske tajne službe MI6 kojom je upravljao ser Vi-

ljem Stivenson, iz zgrade RCA-a u Njujorku. Ali, kao i obično kada je reč 0 „pričama tajnih službi", **pravi** događaji su propušteni.

SPECIAL RELATIONSHIPS: AMERICA IN PEACE AND WAR (Posebni odbosi: Amerika u miru i ratu): Wheeler-Bennet, sir John.

STEPS TO THE ECOLOGY OF THE MIND (Koraci prema ekologiji uma): Bateson, Gregory. Batson je bio jedan od petorice vrhunskih naučnika nove nauke Tavistok instituta, a kasnije je uveliko pridoneo osmišljavanju 1 vođenju 46-godišnjeg rata koji Tavistok institut vodi protiv Amerike.

STERLING DRUG (Sterlinška droga). Viljem K. Bulit je nekada bio član njenog Upravnog odbora, kao i član Odbora I. G. Farbena.

TECHNOTRONIC ERA (Tehnotronska era): Brzezinski, Z.

TERRORISM IN THE UNITED STATES INCLUDING AJTACKS ON U.S. INTELLIGENCE AGENCIES: FBI Files #100-447935, #100-447735, #100-446784 (Terorizam u Sjedinjenim Američkim Državama, uključujući i napade na američke tajne službe: Datoteke FBI-a, pod gore navedenim brojevima).

THE CAIRO DOCUMENTS (Kairski dokumenti): Haikal, Muhamed. Haikal je bio stari velikan egipatskog novinarstva i bio je učesnik razgovora između Ču En Laja i Nasera u kojem se Ču En Laj zarekao da će se „osvetiti" Velikoj Britaniji i SAD-u zbog njihove trgovine opijumom u Kini.

THE CHASM AHEAD (Put u ponor): Peccei, A.

THE DIARIES OF SER BRUCE LOCKHART (Dnevnici ser Brusa Lokarta): Lockhart, Bruce.

THE ENGINEERING OF CONSENT (Proizvodnje saglasnosti): Bernays. U ovoj knjizi iz 1955. autor daje plan delovanja kojim se pripadnicima cilj-

ne grupe menja njihovo mišljenje o važnim pitanjima u svrhu promene smera politike neke zemlje. Knjiga obrađuje i stavljanje u pogon grupa za psihijatrijske šokove, poput onih koje nam priređuju lezbejske i homoseksualističke organizacije, grupe za očuvanje prirodne sredine, grupe za borbu za pravo na pobačaj i njima slične. Koncept „grupa za šokove" je osmislio Džon Rolings Riz, osnivač Tavistok instituta za ljudske odnose.

THE FEDERAL BUDGET AND SOCIAL RECONSTRUCTION (Savezni budžet i rekonstrukcija društva): profesori IPS-a Raskin i Barnett. Spisak članova Kongresa koji su od IPS-a zatražili izradu studije o alternativnom budžetu i/ili su tu studiju podržali je predugačak da bismo ga u celosti naveli, ali ćemo navesti neka istaknuta imena s tog spiska: Tom Harknes, Henri Rus, Patriša Šreder, Les Aspin, Ted Vajs, Don Edvards, Barbara Mikulski, Meri Rouz Okar, Ronald Delums i Piter Rodino.

THE HUXLEYS (Hakslijevi): Clark.

THE IMPERIAL DRUG TRADE (Imperijalna trgovina drogom): Rowntree.

THE JESUITS (Isusovci): Malachi, Martin.

THE LATER CECILS (Kasniji članovi porodice Sesil): Kenneth, Rose.

THE LEGACY OF MALTHUS (Meltusova zaostavština): Chase, Allan.

THE MANAGEMENT OF SUSTAINABLE GROWTH (Upravljanje održivim razvojem): Clevelend, Harland. Klivlenda je NATO zadužio da napravi izveštaj o tome u kojoj meri je projekat Rimskog kluba nazvan *Postindustrijsko društvo - nulti razvoj* do tada uspeo da razotkrije industrijsku bazu Sjedinjenih Američkih Država. Ovaj šokantni dokument je morao da pročita svaki američki patriota koji oseća silnu potrebu da mu neko objasni kako su SAD pred kraj 1991. godine dospele u duboku ekonomsku krizu.

THE MEN WHO RULED INDIA (Ljudi koji su vladali Indijom): Woodrujf, Philip.

THE OPEN CONSPIRACY (Otvorena zavera): Wells, H. G. U ovoj knjizi se opisuje kako će se u Novom svetskom poretku (koji on naziva Novom Republikom) potamaniti „beskorisne izelice", višak stanovništva. „Ljudi Nove Republike neće biti osetljivi na sučeljavanje sa smrću i na ubijanje...Imaće ideal po kome će biti vredno ubijati; poput Abrahama, imaće veru za ubijanje i neće imati nikakvih predrasuda u pogledu smrti... Smatraće se, predviđam, da određeni deo ljudi postoji samo zahvaljujući nečijoj dobroj volji, sažaljenju i strpljenju i to pod uslovom da se ne razmnožavaju, a ne vidim nikakav razlog koji bi bio suprotan predviđanju da neće oklevati da ubijaju kada se ta dobra volja potroši... Sva ta ubijanja će se sprovodi ti pod jednim opijatom... Ako se u zakonima budućnosti preventivna kazna bude uopšte primenjivala, ona neće biti ubistvo ni nakaženje tela... nego dobra, naučno prouzrokovana bol." U Sjedinjenim Američkim Državama postoji veliki broj pristalica Velsove teorije koji ne bi oklevali da poslušaju Velsove naloge kada Novi svetski poredak postane stvarnost. Volter Lipman je bio jedan od najvatrenijih Velsovih učenika.

THE POLITICS OF EXPERIENCE (Politika iskustva): Laing, R. D. Laing je bio psiholog za osoblje u Tavistok institutu, a dok je na čelu tog instituta, bio Andrew Schofield bio je član Vladajućeg veća.

THE POLITICS OF HEROING IN SOUTHEAST ASIA (Politika heroina u Jugoistočnoj Aziji): McCoy, Alfred W., Read, C. B. i Adams, Leonard P.

THE PROBLEM OF CHINA (Kineski problem): Russell, Bertrand.

THE PUGWASH CONFEREES (Učesnici rasprave u Pugwashu): Russell, Bertrand. Početkom 1950-tih godina Rasel je predvodio pokret koji je zagovarao nuklearni napad na Rusiju. Kada je to otkriveno, Staljin je upozorio da neće oklevati da odgovori jednakom merom. To je dovelo do Raselove brze „promene mišljenja", pa je skoro preko noći postao pacifista. Tako je rode-

na Kampanja za nukelarno razoružanje (Campaign for Nuclear Disarmament) zvana „Ban the Bomb" (Zabranite bombu), iz koje su nastali protivnuklearni naučnici Pugvvasha. Prva grupa tih naučnika se sastala 1957, u kući dugogodišnjeg američkog komuniste Sajrusa Itona u Novoj Škotskoj (Nova Scotia). Učesnici te rasprave su se posvetili protivnuklearnim pitanjima i pitanjima očuvanja okoline te su bili trn u projektima izrade nuklearnog oružja u SAD-u.

THE ROUND TABLE MOVEMENT AND IMPERIAL UNION (Pokret Okruglog stola i imperijalni savez): Kendle, John.

THE STRUCTURE OF THE POPULAR MUSIC INDUSTRY; THE FILTERING PROCESS WHEREBY RECORDS ARE SELECTED FOR PUBLIC CONSUMPTION (Struktura popularne muzičke industrije; Proces filtriranja kojim se bira muzika za javnu potrošnju): Institut za društvena istraživanja. Ovaj rad opisuje kako su se stvarale „Hit parade", i „Deset najboljih" (danas prošireni na „Četrdeset najboljih") i druge izmišljotine kako bi se slušaoci prevarili i kako bi se uverili da je ono što čuju, baš ono što se „njima" sviđa!

THE WORKS OF JEREMY BENTHAM (Radovi Dleremija Benthama): Bowering, John. Bentam je bio liberal svog vremena i agent lorda Selburna, britanskog premijera na kraju američkog rata za nezavisnost. Bentham je smatrao da čovek nije nimalo bolji od životinje, a njegove teorije je kasnije opisao i popularizovao njegov štićenik, Dejvid Hjum. Pišući o instinktu kod životinja, Hjum kaže: „...kojima se tako spremno divimo kao izvanrednim i neobjašnjivim. No, naše divljenje će prestati ili će se smanjiti kada shvatimo da i samo eksperimentalno rasuđivanje, koje je nama ljudima i životinjama zajedničko i od koga zavisi celokupan tok života, nije ništa drugo nego vrsta instinkta ili mehaničke sposobnosti nama nepoznatog delovanja u nama samima... Koliko god su ti instinkti različiti, ipak su samo instinkti."

THE PERSPECTIVE AND MORALE (Perspektiva i moral): Levin, B.

TOWARD A HUMANISTIC PSYCHOLOGY (Prema humanističkoj psihologiji): Cantril.

TREND REPORT: Naisbitt, John.

U.S. CONGRESS, HOUSE COMMITTEE ON INTERNAL SECURITY, REPORTING ON THE INSTITUTE FOR POLICY STUDIES (IPS) AND THE PENTAGON PAPERS (Američki Kongres, Odbor za unutrašnju sigurnost Predstavničkog doma, izveštaj o Institutu za političke studije (IPS-u) i Dokumentima Pentagona). U proleće 1970. operativac FBI-a Viljem MekDermot je posetio Ričarda Besta, koji je u to vreme bio najviši oficir za bezbednost u Randu, da bi ga upozorio na mogućnost da je Elsberg izneo dokumente o istraživanju Vijetnama, koje je napravio Rand, i kopirao ih izvan prostorija Randa. Best je MekDermota odveo direktoru Randa dr. Hariju Roanu, koji je bio jedan od najboljih Elsbergovih prijatelja. Roan je FBI-ju rekao kako je u toku istraga Ministarstva odbrane pa je FBI, pod uticajem njegovih uveravanja, očiglendo odustao od istrage o Elsbergu. U stvari nikakve istrage nije bilo niti je Ministarstvo odbrane takvu istragu ikada sprovelo. Elsberg je i dalje ostao osoba od poverenja u Randu i kao takav nastavio sa odnošenjem i kopiranjem dokumenata o Vijetnamskom ratu, sve dok nije otkriven u aferi Pentagonski dokumenti, koja je do temelja uzdrmala Niksonovu vladu.

UNDERSTANDING MAN'S SOCIAL BEHAVIOR (razumevanje čovekovog društvenog ponašanja): Cantril. Glavna Kantrilova dužnost bilo je osnivanje Udruženja za humanističku psihologiju (Association for Humanistic Psychology), sa sedištem u San Francisku, u kojem su se proučavale metode Tavistok instituta. Upravo je u institucijama ove vrste potpuno uništena veza između čiste nauke i društvenog inženjeringa. Izraz „društveni inženjering" podrazumeva sve vidove metoda koje primenjuje Institut Tavistok u svrhu stvaranja ogromnih promena u pogledima na društvene, ekonomske, verske i političke događaje, te pranje mozga ciljnih grupa koje potom veruju da su mišljenja koja izgovaraju i gledišta koja zauzimaju njihova soptsvena. Odabrani pojedinci podvrgavani su istim tim metodama Tavistok instituta, što je rezultiralo velikim promenama njihovih posebnosti i ponašanja. To je ima-

lo, i još uvek ima, katastrofalan učinak na nacionalnom nivou. To je jedan od glavnih razloga dovođenja Sjedinjenih Američkih Država u stanje sumraka, slabljenja i urušavanja, u kakvom se ova zemlja danas nalazi, potkraj 1991. 0 tom stanju nacije napisao sam izveštaj pod naslovom *„Twilight, Decline and Fali of the United States of America" (Sumrak, slabljenje i pad Sjedinjenih Američkih Država),* objavljen 1987. Udruženje za humanističku psihologiju osnovao je 1957. Ejbraham Maslov, kao projekat Rimskog kluba. Još jedan istraživački centar za stvaranje javnog mišljenja, koji je naručio Tavistok Institut tj. njegov Rimski klub, osnovali su Rajzis Likhert i Ronald Lipert i nazvali ga Centar za istraživanje primene naučnih spoznaja (The Center for Research in the Utilization of Scientific Knowledge). Tom institucijom je upravljao član Rimskog kluba Donald Majki. Centar se uveliko koristio podacima Kancelarije za istraživanje javnog mišljenja (Office of Public Opinion Research), osnovane 1940. na Univerzitetu Prinston. Tamo je Kantril proučavao mnoge metode koje primenjuju današnji istraživači anketa - tvorci javnog mišljenja.

UNPUBLISHED LETTERS (Neobjavljena pisma): Kipling, Rudyard. Kipling je bio Velsov učenik pa je, kao i Vels, verovao u fašizam kao sredstvo vladavine svetom. Kipling je uzeo krst sa iskrivljenim krakovima kao lični znak. Taj krst je kasnije uzeo Hitler, pa je uz male promene, postao poznat kao kukasti krst ili „svastika".

UNPUBLISHED LETTERS (Neobjavljena pisma): Wells, H. G. Sadrže zanimljive pojedinosti o tome kako je Vels svoja prava na *Rat svetova* prodao Američkoj radijskoj korporaciji (Radio Corporation of America, RCA).

WH0 0WNS MONTREAL (Ko je vlasnik Montreala): Aubin, Henry.

WHO'S WH0 IN CANADA (Ko je ko u Kanadi): nekoliko izdanja.

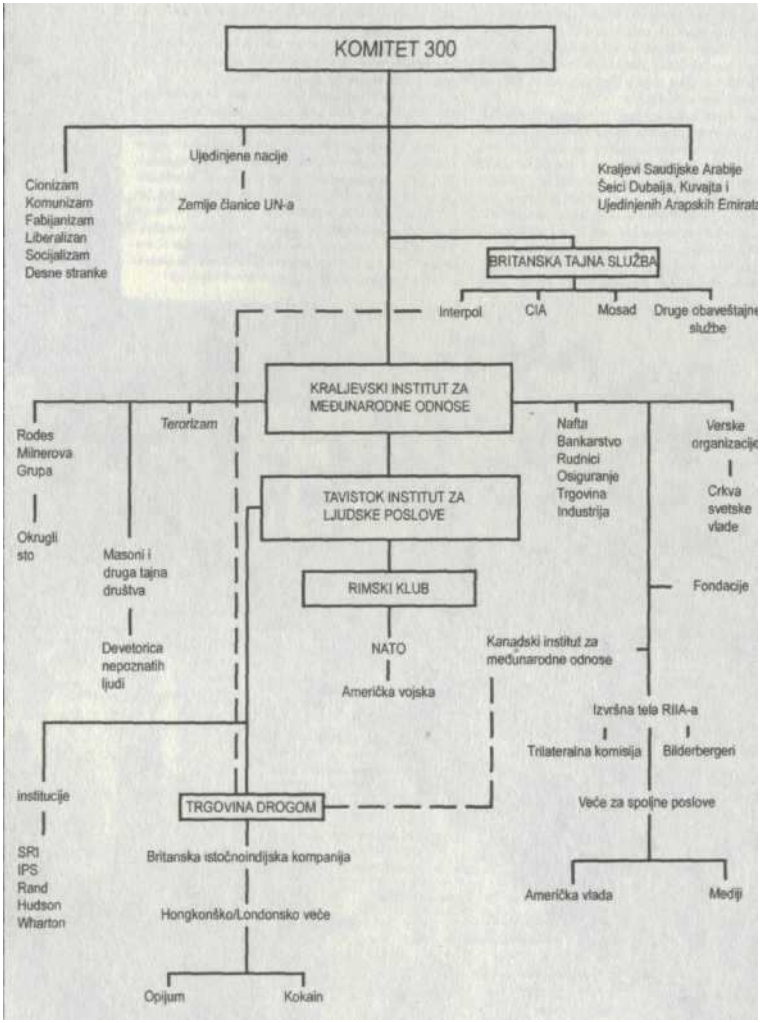
KOMITET 300
Ujedinjene nacije
Zemlje članice UN-a
Cionizam
Komunizam
Fabijanizam
Liberalizan
Socijalizam
Desne stranke
Kraljevi Saudijske Arabije
Šeici Dubaija, Kuvajta i
Ujedinjenih Arapskih Emirat
BRITANSKA TAJNA SLUŽBA
Interpol
CIA
Mosad
Druge obaveštajne službe
KRALJEVSKI INSTITUT ZA MEĐUNARODNE ODNOSE
Terorizam
Rodes
Milnerova
Grupa
Okrugli sto
Masoni i druga tajna društva
Devetorica nepoznatih ljudi
TAVISTOK INSTITUT ZA LJUDSKE POSLOVE
RIMSKI KLUB
NATO
Američka vojska
Nafta
Bankarstvo
Rudnici
Osiguranje
Trgovina
Industrija
Verske organizacije
Crkva svetske vlade
Fondacije
Kanadski institut za međunarodne odnose
Izvršna tela RIIA-a
Trilateralna komisija
Bilderbergeri
Veće za spoljne poslove
Američka vlada
Mediji
institucije
SRI
IPS
Rand
Hudson
Wharton
TRGOVINA DROGOM
Britanska istočnoindijska kompanija
Hongkonško/Londonsko veće
Opijum
Kokain